

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

EYL-EKİ

1984

Sayı: 59

100 TL.

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ YAYIN ORGANI

Eruh-Şemdinli Eylemleri Bahanesiyle "Huzur Operasyonu" Adıyla Başlatılan Harekat: **TÜRK ORDUSUNUN EZİLEN KÜRT ULUSUNU İMHA PROVASIDIR !**

Faşist Türk ordusunun; Van, Hak-kari, Sirt, Şemdinli, Eruh üzerinde, özelliikle yoğunlaşan, aslında Doğu'da yaygın olarak sürdürdüğü "operasyon" güncel bir konu olarak herkesinde olduğu gibi, burjuva basında da yer almaya devam ediyor.

Eruh, Şemdinli eylemleri bahane edilerek; Türkiye Kürdistan'ına yoğun bir seferberlik ilan edildi. Genel kurmay başkanı ordu ve sıkıyönetim komutanları, Başbakan, Bakanlar, istihbarat şefleri, kısacası devletin yüksek dereceli kodamanları; Türkiye Kürdistan'ında savaş karargahı kurdular. Hava ve Kara kuvvetlerinin "soğuk" birlikleri "gözde" komando ve piyade alayları "en modern" silahlarla teçhizatlandırılarak, harekate geçirildi. Türk silahlı kuvvetlerinin fiili hareketine destek için devletin tüm kurumları, sivil faşist odaklar top yekün tekniğe hale getirildi. Türk devleti, hedefe ulaşmak için, radyo, basın, televizyon gibi bilim-mum propaganda ajitasyon mekanizmasını harekete geçirdi. Böylelikle, belirlenmiş plan, program doğrultusunda; faşist ordunun fiili saldırısı en vahşi, barbar seviyede sürdürüldü, sürdürülüyor. Faşist ordu kuvvetleri bölgeyi abluka altına aldılar. Dağlar, köyler sınır çevreleri, yollar, kavşaklar kapatıldı. Piyade birliklerinin, komando sürülerinin karadağlı hareketi, helikopterler, savaş uçaklarıyla havadan desteklendi. Dağlar bombalandı, köyler yağmalandı, dağlarda davar otlatmak için bulunan, yolcu olan, kısacası görülen herkes "terörist" diye yakalandı, kurşunlamalara maruz bırakıldı. Köyler bastırılarak, yoksul Kürt köylüleri meydan dayacağından geçirildi, dipçiklendi, "anarşist" oldukları gerekçesiyle

yüzlercesi zindanlara gönderildi. Analar, bacılar alçakça saldırıların kurbanı oldular. Genç, ihtiyar, çocuk demeden Kürt köylüleri kahpe saldırıların hedefi oldular. Yillardır milli zulmün acı pençesi altında kıvrandıran Kürt ulusu üzerindeki baskı doruğa çıkarıldı.

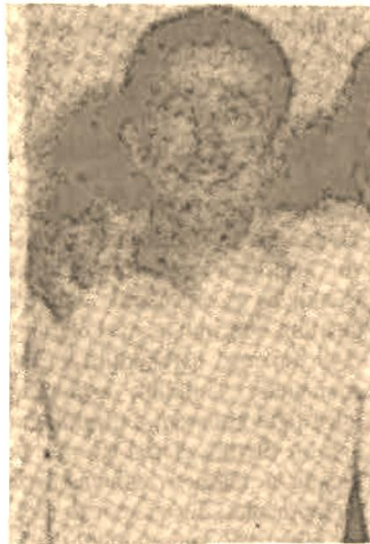
Kısacası yapılan; bir operasyondan öte, silahlı kuvvetler harekatıydı. Sa-

vaştı. Dersim, Ağrı, Koçgiri hareketlerinin bir yönüyle benzeriydi. Katledilenlerin sayısı onlar kadar değil diye bu gerçek görmezlikten gelinemez. Onuda yapabilirlerdi; fakat bugün kendileri açısından elverişsiz olan ulusal ve uluslararası durum, böyle bir sonucu gerçekleştirmelerini önüyor, onları daha "temkinli" olmaya zorluyor... As-

Devamı Syf: 4'de

*Ser Verip Sır Vermeyen Partimiz TKP/ML'nin Üye ve Kadrosu,
İstanbul İl Sorumlusu*

HAKKI ERDOĞAN YOLDAŞ FAŞİZMİN İŞKENCEHANELERİNDE ALÇAKÇA KATLEDİLDİ !

Bilmem biliyormusun

"Düşman zindanlarda yenilmez diye düşünme hiç bir zaman"

Hatırla

İbrahim'i, M.Zeki'yi, Orhan'ı

Daha sınısıcak kurumadı

"Cihanımızın"kanı

Ve haykır sancağımızdaki kızıl şiarı

Haykır, açıkça olmazsa bile içten içe

"Gerillalar ölmez, yaşasın mücadelemiz"

Mart 1984

H.Hakkı Erdoğan

Yazısı Sayfa 2'de

HAKKI ERDOĞAN YOLDAŞ

Dünyanın Bütün Ezilenlerine !
Türkiye'nin Çeşitli Milliyetlerinden,
Çilekeş Halkı !
Yoldaşlar !

Evet, HAKKI ERDOĞAN yoldaş, bundan birkaç yıl önce, düşmanın eli-ne düşen bir yoldaşımıza, o kahpe tezgahlarda nasıl bir yol izlemesi gerektiğini yukarıdaki anlamlı sözlerle dile getiriyordu. O, sınıf mücadelesinin en çetin alanlarında, nasıl davranılması gerektiğini çok iyi bilen ve bu deneyden ilmi bir anlamın akıyla geçen örnek bir komünisttir. Yine o, sınıf mücadelesi içinde, düşmanın bu iğrenç tezgahından birgün yeniden geçebileceğini biliyordu.

Gün 18 Eylül 1984'e geldiğinde, HAKKI ERDOĞAN yoldaş, komprador patron-ağa devletinin Partimize yönelttiği saldırılar sonucunda İstanbul'da ele geçti. Yakalandığı günden 30 Eylül 1984'e kadar faşist diktatörlüğün işkencehanelerinde tam bir komünist direniş çizgisi izleyerek, düşmanı en güçlü olduğu alanında yendi. Yapılan tüm işkencelere rağmen, Parti sırrını vermeyi reddederek, üzerindeki sahte kimliği bile kabul etmedi. Kendi kaldığı yeri dahi olmak üzere Partiye, devrime, halka ve yüce komünizm davasına en ufak bir leke getirmedi. Yoldaşımızın bu kararlı tavrı karşısında aciz ve çaresiz kalan düşman HAKKI ERDOĞAN yoldaşı katletti.

EMEKÇİ HALKIMIZ;

Türkiye'de işkence yok diyen, "demokrasiye geçişin" hovardalığını yapan faşist cunta ve bugün onun bora-zancılığını yapan faşist Özal hükümeti, en son olarak HAKKI ERDOĞAN yoldaşın şahsında somutlaştığı gibi, cinayetlerine birisini daha eklemiştirler. Bu, hakim sınıfların son cinayeti değildir. Çünkü zulüm, işkence, baskı, emperyalizmin ve onun uşaklarının kendi düzenlerini korumada başvurdukları temel yoldur. 12 Eylül'le birlikte, saldırılarını daha da yoğunlaştıran faşist cunta, yaptığı bütün icraatlarıyla, emperyalizme hizmette kararlı olduğunu göstermiştir. Artık günlerin hep böyle gitmeyeceğini, bu "sükunetin" yavaş yavaş bozulduğunu iyi görmekteyizler. Bundan dolayıdır ki, son dönemlerde halka yönelik faşist saldırılarını alabil-diğine artırmış durumdadırlar. Ama nafle, hiçbir güç, emperyalizmi, sosyal-emperyalizmi ve onun çanak yalayıcılarını çöküşe gitmekten kurtaramayacaktır. Bunun örnekleri çoktur. Yalının, sahtekarlığın, zulmün ve sömürkünün üzerine bundan birçok iktidarın yıkımı kaçınılmazdır. Çin'de, Vietnam'da, Kamboçya'da olduğu gibi, halkın gücü, yenilmezliğini nasıl ispatladıysa, ve emperyalizmi nasıl dize getirdiyse, bütün zalimlerin sonu da kaçınılmaz olarak böyle olacaktır. Doğrunun, haklının zaferi kaçınılmazdır. Bir avuç kan emicinin ve onun bir parçası olan Türk komprador patron-ağa devletinin sonu da tarihin çöp tenekesi olacaktır.

DEVRİMCİLER, YOLDAŞLAR !

HAKKI ERDOĞAN yoldaş, 1960 yılında, orta halli bir Kürt köylüsünün çocuğu olarak Elazığ-Karakoçan'da dünyaya geldi. Daha genç yaşlarda devrimci düşüncelerle yüz yüze geldi. 1976 yılında Partimiz TKP/ML'nin ML hattına sempati duydu. 1978'de Parti Üyesi oldu. O günden bugüne kadar Elazığ, Tunceli, Malatya, Kahramanmaraş, Mersin, İzmir ve İstanbul'da görev yaptı. Gazetemizin Yazı Kurulu'nda çalıştı. Bu süre içinde Elazığ ve Adana'da olmak üzere iki kez işkencehanelerden geçti ve cezaevlerine düştü. Faşizmin işkence tezgahlarında her iki düşüşünde de halka, devrime, partiye ve yüce komünizm davasına bağlılığını ispatlayarak ve mücadele azmini daha da ilerleterek çıktı. Bu zor koşulları bizzat yaşamasına rağmen, cezaevinden her çıkışında aktif mücadeleye katılmakta en ufak bir kararsızlığa düşmedi. Daha da artan bilinciyle ve keskinleşen kınıyla bütün gericiliği ortadan kaldırmak ve komünizm davasını gerçekleştirmek için mücadeleye devam etti. Parti safılarına alçak gönüllü, araştırmacı, neşeli, davaya bağlı, eleştireci, açık yürekli vb. özellikleriyle ön plana çıkan yoldaş, Partimizin en zor dönemlerinde bile yığınlığa kapılmadan, bütün enerjisiyle çalışan örnek bir kişilikti. Bütün bunlar, onun işkence-de direnmesinin Partimize olan güveninin, Marksizm-Leninizme olan inancının ve halka bağlılığının sonucuydu.

DEVRİMCİLER, YOLDAŞLAR !

HAKKI ERDOĞAN yoldaşın tavrı, sıradan bir tavır olmadığı gibi, anlamlı ve geleceğin zaferinin garantisidir. Çünkü o, genel olarak tüm dünyada devrime saldırıldığı, özel olarak, Türkiye devrimci hareketinin bu saldırılar sonucunda yenildiği, korkaklığın ve yığınlığın kol gezdiği bir dönemde, örnek bir direniş çizgisi izleyen, bu kötü koşullara rağmen inancını sarsmayan bir komünist, düşmanı en zor koşullarda bile nasıl yeneceğini bilen sayısız

örneklerden biridir.

Çünkü o, ne için, neden mücadele ettiğini bilen, Partimizin ML hattını kavrayan, yenilgilerin geçici olduğunu ve bu yenilginin zafer tohumlarını beraberinde getireceğini gören, bu doğrultuda komünist inanca bağlı olan bir yoldaştı. Ve O, bu örnek tavrıyla bu dönemde nasıl davranılması gerektiğini ispatlayan, zafer tohumlarından biridir.

Çünkü o, Partimizi her türlü iç ve dış saldırılara karşı göz bebeği gibi koruyan, geçici yol arkadaşlarının amaçlarını ve niteliğini iyi kavrayan, bu sorunlarda doğru hatta mücadele vermesini bilen örnek bir yoldaştı.

Çünkü o, önderimiz İBRAHİM'lerin, CİHAN'ların yolundan yürüyen, kitlelere güvenen, Partiye inanan, kendisi bir birey olmasına rağmen, dünya ezilenlerinin arkasında olduğunu bilen ve bunların muazzam gücünü bencilikinde hissedenden ve en çetin koşullarda bile bunu ispatlayan, kamıyla camıyla ödeyen komünist bir yoldaştı.

EMEKÇİ HALKIMIZ: YOLDAŞLAR !

HAKKI ERDOĞAN yoldaş kaybetmekle acımız büyük, sınıf kinimiz daha derindir. Onu kaybettik, ama o sadece bedenen aramızdan ayrıldı. Çünkü o, yaşamı ve direnişiyle bize kızıl bir meşale yaktı. Bu meşale, gelecek günlerimizin parıltısıdır. Çünkü o, en çetin koşullarda, en zor yolu seçmiş, düşmana boyun eğmemiş, halka ve Partiye bağlı kalmış, önderimiz İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın, CİHAN'ın ve nice komünist önderlerin yolunu tutmuş ve en önemlisi de komünizm şiarını faşizmin işkencehanelerinde haykırmasını bilmiş ve komünizme olan inancını, canını ve kanını vererek ispatlamıştır. İşte şimdi O, dünya proletaryasının safalarında ölümsüzleşen bir nefes, Türkiye işçi sınıfının ve halkının bağrında bilinç, silah elde dağda dolaşan gerillanın silahında her an düşmana karşı sıkılacak mermi ve Partimizin en derinliklerinde adı direnenlerin safalarında yazılan örnek komünist bir nefesdir. Onu sonsuza dek mücadelemizde yaşatacağız.

—HAKKI ERDOĞAN YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR !

—KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON AĞA DEVLETİ !

—KAHROLSUN FAŞİST CUNTA !

—İDAMLARIN, İŞKENCELERİN, ZULMÜN HESABINI KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİNDEN SORACAĞIZ !

7 Ekim 1984
MERKEZ KOMİTESİ

YILMAZ GÜNEY'in cenaze törenine binlerce emekçi katıldı !

9 Eylül 1984 şafağında acı bir haber dalga dalga yayıldı. Büyük devrimci, usta sanatçı YILMAZ GÜNEY öldü deniliyordu. Yaşamı boyunca halka, devrime bağlılığıyla ezilenlerin gönlünde yer tutmuş YILMAZ GÜNEY'in ölümünden duyulan acı, sıradan, basit değildi. Devrim kavgasının yitirdiği değerli bir devrimcinin ölümünün yaratacağı boşluk biliniyordu. Duyulan acı sınıfsaldı. Aynı zamanda insanlar bu haber üzerine burjuvaziye karşı daha derin bir kin ve öfke ile dolmuşlardı. 13 Eylül 1984 günü Paris'te cenaze töreninin olacağını duyan yurtdışındaki Türkiye'li emekçiler Avrupa'nın dört bir köşesinden Paris'e akın ettiler. Vize barikatlarına, kısa zamana her türden elverişsiz koşullara rağmen, cenaze töreni için binlerce emekçi birleşti. Partimiz Yurtdışı Bürosu resmi bir delegasyon ve yüzlerce sempatzanla törende yer aldı.

Parti Merkez Komitemiz törene gönderdiği çelenkle coşkuyla karşılandı.

Tören öncesi; cenaze tabutunun bulunduğu "Kürt Enstitüsü" önünde binlerce emekçi saygı duruşu için harekete bekledi. Partimiz burada açılan özel deftere, YILMAZ GÜNEY'in aramızdan bedenlen ayrılışından duyduğu üzüntüyü, onu anmanın ne olduğunu yazarak imzaladı. Ailesi ve yakınlarına emekçi halkımıza YILMAZ'ı devrim mücadelesinde yaşatacağımız, onların acılarını paylaştığımız ve bunun müca-

deleye dönüştürülmesi gerektiği mesajını ilettiler. Daha sonra, Paris'in "Republik" meydanında binlerce emekçinin katıldığı tören başladı. Neticede YILMAZ; komünistlerin yatığı mezarlığa götürüldü. Törden sonra, Avrupa'nın dört bir köşesinde Partimiz ve diğer devrimci, demokrat örgütler GÜNEY'i anma toplantıları düzenlediler.

Onun mücadelesini, devrim kavgasındaki yerini, devrimci sanat ve kültür bayrağını her tür saldırıya rağmen, boyun eğmeden nazı taşıdığını geniş yığınlar nezdinde dile getirdiler. Bunun yanı sıra, YILMAZ'ın hayatı boyunca lanetlediği ve mücadele ettiği bazı burjuva kararorgahlar, sosyal-faşist güçlerde sözde YILMAZ'ı anma toplantıları gerçekleştirdiler. YILMAZ'ın yığınlar

nezdindeki haklı prestijini kullanmak, onu zararsız bir aziz derekesine düşürmek için elden gelen herşeyi yapmaya çalışan bu sahtekarlar YILMAZ'a sahip çıkamazlar. O, devrim için mücadele ediyordu. Onun sanatı devrim mücadelesinin güçlü bir silahıydı. Şöyle haykırıyordu: "Devrim ve demokrasi mücadelesinin temel sorunu, siyasi iktidar sorunudur. Emperyalizme, faşizme ve gericiğe karşı verdiğimiz mücadelenin zaferi, siyasi iktidarın ele geçirilmesine bağlıdır. Halkımızın toplumsal ve siyasal kurtuluşunun anahtarı budur."

"Bağımsız, demokratik Türkiye-Kürdistan'ı yaratabilecek, başta ABD ve Sovyet sosyal-emperyalizmi olmak üzere, dünyanın bütün emperyalist ve gerici güçlerine karşı uzlaşmaz ve kararlı bir savaş sürdürecektir olan tek sınıf proletaryadır."

"...her bireysel eylem aynı zamanda siyasal ve ideolojik tavrıdır. Bu anlamda sanat taşıyacağı içerik ne olursa olsun, sonucu bakımından siyasal bir eylem aracıdır."

Yılmaz; Halkımızın Bağımsızlık, Halk Demokrasisi ve Sosyalizm mücadelesinde yaşayacaktır. Onu (sözün) den boşaltanlara, sıradan bir sanatçı gibi gösterenlere, pragmatizmden başka gözleri birşey görmeyen dalkavuklara meydan boş bırakılmayacaktır. Partimizle YILMAZ arasındaki devrimci ve dostça ilişkiler her zaman saygıyla anılacaktır.

GÜNEY AİLESİNE

Acılı haberi sizden geç, ama en az sizin kadar büyük bir üzüntü ile karşıladık. Halka ve proletarya davasına adanmış bir yaşam sürdüren halkımızın değerli evladı, büyük devrimci ve sanatçı YILMAZ GÜNEY'i kaybetmenin derin acısını ve boşluğunu siz, biz, halkımız ve bütün dünya halkları hep birlikte derinden hissetmekteyiz.

Onun kaybının aileniz ve aile çevresinde yarattığı boşluğu biliyoruz. Ama bundan da derin bir boşluk var ki, o da Türkiye devrimci hareketinin siyaset ve sanat arenasında meydana gelen ve yeri uzun bir süre doldurulamayacak olan boşluktur.

Unutulmaması gereken bir gerçek var ki; o proletarya davasına adanmış bir kişi olarak yaşamı boyunca bu davaya bağlı kaldı ve bu haklı dava uğrunda mücadele yürüttü. Hakım sınıf-

ların her türlü baskı, santaj ve vadelerini bir yana iterek, devamlı ezilenden, sömürilenden, halktan ve bağımsızlıktan yana oldu. Onu çekici maddi çıkar vadeleriyle satın alamayacaklarını anlayan hakim sınıflar, düzenledikleri senaryolarıyla onu, zindanlarda dize getirebileceklerini sandılar, ama bunda da başarılı olamadılar. Çünkü o, bu mücadeledeki zorlukları ve engelleri bilen ve bilinçlice bu mücadelede kendine düşenleri omuzlamasını bilen bir kişiydi. Devrimci mücadeledeki yeri ve yürüttüğü onurlu mücadelesi ile bunu pratikte defalarca kanıtlamıştır.

İşte böylesine örnek bir yaşam sürdürmesinden dolayıdır ki, YILMAZ GÜNEY, dar bir aydın çevresinin veya bir burjuva çevresinin benimzediği ve kabul ettiği bir insan olmaktan çıkıp, halkın gönlünde bir yer edinmişti.

Halkımızın ona duyduğu sevgi ve saygıyı çok iyi bilen ve bunu yıkmaya çalışan hakim sınıflar, özellikle de onu, yurtdışına çıkması ve burada da mücadelesine devam etmesinden sonra, "vatan hainliği", "kansız" vs. türünden adı iftiralarla karalamaya ve gözden düşürmeye çalıştılar. Fakat bu adı iftiraların hiç biriside halkın ona duyduğu sevgi ve saygıyı yok edemedi.

Onun diğer emperyalistlere ve onların usaklarına karşı olduğu gibi, Rus sosyal-emperyalizmine ve onun usaklarına karşı da yürüttüğü mücadele, bir bütün olarak emperyalist çevrelerin huzurunu kaçırır olmuştu. Onlar, kendilerine karşı tavizsiz bir şekilde mücadele yürüten böyle bir kişiden kurtuluşları için sevineceklerdir. Onların bu davranışları, sınıf yapılarının bir ürünüdür ve bizleri hiç bir şekilde etkilememektedir ve etkilememelidir.

Devamı Syf: 29'da

Türk Ordusunun Ezilen Kürt Ulusunu İmha Provası...

Baştarafı Syf: 1'de

linda sorun sadece Eruh, Şemdinli eylemcilerinin yakalanması meselesi değildir. Türk devletinin öcü gibi korktuğu ve gelişmesi muhtemel olan Proletarya önderliğindeki devrim veya Kürt Ulusal Harekatına bugünden gerekli tedbiri alma girişimiydi. Muhtemel böyle bir hareket karşısında uygulanacak stratejiyi canlı olarak hayata geçirme, çıkarılacak derslerle pekiştirme, her yönlü hazır olma planıydı. Bu gerçek kavranmaz, onların hareketini meşru göstermek için bahane ettikleri Eruh, Şemdinli eylemcilerinin yakalanması girişimidir şeklinde soruna bakılırsa; faşist Türk devletinin gerçek emelleri ve bunun bir parçası olarak sürdürdüğü hareketin esas özü kavranamayacaktır.

Harekat; yükselecek devrim mücahede ve Kürt ulusal hareketinin imha provasıdır. Yoksul Kürt köylülerine gözdağı verme, mevcut başkaldırıları ezme, bölge üzerindeki kontrolü her noktada pekiştirme ve "istikrarda" gedik açan her tür belayı bertaraf etme faaliyetidir. Bu faaliyet, son operasyonla başlamadı. Yıllardır çeşitli düzeylerde ve biçimlerde sürdürülen çabanın bir üst noktası olarak gündeme geldi. Daha önce Irak'ta gerçekleştirilen operasyon, Türkiye-Kürdistan'daki tatbikatlar, operasyonlarda aynı amaca hizmet ediyorlardı. Gerek İran, Irak Kürdistan'ında cereyan eden gelişmelerin ve gerekse bugüne değin gelişme seyriinin ortaya çıkardığı derslerden Türk hakim sınıflarda kendi çıkarları için öğreniyorlar. Ve özellikle Orta-Doğu'daki gelişmeler, değişen güçler dengesi ilişkisi, Türk devletinin dahil olduğu NATO ittifakının bölgedeki muhtemel gelişmelere karşı her yönlü tedbir almak için daha aktif faaliyete geçmesini zorluyor.

TÜRK DEVLETİNİN BÖLGEDEKİ ROLÜ VE YOKUNLULUKLERİ !

Bilindiği gibi; Türk devleti uluslararası planda başını ABD emperyalistlerinin çektiği NATO bloğunun güçlerinden birisidir. Onun çıkarları uşaklığını yaptığı emperyalistlerin ve uluslararası planda dahil olduğu paktın çıkarından ayrı değildir. Bunun için Türk devletinin son dönemlerde daha da yoğunluk kazanan bölgeye yönelik girişimleri, yalnız başına ve tesadüfî şeyler değildir.

12 Eylül faşist cuntasının işbaşına

getirilmesinin önemli sebeplerinden bir taneside, başta ve özel olarak ABD olmak üzere, genel olarak batılı emperyalistlerin ve onların askeri ittifak örgütü NATO'nun çıkarlarını sağlama alma idi. ABD'nin bölgedeki önemli kalelerinden biri olan Şah'ın İran'ın düşmesi, RSE'lerin Afganistan işgali, Suriye üzerinden gün be gün küçümsemez oranda sağlanan yaygınlaşma, ABD'nin Filistin'deki çıkması, başta ABD olmak üzere NATO için önemli bir boşluk doğuruyordu. Üstelik ABD'nin bölgedeki "güçlü" silahı İsrail, Mısır ve diğer Arap devletleri (Ürdün, Suudi Arabistan gibi) boşluğu doldurmada isteneni veremiyorlardı. ABD'nin ve müttefiklerinin bölgedeki çıkarları sarsıntılar geçiriyordu. Öyle ki, Türkiye açısından da durum iç açıktı değildi. NATO Türkiye mevzisinde de güçlü bir buhran yaşıyordu. Gerek bu duruma ve gerekse de bölgedeki sarılan çıkarılara hal çarelerinden önemli biri olarak, başta ABD olmak üzere, NATO'nun bölgedeki ihtiyaçlarına cevap verebilecek "istikrara" oturtulmuş Türk devletine gereksinim vardı.

Neticede, generaller çetesi işbaşına getirildi. Her dönem emperyalizme kölece bağımlılığı, köpekçe sadakatıyla lin yapan komprador patron-ağa devleti ağababalarının yüklediği görevler doğrultusunda daha yoğun bir seferberlik başlattı. İçte çeşitli milliyetlerden Türkiye halkına karşı girişilen azgın zulme paralel olarak, bölge halkları üzerinde de önemli bir tehdit unsuru oldu.

Diğer yandan da, başını RSE'nin çektiği rakip bloğa karşı önemli bir silah olarak bölgede harekete geçirildi.

Demek ki, Türkiye'de devrimci mücadelenin bastırılması, bölgede muhtemel devrimci gelişmelere müdahale için Türk hakim sınıflarının daha aktif rol oynar hale getirilmesi, rakip bloğa karşı başını ABD'nin çektiği NATO'cu güçlerin çıkarlarının korunması için Türk devletinin fiili fonksiyonunu oynaması için "canlandırılması", tesadüfî, basit bir iç gelişme değildir.

Türk devletinin daha aktif bir rol üstlenmesi, dahil olduğu bloğun çıkarlarının korunması gediklerin kapatılmaya çalışılması, muhtemel gelişmelere karşı güçlü tedbirler alınması vb. görevlerle yakinen ilişkilidir.

Kısacası; İsrail siyonizminin üstlendiği görevi, Türk devleti daha yoğun üstlendi. Van'daki gibi açılan yeni havaalanları, çevik kuvvetler yerleştirme, üstlenilen görevlerin birer parçasıydı. Bunlar bir yandan rakip bloğa (RSE'nin başı çektiği) ve bu yönlü muhce-

mel gelişmelere karşı bir tedbirdi. Bölgede emperyalistler ve onların uşaklığını yapan güçler arasında kıyasıya süren dalaşmada NATO doğrultusunda oluşturulan mevzilerdi. Diğer yandan da, gerek Türkiye'de ve gerekse diğer bölge devletlerinde karşı-devrimin çıkarlarını tehdit eden halk muhalefetine karşı alınmış tedbirlerdi.

Ayrıca, kamuoyunun bilgisi dahilinde olan; Türk ordusunun Irak topraklarında gerçekleştirdiği "ünlü" 1983 operasyonu var. Bu operasyonda iki yönlü bir amaç doğrultusunda gerçekleştirilmişti. Birincisi; önemli ölçüde zayıf düşmüş ve birçok tehditle karşı karşıya olan karşı-devrimci Saddam rejimine destek olmaydı. Geçicide olsa onun çeşitli gelişmeler karşısında rahat nefes almasını sağlamaktı. Bilindiği gibi, Saddam bölgede İran'la çembelleşiyordu. Ayrıca, RSE'nin güdümündeki Suriye vb. güçlerle de arası iyi değildi. Yani, bir yandan karşı-devrimcilerin kendi aralarındaki menfaat çatışmasının bir ürünü olarak, kendisi gibi karşı-devrimciler olan bir blok tarafından sıkıştırılıyordu. Diğer yandan da, güçlü bir potansiyele sahip Kürt ulusal hareketiyle ve bu doğrultuda gelişecek muhtemel gelişmelerle başı dertteydi. Bu durum Türk devletini ve efendilerinde doğal olarak rahatsız ediyordu.

İşte operasyon bir yönüyle Saddam destek, ikinci olarak ta, muhtemel bir halk hareketini boğma amacıyla gündeme getirilmişti. Türk devletinin bu girişimi İsrail siyonistlerinin Lübnan'daki onlarca girişiminin benzeriydi.

Emperyalistlerin gösterdiği hedefler doğrultusunda, Türk devletinin bölgedeki girişimleri oynadığı aktif karşı-devrimci rol kapsamı ve çok yönlü bir gelişme göstermektedir.

Başta ABD olmak üzere, NATO'lu emperyalistlerin uşakları Arap devletlerle gerçekleştiren zirveler, İslam Konferansları, ekonomik siyasi anlaşmalar, oluşturulan çeşitli ittifaklar vb. gelişmelerde, Türk devletinin aktif rolü gayet açık ortadadır. Kısacası, Türk devleti bölgede başta ABD olmak üzere, NATO'cu emperyalistlerin koç başı durumundadır. İsrail, Mısır'ın başarıyla gerçekleştiremedikleri görevleri, Türk devleti başarmak için gözü dönmüşcesine işe soyunmuş vaziyettedir. Bölge halklarını tehdit, giriştiği şantajlar, bölgede cereyan eden gelişmelere direkt el atma girişimleri vb. bunun sonuçlarıdır. Başta ABD olmak üzere, emperyalizmin uşakları olan Türk devletinin bölgede ve ulusal düzeyde yürüttüğü politika ve bunun ürünü olan çabalar, pratik faaliyetler w'nin hakkı meşru olan zerrece yanı yoktur. Bu konuda her tür demagogik propaganda faali-

yet eşiğe edilmeli, Türk devleti lanetlenmeli, ona karşı her yönlü mücadele yürütülmelidir.

Son dönemlerde hararetli bir şekilde tartışma konusu olan Irak topraklarında operasyon girişimleri, "ulusal" çıkarlar teraneleriyle meşru gösterilmeye çalışılıyor. Korunmak istenen çıkarlar, emperyalistlerin ve onların uşaklarının çıkarlarıdır. Öyleyse, bundan yana olmak (ne adına olursa olsun) karşı-devrimden yana olmaktır. Bölge devletleriyle (Irak gibi) gerçekleştirilen antlaşmaların halkın menfaatleriyle zerrece alakası yoktur. Aksine bunlar muhtemel halk hareketlerine karşı alınmış tedbirlerdir. Diğer yönüyle de, Türk ve Irak hakim sınıflarının mevcut durumda dalaştıkları diğer karşı-devrimci kesimlere karşı da bir tedbiri ifade etmeleri ne anlama gelir? Açıktır ki, halkın çıkarları değil, karşı-devrimcilerin kendi aralarındaki it dalaşında belli bir karşı-devrim çetenesinin menfaatleri anlamına gelir.

Dikkat çekilmesi gereken bir noktada şudur. İran-Irak arasında süren savaş, bu devletlerin gücünü önemli ölçüde zayıflatmaktadır. Bu vaziyetin ürünü olarak, sözkonusu devletler sınırı içindeki halk muhalefeti, kontrole alınmamaktadır. Türk devleti bunun bilincindedir. Bu durumda, muhtemel bir halk hareketi veya RSE cephesi güdümündeki bir gelişmenin kendi çıkarlarında tehdit edeceğini hesaplamaktadır. Bunun için, her zamankinden daha yoğun bölgeye dikkatlerini yoğunlaştırma gereğini hissetmekte ve bu doğrultuda çeşitli çabalar sürdürmektedir.

Ayrıca, dünyadaki mevcut gelişim seyrine bağlı olarak (tüm gelişmeler bundan soyut değildir), kendisini acilen dayatan çeşitli sorunlar var. Gerek Türk devleti, ve gerekse efendileri bunun bilincindedirler. Dünyada başlıca gelişmelerin derinleşme yönünde seyrettiği açık bir olgudur. Dünya; devrim için ciddi fırsatlara ve bu doğrultuda gelişmelere sahne olurken, aynı zamanda emperyalist savaş etmenlerinde yükseldiği bir durum arz ediyor.

Bu yönlü mücadelelerde, emperyalistler, sosyal-emperyalistler, proleterya ve ezilen halkların ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerini bastırmak için vahşi saldırılarını olanca hızıyla sürdürüyorlar. Bu doğrultuda açılan gedikleri sözümona kapatmak ve kendileri için bela olan devrim tehlikesini savuşturmak için her yola başvuruyorlar. Türk devletinin gerek ulusal ve gerekse bölge üzerindeki faaliyetleri bir yönüyle bununla bağlantılıdır.

Ayrıca, emperyalistler arası rekabetin kızışması, savaş tehlikesinin daha da yükselmesinin sonucu olarak, rakip

güçler arası dalaşına her yönlü yaygın bir hal alıyor. Bu durum, kendisini Orta-Doğu'da da göstermektedir. Türk devleti, mensubu olduğu Nato bloğunun ve özel olarak ta, ABD emperyalistlerinin rakip bloğa karşı mücadelesinin her yönlü gereksinimlerini karşılamak için, yoğun çaba gösteriyor. Emperyalist savaş hazırlıklarının kendisine yüklediği görevleri yerine getirmek için aktif faaliyet sürdürüyor. Elbette tüm bu uğraşları kendisi ve efendilerinin menfaatleri gereğidir. İşte bölgede ve ulusal düzeydeki rolü bu durumla da bağlantılıdır.

Türk devletinin ulusal ve bölge düzeyindeki girişimlerinin, istlendiği rolün anlamı böylelikle daha net ortaya çıkmaktadır. Özel olarak Kürdistan'da genel olarakta, Türkiye'de vahşiçe geliştirilen idam, işkence, katliam, operasyon furyasının karşısına dikilmelidir. Türk devletinin demogojik propaganda ve gerekçelerle maskeleymeye çalıştığı vahşetin hangi politikanın ürünü olduğu geniş yığınlar nezdinde açığa çıkarılmalıdır.

ERUH-ŞEMDİNLİ EYLEMLERİNE KISA BİR BAKIŞ

Her eylemde olduğu gibi, bu eylemlere yaklaşımda da tayinedici nokta, bunların hangi politikanın ürünü olduklarıdır. Eğer şu veya bu biçimli eylem, hizmetinde olduğu politikadan soyulanır ve şu veya bu yönü ile yalnız başına ele alırsa sağlıklı bir değerlendirilmeyi ifade etmez.

Nasıl ki, her savaş bir politikanın devamıysa, silahsız şu veya bu şekilde her mücadele biçimi belli bir politikanın aracı ise, bu eylemlerde belli bir politikanın ürünüdürler.

Eylemlere hükmeden siyasetin ulusal, uluslararası yönü, neyi amaçladığı çok yönlü ortaya konmadan, salt bazı sonuçlarıyla değerlendirmeye tabii tutulması doğru bir yaklaşım olmayacaktır. Pragmatist, burjuva bakış açılarının soruna doğru bir yaklaşım göstermeleri, elbetteki mümkün değildir. Her sınıf gerek bu ve gerekse herhangi bir eylemi, olayı, gelişmeyi kendi bakış açısına göre yorumlar ve tavır alır. Eylemleri değerlendirmeye girmeden evvel, bu konuya yaklaşımda çeşitli burjuva pozisyonlara ilişkin kısada olsa tavrımızı açıklamak istiyoruz.

Birincisi; bu eylemin hangi politikanın ürünü olduğuna bakmaksızın, sonuç itibarıyla bazı gelişmelerden yola çıkarak, tutum belirleyen görüştür. Bu düşünce kendisini şöyle yansıtmaktadır. "Eylemler yapıldı, cuntanın saldırısı arttı. Cuntanın azgın saldırılarına yol açtığı için bu eylem bir provakasyondur... vs." Böyle bir yaklaşım, sa-

kattır. Devrim geliştikçe, karşı-devrimin daha da azgınlaşacağı, mücadelesinin daha üst boyutlara ulaşmasıyla daha da kanlı ve şiddetli bir hal alacağı sınıf mücadelesinin doğasıdır. Herhalde, birbirine düşman olanlar, birbirleriyle çelik, çomak oynanıyorlar, veya göstermelik kavga yürütmüyorlar.

Dünyanın her yanında, ezen ve ezilenler arasındaki kavga, şu veya bu biçimli sürüyor ve zaten bu insan iradesinden bağımsız, objektif bir olgudur. Çelişkiler derinleştikçe, güçler arasındaki kavga kızışıyor, bu ilerledikçe, daha da kanlı bir hal alıyor. Bu vaziyet bir istek meselesi değil, sınıf mücadelesinin objektifliğinde yatmaktadır.

Hele hele, bizim gibi ülkelerde devrim ve karşı-devrim daha amansız bir mücadele içerisinde. Başından beri silahlıdır. Daha da kanlı, zor ve çetinidir. Eğer düşman saldırısına yol açar deniliyorsa, öyleyse neden devrim vs. çığırkanlığı yapıyor ki? Bu bakış açısı ezilenlere objektif olarak şunu salk veriyor. "Uslu durun, yoksa düşman vahşeti artar." Bu tür anlayışların bir dönemler şampiyonluğunu Aydınlık, "TKP", TİP, TSİP gibi karşı-devrimciler yapıyordu. Bunun yanı sıra, ünlü "provakasyon" tezlerinin tehirinden bilim sağı oportünist, küçük burjuva karargahlarda nasibini alıyordu. Ve bugünde aynı anlayışlar atbaşı tırmanmaya devam ediyor. Şu bir gerçektir ki, ezen ve ezilenler, sömüren ve sömürülenler olduğu müddetçe, güllük, gülistanlık, rahat ortam olmayacaktır. Oportünistlerimiz bu konuda idealistlerle, hümanistlerle nedeysen yarışır bir vaziyet alıyorlar. Eruh ve Şemdinli olayları, zaman ve mekan olarak doğru bir anlam ifade ediyor veya döneme denk düşen eylemlerdir demiyoruz. Bunu ayrıca ele alacağız. Vurgulamak istediğimiz şey; "Bu eylemler sonuç olarak saldırının artmasını beraberinde getirmiştir." Veya diğer silahlı biçimli eylemlere de provakasyondur deyip, bir çırpıda mahkum eden anlayışların sakatlığıdır.

İkincisi; Eylemin bazı sonuçlarına bakarak, "eylem faşist Türk ordusu e-lamanlarına yönelmiştir, öyleyse doğrudur" şekilli kendisini gösteren anlayıştır. Bu yaklaşımda pragmatist, dar burjuva bakış açısıdır. Herşeyden önce, birşey şu veya bu sonucu ile yalnız başına değerlendirilemez. Tayinedici olan özür. Örneğin ABD emperyalist bir güçtür. ABD'ye her karşı çıkış, anti-emperyalist olabilir mi? RSE'leri ve müttelikleri kendisi gibi emperyalist olan ABD ve bloğuyla çeşitli seviyelerde dalaşmaktadır. Bu dalaşma emperyalizme karşı olmak değildir. İki emperyalistin veya rakip blokların (özleri aynı olan) menfaat çatışmasıdır. Batıl

emperyalistlerinde, bizzat kendi aralarında çelişmeler vardır. Bunun sonucu olarak, birbirlerine karşıda şu veya bu tavrı almaktadırlar. Çok daha somut bir örnek; bazı emperyalist güçler, sözümona cuntanın şu veya bu uygulamasına "karşı" çıkıyor görünüyorlar. Veya bolca "özgürlük, demokrasi" nutukları atıyorlar. Bu sonuçlara bakarak, bilumum karşı-devrimcinin üzerinde yükseldiği zemin görmezlikten gelinip, bunlar devrimin güçleri ilan edilebilir mi? Elbetteki hayır. Bu örnekleri birşeyin yalnız başına bazı sonuçlarıyla doğru bir şekilde değerlendirmeyeceğini belirtmek için veriyoruz.

Yani bizim yaklaşımımız her eylemde olduğu gibi, bahsi geçen eylemlerde de onları yalnız bazı yönleriyle değerlendirmek, tutum almak değildir. Şu veya bu sonuç değerlendirilebilir. Ancak bu kesinlikle onun kaynaklandığı özün önüne konulamaz veya ondan soyut yalnız başına bir gelişme olarak değerlendirilemez.

Üçüncüsü; Bizim tavrımız, soruna salt için askeri yanı açısından bakan tavrı olamaz. Bu tür sözde keskin tavırlar, öзде kendiliğindencilik karşısında secde eden tutumlardır. Bir araç olan şu veya bu biçime göre birşeyi değerlendirmek ML'in ruhuna aykırıdır. Önemli olan sözkonusu araç neyin hizmetindedir, hangi politikanın sürdürü-cüsüdür.

Çok genel hatlarıyla da olsa, bu ve benzeri sorunları değerlendirmede tezat olduğumuz bazı bakış açılarıyla aramızdaki ayrılıklardan sadece birkaçına değindik. Sözkonusu eylemleri değerlendirirken, bunun hangi politikanın ürünü olduğunun ve çok yönlü bir irdelenmesi tayinedici mesele olduğuna dikkat çekmiştik. Bunu açığa çıkarmak için, daha başka bazı gelişmelerin irdelenmesi zorunludur. Türk devletinin bölgedeki bazı girişimlerinin hangi politikanın sonucu olduğunu kısada olsa açıklamış, ABD ve NATO'nun vaziyetine işaret etmiştik. ABD'nin başı çektiği blogun faaliyetleri karşısında; RSE'leri, yandaşları ve uşaklarının boş durmadığı gayet anlaşılır birşey. RSE'leri; ezilen ulus ve halkların kurtuluş mücadelesini kanla bastırma veya destek olmama, lanetleme, emperyalizmin yedeğinde gösterme, provakasyon olarak mahkum etme vs. biçimli klasik taktikleri yanında, daha sinsi taktikler de geliştiriyor. Halk hareketlerini kendi emellerinin bir aracı haline getirmeye çalışıyor, hedeflerini saptırıyor, önderliklerini gasbetmek için azami gayreti gösteriyor. Geçmişte izlediği "liberal, ilümlü" politika yanında, daha militan sosyal-faşist bir çizgi geliştiriyor. "TKP" türünden klasik uyusuk sözde "komünist" parti-

lerin yanı sıra, daha militan sosyal faşist örgütlerde ilişki kuruyor, ihtiyaçlarına denk düşecek örgütler yaratıyor veya varolan çeşitli örgütleri kuyruğuna takmaya çalışıyor. SB'nin sosyal-faşist bu "militan" çizgisi, dünyanın bugünkü somut durumuyla ve bu noktada onun çıkarlarıyla biçimlendirilmiştir. Geçmişte Filistin'de izlediği masabaşı çözümü politikası yerine, bugün kendi doğrultusunda hareket eden güçleri daha aktif askeri bir çizgi izleme yönünde harekete geçiriyor. Uslu durun tekinleri yerine sahte mücadele çıkartkanlığına sarılıyor. Dünyanın diğer bölgelerinde, Orta-Doğu'da RSE'nin gözükene bu "yeni" politikası, Türkiye içinde sözkonusudur. Artık geçmişte ağzından düşürmediği terör çıkartkanlığı eskisi gibi değil. Tabii gerçek devrimci şiddete yine aynı alçak ağızla saldırıyor. Lakin kendi yürüncesindeki güçlerin şiddet eylemleri karşısında figan etmiyor. Elbetteki şu veya bu mücadele biçimi bir araçtır. RSE'de bunu biliyor. Her dönem ihtiyaçlarına denk düşen biçimi ele alıyor. Oysa tayinedici olan biçim, şekil değil, onun ardındaki siyasettir. RSE'nin siyasi, ideolojik zemini geçmişte ne idiyse, bugünde odur. Şu veya bu taktiği benimsemiş olması özü değiştirmez.

Demek ki, İran, Irak'ta Kürt ulusal hareketine, Orta-Doğu'da dünyanın diğer alanlarında kurtuluş mücadelelerine, Türkiye'de anti-faşist savaşa destek şeklindeki sosyal-faşist teraneler karşısında şaşkınlığa düşecek hiçbir şey yok. Bunun yeniden Saddamları, Evrenleri, Samozaları desteklemeye dönüşmesi (geçmişteki gibi) hiçte beklenmeyen değildir. Önemli olan hangilerinin çıkarına denk düşeceğidir.

Gerek ülkemizde ve gerekse bölgedeki çeşitli gelişmeleri ele alırken, emperyalistlerin mevcut stratejileri, onların üzerinde yükseldiği politikaları ile ilişkisi içinde tahlil etmeliyiz.

Bilindiği gibi, RSE'leri Orta-Doğu'da yayılmada Suriye'yi önemli bir mevzi olarak kullanmaktadırlar. Bunun üzerinden Filistin Halkının Kurtuluş özelemlerini nasıl suistimal ederek, kuyruğuna takmada önemli mesafeler katettiği bilinen gerçeklerdir. Habbaş, Havaatma vb. gibilerinin başı çektiği örgütleri RSE'nin nasıl yürüncesine çektiğini, Suriye desteğinde bu güçlerin Lübnan'da nasıl RSE cephesi doğrultusunda seferber edildikleri yine açık gerçeklerdir.

Filistin hareketinin kontrolünü tüm den ele geçirmek için uygulanan senaryolar açıktan kamuoyu nezdinde izlendi. Ebu Musa aracılığıyla varolan gedikleri kapamak için girişilen çabalar, tap taze hatırlardadır. Bütün bunlar, Filistin Kurtuluş Hareketini bozma ç-

balarıdır. Bu faaliyetlerde RSE ve yandaşları önemli mevzilerde kazandılar. Arafat ve destekçilerini sürdüler, hareketi kendi kuyruklarına takmada epeyce yol aldılar. RSE, Suriye ve yandaş örgütlerin el ele sürdüğü bu faaliyetlere sosyal-faşist Türkiye'li güçlerin yanı sıra, bu tehlikeli bir yolda önemli mesafeler kateden (RSE cephesi lehine) Acil, PKK gibi örgütlerde alıks tuttu, kraldan çok kralcı kesildiler. Ve Suriye, Rus güdümlü örgütler üzerinden, sözkonusu güçler ilişkilerinde ciddi boyutlara çıkardılar. Onların desteklenmesi yönünde önemli görevler üstlenerek, yerine getirmeye çalıştılar. RSE'leri bölgede yayılmada; Lübnan'dakinin gibi 2. bir cepheni daha açılmasını zorunlu görüyordu. Bunun için, mevcut durumda İran, Irak oldukça elverişli bir zemin sunuyor. Nitekim hareketle buralara yönelir. Bir zamanlar bombardımanla kahpece bastırıldığı Kürt Ulusal Hareketinin destekçisi sahtekarlığına başvurdu.

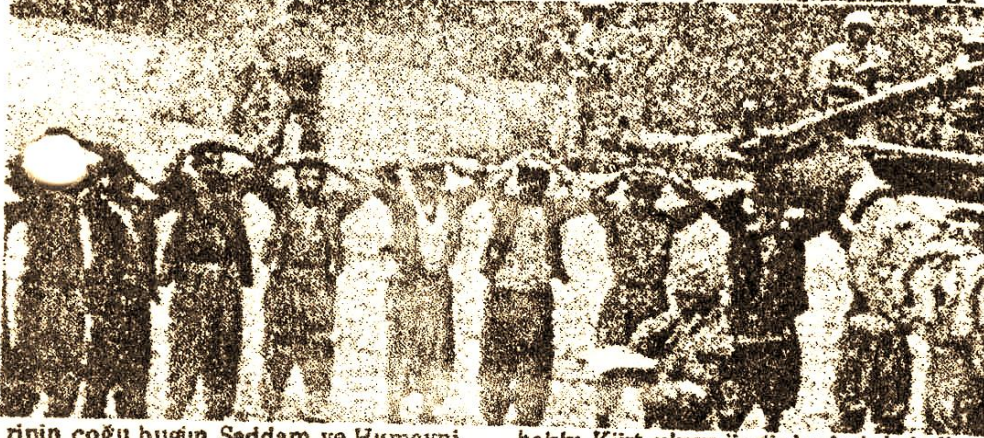
Irak KDP (Barzani önderliğindeki), Irak Komünist Partisi gibi güçlerin yer aldığı cepheyi oyuncuğu haline getirdi. Suriye ve RSE yandaş örgütlerle flörtte oldukça ustalasmış PKK bahsettiğimiz cephe ile yakın ilişki ve ittifak içindedir. Kısacası, gerek Lübnan ve gerekse İran, Irak zemininde PKK; RSE'nin güdümlüdeki güçlerle birlikte içinde olmuştur. Açıktır ki, izlenen bu politika bağımsızlıkçılık, ulusal kurtuluşçulukla çelişir.

Gerek Ebu Musa-Arafat çatışmasında verilen desteğin ve gereksede Irak'taki RSE'nin çıkarlarına denk düşen gericiilerin önderliğindeki Cephenin güçlenmesine hizmet eden her tür davranış, girişim ve eylemin meşru, haklı hiçbir yanı yoktur.

Bir diğer sorunda, İran-İrak savaşı ve bu ortamda ortaya çıkmış çeşitli gelişmeler karşısında alınan tutum ve izlenen politikadır. İran ve Irak arasında süren savaş bugün haksız bir savaş olduğu ve taraflardan birinin bu tür savaşlarda desteklenmesinin mümkün olamayacağı açık bir gerçektir. Ne var ki, faydacı bakış açılarının hükmettiği siyasal yoğunluklar, şu veya bu tavrı ile fevkalade gerici bir pozisyona düşebiliyorlar. Bilindiği üzere, İran çıkarlarına denk düştüğü için (rakibi Saddamı zayıflattığı, Irak'ta istikrarı tehdit ettiği açısından) menfaatleri gereği, Barzani ve mütefiklerini desteklemektedir. Bunun Kürt Ulusal Hareketinin desteklenmesi olduğunu herhalde kemiksiz oportünistler iddia edebilir. Humeyni'nin İran'da Kürtlere yönelik saldırılarını, katliamlarını bilmeyen yok sanırsınız. Yine gerçekten bağımsızlıkçı güçlere (Komala vs.) yönelik karşı tutumu gayet açık. İran'ın Irak'ta

destek verdiği sözkonusu güçlerle flörtünün yanı sıra, PKK'nında bu konuda destekliyor diye, Humeyni rejimi karşısında ne denli gevşediği için bir başka yönü.

PKK Irak'ta Yekiti ile Barzani ve müttefikleri arasındaki çatışmada Barzani saflarında yer tuttu. Tabii bu dostluk fayda üzerinde yükselmektedir. Diğer taraftan, kanemici, katilamcı faşist Saddam rejimide, İran'da Humeyni aleyhtarı Kürt örgütlerine destek vermektedir. Bununda Kürt ulusal Hareketinin dostu olmadığını belirtmeye gerek dahi yok. Yani Kürt örgütle-

rinin çoğu bugün Saddam ve Humeyni tarafında olmak üzere pozisyon almışlardır. Onların kendi aralarındaki çatışmada şu veya bu yönlü kullanılma durumundadırlar. Ulusal Kurtuluşçuluk bumudur? İran ve Irak'ta Kürt ulusu üzerinde Humeyni ve Saddamın zulmünü bilmeyen var mı?

PKK'da, Orta-Doğu'da ve Kürdistan'da emperyalistler, gericiler arasında süren çatışmalarda yer almakta veya taraf tutmaktadır. O, Suriye'de Esad'ın faşist rejimini ilerici olarak desteklerken, Irak KDP'sinin Humeyni ile olan gerici ittifakına sırtını dayamaya çalışmaktadır. Bunlardan aldığı destek, faşist Türk devletine karşı 15 Ağustos'dan itibaren yürüttüğü eylemlerle ağımsızlık ve ulusal kurtuluşçuluğunun zayıflatmıştır. Desteklenmesi gereken yan PKK'nın giderek zayıflayan ulusal kurtuluşçuluk, bağımsızlıkçılık yönüdür. Onun karşı çıkılması gereken yanı ise, emperyalistler, sosyal-emperyalistler ve gericiler arasındaki mücadelede taraf tutması, özellikle ABD ve baulı emperyalistlere karşı, Rus sosyal-emperyalistleri ve onun güdümündeki güçlerden yana tavır takınmasıdır.

PKK'nın eylemleri; onun RSE yö- rüncesinde süratle ilerleyen pozisyonundan soyut ele alınamaz.... Bugün halen PKK; RSE'nin uşağı değildir ve mevcut durumda karşı-devrimci bir nitelikte değerlendirilemez. Ancak, teatral bir pozisyonda ilerlediğine bir kez daha dikkat çekiyoruz. Suriye, İran gibi gerici bölge devletleri için, RSE

uşağı örgütlerle Barzani gibi kesimlerle içli, dışlı oluş ve bu yörengeye hizmet eden politikaların ürünü olan gelişmelerle bağımsızlıkçılık, ulusal kurtuluşçuluk bağdaşmaz.

Biz gerçekten emperyalizme, sosyal emperyalizme darbe vuran, Kürt ulusal hareketinin destekçisiyiz. Burjuvazinin zoraki sağladığı "birliğin" vs. a-mansız düşmanıyız. Barakalm komünist olmanın demokrat olmanın dahi en önemli kriterlerinden biri, tüm uluslar için hak eşitliğini savunmaktır. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı hiçbir şarta bağlanamaz. Bu

hakkı Kürt ulusu özgür iradesiyle belirlemelidir. Elbetteki bu konuda bizim programımız vardır. Uzun uzadıya burada bunun üzerinde durmayacağız. Doğru, tutarlı ve gerçek çözüm; tüm milliyetlerden halkın proletarya önderliğinde Demokratik Halk İktidarı doğrultusunda harekete geçirilmesi ve bunun zafere sonuçlandırılmasından geçer. Proletarya Partisi içinde, ortak örgütlenme ve mücadeleden geçerek, Millî baskı böylelikle ortadan kalkacak, her tür emperyalist bağımlılığa, ezen-ezilen ulus ilişkisine son verilecektir.

Proletarya doğruyu göstermek, burjuva alternatifleri deşifre etmek halkı doğru hedefler temelinde harekete geçirmekle yükümlüdür. Ancak hiçbir şekilde ezilen ulusun ayrılmış, ayrı devlet kurma hakkının ve bunu gerçekleştirmesinin önüne zorda geçemez.

PKK'nın karşı çıktığımız yönünün ne olduğu açıktır sanırız. Demek ki, "biz cuntaya vurduk, eylemleri yanlış değerlendirenler, cuntanın yanında yer alıyorlar" biçimli basit demagogilerle izlenen politikanın açığa çıkarılması engellenemez. Karşı çıkılanın; cuntaya karşı olmak, onu zayıflatmak olmadığı açıktır. Zira Türk devletine karşı devrimci şiddet meşrudur, haklıdır.

Bir diğer sorunda şudur: halktan kopuk, yığınların gücüne güvenmeyen fokocu anlayış kendisini Eruh ve Şemdinli eylemlerinde de yansıtmaktadır. Gerilla savaşı; yığınları örgütleme, harekete geçirme faaliyetinin tersi değildir. Hele hele, birkaç ekibin bu

bakış açısından uzak olarak, gerçekleştirdikleri vur-kaç eylemleride değildir. Ne var ki, sözkonusu eylemleride hükmeden anlayış "birkaç ekip vursun ardında kitleler heyecanı artar ve seferber olurlar" bakışıdır.

Sözkonusu bakış açısı; zaman ve mekanı, objektif durumu buna denk düşen mücadele ve örgüt biçimlerini, izlenmesi gereken taktiği, stratejinin geçilen dönemin özgüllüğündeki anlamını ortaya koymaktan doğası gereği uzaktır. O, bir avuç kişinin öfkesini veya kendi iradesini objektif gelişmenin önüne koyar, iradeci bir zemin üzerinde yükselir, böyle bakış açısı ne kadar mücadelecî görünürse görünsün, sonuçta karamsarlık, sağcılıkta konaklamaya mahkumdur. Ayrıca, vurgulanması gereken bir iki gerçek daha var. Son dönemlerde daha net izlediğimiz gibi, Türk hakim sınıfları, kırlardan gelişecek bir mücadele karşısında oldukça tedirginlik göstermektedirler. Gerilla savaşı, halk savaşından öcü gibi korktuklarını kendi ağızlarıyla dile getirmektedirler. Kırların kendileri için en zayıf oldukları noktalar olduğunu, ne beia gelirse başlarına buralardan geleceğini sık sık vurgulamaktadırlar. Buraları kontrole almakta ne kadar zorlandıklarını ayan beyan söylemektedir. Buralarda çelişkilerin çok daha keskin bir vaziyet aldığını, devrimin güçlerinin buralarda daha olumsuz olduğu gerçeğini kendileride kabul etmektedirler. Ve yine toprak sorunundan, ağalık, şeyhliğin sözümlerine ona kötülüklerinden, ortacağ kalıntılarının sonuçlarından, sahtekarca dem vurarak, yığınların istemlerini istismar etmeye çalışmaktadırlar. Açıkça, devrimciler bunları kullanıyor. Onun için bu sosyal problemleri nasıl olurda hallederiz diye kara kara düşünmektedirler.

Onlarca kez olduğu gibi, son pratik derslerde proletarya partisinin temel programının doğruluğunu gerçekliğini ispat etmektedir. Türkiye'nin özü toprak devrimi olan DHD sürecinde olduğunu, şehirlerin kırlardan kuşatılacağı stratejisi olan Halk Savaşı stratejisinin tek çıkış yolu olduğunu, kırların önemini devrimin dengesi bir gelişme gösterdiğini vb. gerçekler her zaman olduğu gibi yine ispatlanıyor.

Sorunun bu yönüyle bilince çıkarılması ve onun anlamına uygun, dönemin objektif durumuna denk düşen görevlerle ustaca birleştirilmesinin can alıcı dayatıcılığı görülmeli, bizden beklenileni vermek için her yönlü kendimizi yenilemesini bilmeliyiz. Zaten tayin edici nokta şu veya bu gelişmenin (olumlu, olumsuz) değerlendirilmesi sonucu çıkan derslerin, kendini dayatan gerçeklerin kavranması, kadroların yığınların eğitilmesi.

PARTİ ŞEHİTLERİMİZİ ANMAK, ONLARIN UĞURLARINA CAN VERDİKLERİ PARTİYİ GÜÇLENDİRMEK DEMEKTİR !

Partimiz TKP/ML, kurulduğundan bugüne kadar, çok çetin mücadelelerden geçti. Zaman oldu, düşmana ağır darbeler vurdu, zaman oldu ağır darbeler aldı. Çok karmaşık süreçlerden, inişli çıkışlı yollardan geçerek, kurulduğundan bu yana, önemli mesafeler katetti. Başlarında önder yoldaş İBRAHİM'in olduğu bir avuç ML önder kadronun can bedelli bir mücadele içinde attıkları tohumlar filizlendi, yüzlerce, binlerce çiçek açtı. Bu çiçeklerin onlarca tekrar toprağa tohum olarak düştüler.

Toprağa tohum olarak düşen onlarca komünist devrimciden biri de, bundan üç yıl önce, faşist cuntanın işkence tezgahlarında, aylarca süren en vahşi işkencelere karşı, dişe diş direyerek, Partimizin Kızıl Direnme ruhunu ve Ser verip, Sır vermeme geleneğini yaşatan, Parti Genel Sekreterimiz, Önder SÜLEYMAN CİHAN yoldaştır. SÜ-

LEYMAN yoldaş, gerek düşmana karşı militan mücadelesiyle, gerekse oportünizme, revizyonizme karşı kararlı mücadelesiyle örnek ve önder bir komünistti. O, Partimizin kurucusu ve önderi İBRAHİM yoldaştan devraldığı kızıl bayrağı daha da yüceltti. En son nefesine kadar, ona leke sürülmemesi için canla, başla mücadele etti. Onu anmak demek, canını severek verdiği Partimizi her alanda güçlendirmek, önünde duran görevlere dört elle sarılmak demektir.

SÜLEYMAN yoldaşın yücelttiği kızıl direnme ruhunu, Partimize ve önderlerine yakışır bir kararlılıkla yaşatan H.HAKKI yoldaş, yaşamı boyunca, Partimizi her alanda güçlendirmek için çalıştı. O, Partinin karşı karşıya bulunduğu sorunlar karşısında panîğe, yığılığa kapılmadan, cesaretle sorunların üzerine gitti.

Parti Merkez Komitemizin, Partinin

önüne koyduğu görevlere dört elle sarılarak, bunları gerçekleştirmek için çok çalıştı. Bu çabasının bir ürünü olarak, Ocak 1984'de, içinde yer aldığı II No'lu BK'nın yayınladığı, "NEDEN VE NASIL BİR ÖZELEŞTİRİ" yazısını kaleme aldı. Parti tabanına, Partimizin bugün neden ve nasıl bir özeleştirii faaliyetleri içinde olması gerektiğini, eğitici bir dille anlatmaya çalışan H.HAKKI yoldaşın çabasından öğrenmek, hepimizin görevidir. SÜLEYMAN CİHAN ve HASAN HAKKI ERDOĞAN yoldaşları saygıyla anarken, onları anmak demek, onların mücadelesinden öğrenmek şiarını kendimize rehber edinerek, bugün Partimizin ve tüm devrimcilerin önünde duran yenilgi döneminin tecrübelerini çıkarma görevinin bir halkası olarak HASAN HAKKI yoldaşın yazısını yayınlıyoruz.

NEDEN VE NASIL BİR ÖZELEŞTİRİ ?

Yoldaşlar;

Partimiz, bugün çok önemli sorunlarla karşı karşıyadır. Önümüzde, sınıf mücadelesine önderlik etmek amacıyla çözmek zorunda olduğumuz bir sorunlar yumağı mevcuttur. Şu açık bir gerçektir; ne objektif durum ne de subjektif durumumuz, sorunların hepsinin üstesinden gelebilmemiz için uygun değildir. Bundan dolayı, geleceğe hizmet etmesi açısından, diğer sorunların çözümünü kolaylaştırması açısından, bütün güçlerimizi üzerinde seferber edebileceğimiz bir halka tesbit etmek zorundayız. Yani, önümüzdeki sorunlar yumağını çözmek için nereden başlamalıyız. Kanımızca, bu halkayı doğru veya yanlış tesbit etmek, Partimizin geleceği açısından hayati bir öneme sahiptir. Çünkü; bu halkayı doğru tesbit edip, bundan işe başlalmazsak, dört bir yana yumruk sallar, mevcut gücümüzü ve birikimimizi çarçur eder ve onu, Partimizin geleceği için maddi bir güç haline getiremeyiz. Aynı zamanda, sorunlar yumağı içerisinde boğulup gideriz. Birçok sorun, birçok çelişki ile karşı karşıya olan bütün komünist partilerinin, bu sorunları altetmede, bu çelişkileri çözmedeki yöntemi budur.

Peki bizim için bu hayati halka nedir ? Bu soruya tartışmaz ve kesin

bir dille, "Partimizin geçmişini doğru bir tarzda değerlendirip, hata ve zaaf-lardan doğru dersler çıkarıp, bu dersleri bilgi birikimi haline getirip onu gelecek için maddi bir güç haline getirmektir" diye cevap vermek, hiçte yanlış olmaz. Yani, çözümü için kavranması gereken esas halka özeleştirmedir.

NEDEN ÖZELEŞTİRİ ?

Yukarıda söylediklerimizin ışığı altında ele alırsak, "12 Eylül"le birlikte girdiğimiz yeni "dönem"de; devrimin yenilgisi, Partimizin, düşman saldırıları karşısında kitleleri yeni bir mevzide, farklı örgüt ve mücadele biçimleri, araçlarıyla bu saldırıya karşı harekete geçirememesi, bunun sonucu olarak kitlelerle bağlarımızın zayıflaması ve kopması, ağır örgütsel yaralar almamız birçok kadronun, sınıf mücadelesinin en zor dönem ve alanlarda (ör: işkence) Partimizin komünist çizgisine yaraşır bir tavir koymaması, bizi ve yığınları ister istemez "neden" diye düşünmeye sevk etti. Daha dikkatli bir yaklaşım gösterince, bu "neden" in kapsamının bugünle sınırlı olmadığı, aynı zamanda geçmişle bağı içerisinde ele alınması gerektiği, giderekte, daha açık bir tarzda ortaya çıktı.

Geçmişte söylediklerimizi neden

yerine getiremedik. Aldığımız bir dizi karar neden bir kağıt parçası olmaktan öteye gidip, hayata geçirilemedi. Gerilla savaşı neden başlatılmadı. Lenin yoldaş "Biz partiyi söyledikleri ile değil, yaptıklarıyla değerlendiririz." Halkımız şunu söyler; "ayinesi iştir kişinin, lafa bakılmaz." O halde, bizim teorimiz ile pratiğimiz arasındaki ayrılığın nedeni ne idi. Kendimizi Lenin'in ve halkımızın söylediklerine göre değerlendirecek, nasıl bir sonuca varırız. Sorun bütün bu uzayıp giden nedenler zincirine yenisini ekleme sorunu değildir. Elbette bu nedenler önemlidir. Fakat bundan daha önemli olan birşey var. O da; bu nedenlere doğru cevaplar verebilmektir. Eğer bunu başarabilirsek, adına layık bir özeleştirii yapabilirsek, gelecekte umutla sözedebiliriz. Sınıf mücadelesine önderlik konusunda bir komünist partisinin üzerine düşen görevleri yerine getirebiliriz. Bunun tersi Partimizi ölüme götürür, bunalımını derinleştirir ve komünistleri, çok daha geri bir noktadan işe başlama zorunluluğu ile karşı karşıya bırakır. Bu da, Türkiye devrimi ve proletaryası için olmaması gereken bir kayıp olur. Öyle ise;

NASIL BİR ÖZELEŞTİRİ

Herşeyden önce, şu soruya cevap

vermek zorundayız. Özeleştiriden ne anlıyoruz, nedir özeleştir? Bu soruya doğru bir cevap veremezsek, özeleştirinin anlamını yeterince ve doğru kavrayamazsak, daha işin başında iken tökezleriz.

Özeleştir bir karalama faaliyetimidir? Geçmiş iktisadidir? Yanlış kararların yerine, doğru kararları geçirmek midir? Sadece (yani bir karar değişikliğinden mi ibarettir?) bir mahkum etme veya aklama faaliyeti midir?

Bilindiği gibi, Partimiz, birçok ke-reler "özeleştir" yaptı. Özellikle I. ve II. Konferansın özeleştirileri bunların en detaylılarıdır. Fakat, her seferinde bu özeleştiriler "sorun" yarattı. (Tabi burada bahsettiğimiz ileriye dönük sorunlar değil). Bu özeleştiriler ileri atılımlara yol açmalarının yanı sıra, önemli zaafılar ve eksiklikler taşıyor. Bu yanlışlarıyla da, gerilememize hizmet ediyorlardı. Bunun nedeni de özeleştirinin anlamının ve öneminin yeterince kavranamamasıydı. O halde nedir özeleştir.

Kısaca özeleştiriyi; "bir şeyi, bir olguyu, bir olayı, bir tavrı, bir kararı, onu çevreleyen koşullar içerisinde ele almak, zaman ve mekan kavramını gözardı etmeden, onların içindeki olumlu ve olumsuz öğeleri ayırtmak, olumsuzları mahkum etmek, olumlu-yu soyutlamalarla (genellemelerle) bir bilgi birikimi haline getirmek ve o birikimi bugün ve gelecek açısından kullanmaktır" şeklinde tanımlayabiliriz. (Tabi her tanımın içinde belli eksiklikleri taşıyabileceği kaydıyla). Doğru ve yanlış, olumlu ve olumsuz soyut kavramlar değildir. Bunlar kendilerini çevreleyen koşullarda ve somut duruma göre ele alınırlarsa, gerekli anlamı kazanırlar.

Özeleştiride iradeci olmak, en önemli yöntem yanlışlarından biridir. İradecilik, somuttan kopuk bir istemciliğdir, gerçeğin yerine kafalardaki hayali şatoları geçirmektir. Halbuki, istemler somut durumla uygunluk arz ettikleri ölçüde gerçeklik kazanırlar, bunun tersi hayalciliktir. Doğrudur, "kendini tasarımlarının, kendi fikirlerinin vb. üreticileri, insanlardır, ama gerçek, faal kendi üretken güçlerinin ve bunlara tekabül eden ilişkilerinin, alabilecekleri en geniş biçimlerinde dahil olmak üzere, belirli bir gelişmesiyle koşullandırılmış insanlardır." (Marks, Felsefe İncelemeleri, Syf: 85 -abc)

"Tarihi insanlar yapar, kararları insanlar alır, bu kararların hayata geçirilip geçirilmemesinde onların işidir. Fakat bu, sınıf mücadelesinin, iradenin dışında objektif olarak varolan kararlardan, tecrübeden, belirli bir seviye birikiminden, iç ve dış koşullardan bağımsız olarak da alınmaz. Çünkü

"materyalist tarih anlayışına göre, tarihte belirleyici etken, son aşamada, gerçek yaşamın üretimi ve yeniden üretimidir." (Engels, age, Syf: 184)

"Kendi tarihimizi kendimiz yapıyoruz, ama herşeyden önce belirli öncülerle birlikte ve çok belirli koşullar içinde bütün öteki koşullar arasında en sonunda belirleyici olan iktisadi koşullardır." (Engels, age, Syf: 183 -abc)

İnsanlara bilinçleri, iktisadi koşulların dışında olan fakat objektif olan bir dizi durumlarda koşullandırılır. Eğer bütün bunları kavrayamazsak, göstereceğimiz iradeci bir yaklaşımla, partinin geçmişini, yaptıklarını, mücadelesini bir çırpıda inkar eder ve kolaylıkla onun yakasına birtakım anti-Marksist yaftalar asıp, inkarcılığa düşebiliriz. Örneğin, soyut olarak ele alındığında, Gerilla Savaşının başlatılmaması, katı bir sağcılık olarak nitelendirilebilir. Halbuki, yapılması gereken, önce, genel olarak gerilla savaşının başlatılmamasının koşullarını doğru bir şekilde tahlil etmek, daha sonra bunu, objektif ve subjektif koşullarla birlikte ele alıp, somut durumda değerlendirmektir.

Böylesine iradeci bir yaklaşım özeleştiride, olumsuzların görülmesinin önünde engel teşkil eder ve olumsuzlarında olumsuzlarla birlikte mahkum edilmesine yol açar. Bu da sonuçta, partinin on yıllık bir birikimini gelecek için kullanmamızı engeller. İnkarcı eğilime yataklık eder, bizi şabırlandırır. Özeleştiriyi, bir karalama ve sadece mahkum etme derekesine düşürür.

Soruna yalnız başına böyle yaklaşmak yetmez. İradeci davranmamak gerekir, ama, kendiliğindenci ve kadercide olmamak lazım. Böylesine bir yaklaşım özellikle bugün ihtiyacını yeterinden fazla hissettiğimiz, bilincin dönüştürmedeki rolünü inkar eder ve bizi sorunlara ve sınıf mücadelesinin arkasına takar. Hastanın başında dövüne dövüne ağlamaktan öteye hiçbir şey yapmamayı körüklemek, bu da sonuçta bizim, hastanın ölümüne yardımcı olmamız anlamına gelir. Ve bizi, "ne yapalım biz istesekte istemesekte bu hatalar olur," anlayışına götürür. Böylesine bir anlayış ve bakış hataları görmemizi engeller ve partinin önder rolünü inkara yol açar. Özellikle dikkat edilmelidir ki, kendilerini aklamaya çalışanlar, bu yönteme sarılırlar. "Gerçekte, pratik materyalist için yani komünist için sorun, mevcut dünyayı derin bir şekilde değiştirmek, bulunmuş olduğu duruma saldırmak ve onu pratik olarak değiştirmektir." (M. Felsefe İncelemeleri, Syf: 88) Belirleyici olan objektif koşullardır. "Ama siyasal koşullar vb. hatta insanların beyinlerine musallat olmuş gelenek bile kesin son verici olmasada, gene bir rol

oynar." (Engels, age, syf: 185 -abc) der. Engels daha önceden de şunu belirtmiştir. "...Hatta bütün bu gerçek savaşların, savaşıma katılanların beynindeki yansılar, siyasal, hukuksal, felsefi teoriler, din anlayışları ve bunların daha sonraki dogmatik sistemler halindeki gelişmeleri, hepsi tarihsel savaşımın gidişi üzerinde etki yaparlar ve birçok durumda ağır basarak onun biçimini belirlerler." (age, Syf: 185)

"Ama ikinci olarak şu var; tarih, son sonucun, her zaman sayısız bireysel iradelerin çatışmalarından açığa çıkması suretiyle gerçekleşir." (age, Syf: 185) Engels, sorunun esasını objektif koşulların oluşturduğunu söylerken, bunun diğer öğelerin hesaba katılmaması ve onların inkar edilmesi anlamına gelmediğini, bu objektif durumu, gerektiğinden fazla abartılmaması lazım geldiğini vurgular. "Gençlerin zaman zaman, işin iktisadi yanına gerektiğinden daha büyük bir ağırlık vermelerinin sorumluluğunu kısmen, Marks ve ben taşımak zorundayız. Hasımlarımızın karşısında, (hasımlar iradecilerdir -bn) onların yadsınmaları ilkeyi özellikle belirtmek altına çıkmak gerekiyordu, ve o zaman, karşılıklı etkiye katılan öteki etkenlerde kendi yerlerini verecek ne zaman, ne yer, ne de fırsatı bulabiliyorduk." (age, Syf: 187).

Bu aktarmalardan çıkarılması gereken sonuç, bilincin dönüştürmedeki rolünün kavranması ve objektif koşullarla ilişkisinin açığa çıkarılmasıdır. Somutumuzda ise, özeleştir bir değiştirme ve dönüştürme eylemi olmalıdır. Sadece yanlış tesbit etmek (önemlidir ama) yetmez. Doğruyu saptamak ve bu minval üzerinde harekete geçip, dönüşümü sağlamak gereklidir. Alternatif sunmak gereklidir.

Geçmişimizi, eleştirel bir yaklaşımla ele alırken, her türlü olumsuz etki-den uzak ve objektif olmalıyız. Amaç; ne kimseyi karalamak, ne de kimseyi temize çıkartmaktır. Esas mesele dürüst olabilmektir. "Ben herşeyden dürüst olmamız gerektiğine inanıyorum. Çünkü, dürüst bir tavır olmadan bu dünyada hiç bir şey başartılmaz" der Mao Zedung ve sorar "Kimler dürüsttür? Marks, Engels, Lenin ve Stalin dürüsttür, bilimden yana olanlar dürüsttür" der. (Partinin Çalışma Tarzını Düzeltelim, Syf: 37)

Bizimde özeleştiride dürüst olabilmemiz için, geçmişimize karşı bilimsel bir yaklaşım göstermemiz lazımdır. Ön yargılara değil, olayları, tavırları, kararları, gelişme ve geriye gidişleri, Marksizmin-Leninizmin bilimsel süzgecinden geçirmemiz gerekir. Bu dürüstlüğümüzün ve ciddiyetimizin ölçütüdür. Mao Zedung'un söylediklerinden anlaşılacağı gibi, soyut bir kavram de-

geli, bilimsel ve maddidir.

Partimizde, olumsuzlukların yükünü toptan omuzlamama, bu yükü belli organların, özellikle MK'nın üstüne yıkmaya eğilimi, önemli derecede kuvvetlidir. Özeleştiril vasıtasıyla geçmişe yaklaşırken, buna, özellikle dikkat edilmelidir. Çünkü böylesi bir yaklaşım, görüş açımızı parçayla sınırlar, bütünü içindeki hata ve zaafı görmemizi önünde engel teşkil eder. Bu tek yanlı bir bakış açısıdır. Çünkü, önderlik genel yapıdan soyutlanarak ele alınmaz. Kötü bir bünyeye sahip bir partiden, iyi bir önderlik beklemek, deyim yerinde ise, saflık olur. Özellikle II. Konferansta yapılan özefestiride bu olumsuz eğilim açık bir tarzda göze çarpıyor. Bu eğilim, sorunu önderlik derekesine dönüştürmekte ve yoldaşlarda kolaycılığa yol açmaktadır. Sonuçta, bu zararlı eğilim, gerçek hayatla çeliştiğinde, bu seferde bir dizi yoldaşta karamsarlık gelişmekte ve bu eğilime tepki olarak (daha bir dizi etkenin yanında) inkarcı ve toptancılık doğmaktadır. Bu eğilimin bir başka olumsuz tezahüründe, her şeyi önderlikten bekleme ve parti liyelerinin, üzerine düşen yükümlülükleri yerine getirmemesi şeklinde oluşmaktadır.

Bütün bu yukarıda sıraladıklarımızdan çıkarılması gereken sonuç şudur; sorun, ne I. MK ne de II. MK sorunudur. Sorun, partinin bütünüdür. Elbette önderliğin hata ve zaafıdaki sorumluluğu birincildir. Ama bu, sorunun partinin bütünüdür. Sorunu olduğu gerçeğinin önüne çıkarılamaz. Önderlik, partinin bütününden soyutlanarak, ayrı bir varlık gibi ele alınmaz. Bu zararlı eğilimin yükünü çok çekti. Hep her şey doğru fakat pratiğe geçiremiyoruz diyerek yanıp tutuştuk. *Halbuki, her şey doğru değildi. Genelde doğrudu, fakat bizim bu bakış açımız tali yanlışları görmemizi engelledi. Ve bu, olumsuzlukların, yanlışlıkların gelişip, önümüze büyük sorunlar halinde gelmesine neden oldu.*

Her şey stratejik tespitlerle bitmiyor. Stratejiye hizmet eden, onu adım adım hayata geçirmeye çalışan taktikler, günlük politikalar, kısa ve uzun vadeli tavrılar saptanamazsa, stratejinin başarıya ulaşması mümkün değildir. "Taktiğin konusu nispeten kısa olan, hareketin habarması ve alçılması, devrimin hızlanması ve yavaşlaması döneminde, proletaryanın davranış çizgisini saptamak, eski savaşım ve örgütlenme biçimleri, eski sloganların yerlerine yenilerini koyarak, savaşım ve örgüt biçimleri arasında uyum sağlayarak vb. bu çizginin uygulanması için savaşım vermektir." (Stalin, Leninizmin İlkeleri, Syf: 83-84)

Stalin'in bu sözlerini okuduktan sonra, her yoldaş kendisine şu soruyu sormalı; "Taktik bu kadar önemli bir role sahipken, biz ona ne kadar önem verdik. Stalin yoldaş bunuda vurgular: "Taktik önderlik, stratejik önderliğin bir parçasıdır." (age. Syf: 90)

Yani taktik önderlik sağlanmadan, sadece strateji ile devrim yapılamaz. Sadece stratejik sloganlarla siyaset yapılamaz. Şunu hiç bir zaman gözden ırak tutmayalım; Marksizm-Leninizm hiçbir mücadele biçimini reddetmez. Sınıf mücadelesinin kanunları, biçimleri, iradeden bağımsız ve objektiftir, komünistin görevi, bunu kavrayıp, sınıf mücadelesi içinde uygulamaktır.

Partimizde varolan tek yanlı bakış açısının özel yansıması, kendisini bu konuda da belirgin bir tarzda gösterdi. Strateji ile taktik arasında kopukluk yaratmaya, taktiğin sınıf mücadelesindeki önemini kavramamaya yol açtı. Çok yakında, özellikle anayasa referandumu konusunda geçirdiğimiz bocalamalar göz önüne alınırsa, durum daha da net bir şekilde görülebilir. Elbette bunu, sadece anayasa referandumu konusundaki tavrımızla sınırlayamayız. Bu hata, geçmişten beri biz sınıf mücadelesine önderlik etmekten alıkoymayan çok önemli bir etkenidir. Özellikle 12 Eylül sonrasında değişen şartlara uygun örgüt ve mücadele biçimlerini hayata geçiremememiz (yani doğru taktikler saptayamamız) Partimize çok pahalıya mal olmuş, devrimin ve Partimizin, olmaması gereken, çok daha ağır yenilgi ve yaralar almasına yol açmıştır. Partimizin geçmişi incelenirken, mutlaka "taktiksizliğin" nedenleri üzerinde kafa yorulmalı ve soruna doğru cevaplar verilmeye çalışılmalıdır. "Devrimci" tuncuraklı sözlerle karşı Lenin, genellikle düpedüz günlük görevleri ileri sürerdi. Böylesilikle "devrimci işgüzarlığın, gerçek Leninizmin ruhuna ve lafzına aykırı olduğunu belirtti." (Stalin, Len. İlkeleri Syf: 114) Bizlerde "işgüzarlığımızı devam ettirmek istemiyorsak, strateji ile taktik, teori ile pratik arasındaki bağı doğru kurmak zorundayız.

Bizim en zayıf yanlarımızdan biride, devrimimizin ulusal özelliklerini kavrayamamaktır. Türkiye'yi tarihi ile, kültürüyle, gelenekleriyle, geçirdiği ve geçirmekte olduğu değişikliklerle tanımak zorundayız. Örneğin, sadece devletin yapısını tahlil etmek yetmez; devletin izlediği politikayı, halkın devlete bakış açısını, onunla ilişkilerini, her somut durumda devletin izlediği veya izleyebileceği propaganda çizgisini bilmek zorundayız. Eğer bunları bilmezsek, Türkiye'yi yeterince tanımlıyoruz demektir. Bütün özellikleri ile tanımlanmayan bir olguda, elbetteki de-

ğistirilemez. Burada karşımıza, Partimizdeki uzun geçmişle kaşarlanmış, güç kazanmış bir dogmatizm çıkıyor. Dogmatizm, devrimin ulusal özelliklerinin kavranmasının önünde büyük bir engeldir. O, kalıpcıdır. Herşeyi belirli kurallar ve sınırlar içerisinde görür. Diğer Ülke proleterlerinin tecrübe ve deneylerinin bilimsel bir tarzda kavranmasını engeller. Durağanlığı temsil eder. Gelişmekte olanı göremez. Bu Zararlı eğilim, Marksizmin canlı özünü yok etmeye çalışır. Onu, içi boşaltılmış, işe yaramaz boş bir teori haline getirir. Ülke gerçekleri kavranmadan, devrimin ulusal özellikleri kavranmadan, Marksizmin, somut şartların somut tahlili olduğu gerçeğide kavranmaz.

Özeleştiril çalışmasında, bu güçlü illetle kıyasıya bir mücadeleye giriş zorundayız. Bu çok zor olacaktır. Kat buna mecburuz.

Yukarıda değinmeye çalıştığımız şey, toplu olarak ele alındığında bir olaya yaklaşırken, nasıl bir yol izleyeceğimizi gösterir. Yani, somutta özeleştiriyi, nasıl bir perspektif ve yöntemle yapmamız gerektiğini açıklar. Bunun bütünü diyalektiktir. Diyalektik, birşeyi incelemenin en doğru metodudur. Bizde anlatmaya çalıştıklarımızı şöyle genelleştirebiliriz. Özeleştiriyi yaklaşımımız diyalektik olmalıdır.

Burada karşımıza şu soru çıkıyor; dogmatizmi, iradeciliği, kendiliğinden-ciliği, tek yanlılığı nerede arayacağız? Amacımız soyut bir tarzda, bu kavramların teorik içeriğini kavramaya çalışmak değildir. Amaç; bu tür sakatlıklar taşıyan bir bakış açısının pratiğimizdeki rolünü tartışmak ve açığa çıkarmaktır. Özeleştiril, bir düzeltme kampanyası olarak ele alınacaksa, buna baştan başlamak gerekir. Bizi yanlışlıklara iten (bir dizi objektif ve subjektif etkenin yanında) bu idi; kanımızca bunun baş nedeni, bakış açısı, düşünce sistemi sorunudur. Çünkü, olara doğru yaklaşmayan bir bakış açısı, ondan doğru sonuçları çıkaramaz. Şu soruyu kendimize soralım. Bir olaydan bir Dev-Yol'cu ile biz neden farklı sonuçlar çıkarırız. Bunun cevabı, farklı bakış açısına, farklı düşünce sistemine sahip olmanızda yatar. Yani işin başı, bakış açısı ve düşünce sistemi sorunudur.

Bu nedenle, özeleştiril çalışmasının baş hedefini bu olumsuz bakış açısı ve düşünce sistemi oluşturmaktır. Bu ilk adım atılmadan bundan sonra atılacak adımları doğru olarak atmak mümkün olmaz. Bakış açımızın düzeltilmeside soyut bir teori düzeyinde ele alınmaz. Bu kesin bir ifadeyle, pratiğe ilişkin olmalıdır. Çünkü doğru bakış açısı, pratiğin bakış açısıdır. Bundan dolayıda

özeleştirimiz pratiğe ilişkin olmalıdır. Ne söyledikten ziyade, neyi nereye kadar yaptık veya neden yapamadık işte sorun budur. Özeleştirme çalışması bu gerçeğin etrafında dönüp durmamalı, tam tersine onu fethetmelidir. Bir dizi teorik sorunu tartışmak yerine, özeleştiride atılacak ilk adım pratiğimize ilişkin olmalıdır. Yazımızın başında da belirttiğimiz gibi, Partimiz, bir dizi sorunla karşı karşıyadır. Fakat bütün bu sorunların üstesinden gelebilmesi için koşullar uygun değildir. Bu nedenle özeleştirme çalışmasını, adım adım ele alıp, sebatkar bir tarzda sürdürmeliyiz. Soruna "görevi icra" anlayışıyla yaklaşmamalıyız.

Özeleştirme çalışması, örgütlü bir düzeltme kampanyası şeklinde ele alınmalıdır. Çünkü, hiç bir iş, özünde kendiliğinden başarılamaz. Bu nedenle, bütün yoldaşlar, soruna çok ciddi bir iş olduğu temelinde yaklaşmalıdır. Özeleştiriyi, partiyi eğitmenin bir aracı olarak ele almak zorundayız. Soruna ancak böyle yaklaşırsak, özeleştiriyi pratiğe hizmet eder bir hale getirebiliriz. ".....Proleter partilerinin özeleştirisi, kendi yanlışlarından aldıkları derslere dayanarak eğitimi zorunlu idi: Çünkü gerçek kadrolar, gerçek parti önderleri bu yoldan yetişebilirler." (Stalin Leninizmin İlkeleri, Syf: 18) der Stalin yoldaş. Bu, özeleştirmenin itici bir rol, geliştirici bir rol oynamakla mükellef olduğunun en açık ifadesidir. Sadece durumu tespit etmek yetmez, ona saldırmak, bu yolla onu dönüştürmek gereklidir. Bu başarılı olduğu taktirde ancak, özeleştirme tarihi misyonunu yerine getirebilir.

Bütün bu söylediklerimizden çıkarılması gereken sonuç; özeleştirmenin, aynı zamanda sınıf mücadelesinin siyasal sorunlarını çözmeye yönelik olmasıdır. Özeleştirmenin ileriye dönük olması burada somutlaşır. Bunu başarabilmek içinde bu çalışmayı, 12 Eylül dönemi, yenilgi ve bugünün ihtiyaçları temelinde ele almalıyız. Hareket noktası budur. Elbette hareket noktasının bu olması bizim geçmişle bağ kurmamızı, bugünle dün arasındaki ilişkiyi kavramayı engellememelidir. Doğru olan pratikten, canlı sıcak ve ihtiyaç olandan hareket etmektir. Yoksa Partimizin tarihini, düz bir periyot halinde meydana gelen olaylar zinciri şeklinde inceleyemeyiz, kavrayamayız. Bugünden yola çıkıp, bunu dünle birleştirmek gereklidir. Doğru yöntem budur.

Meseleye böyle baktığımızda, pratikte üzerinde tartışılıp, kafa yorulması gereken noktalar esas olarak, taktik, örgütlenme ve mücadele biçimleri, ittifak ve eylemlilikleri, kitlelere siyasal önderliğin nasıl yapılacağı, parti ve

çevre ilişkisi, sonuçta kitle çizgisi konularında odaklaşır. Bu aşamada, yukarıda sıraladığımız sorunların üstesinden gelebilmek, geleceğin yolunu açmak ve diğer sorunların çözülmesini kolaylaştırmak anlamına gelir. Bu görevlere ilişkin olarak SBKP(B) tarihi, Ne Yapmalı, Sol Komünizm, Partinin Çalışma tarzını düzeltelim, kitle içinde parti çalışması adlı kitapların incelenmesi özel bir öneme sahiptir.

Şunuda ihmal edemeyiz: Türkiye'deki durum dünyadan bağımsız değildir. Türkiye komünistlerinin sorunları, Dünya Komünist hareketinin içinde bulunduğu sorunlardan soyutlanarak ele alınmaz. Stalin yoldaş şöyle der: "Eskiden proletarya devrimine hazırlık döneminin ön koşullarının tahlihi, genellikle tek başına ele alınan, şu ya da bu ülkenin ekonomik durumuna bakılmadan yapıldı. Şimdi artık sorunun bu tarzda ele alınması yetersizdir. Şimdi sorunu, bütün ülkelerin yada, ülkelerin çoğunluğunun ekonomik durumunu açısından, dünya ekonomik durumunu bakımından ele almak gerekir. Çünkü, ülkeler ve ulusal ekonomiler, kendi kendilerine yeter birimler olmaktan çıkmışlardır." (Leninizmin İlkeleri, Syf: 30) Yani bizler tek başına Türkiye'yi bilmekle, Türkiye'nin içinde bulunduğu durumu incelemekle sonuca ulaşamayız. Dünyadaki gelişmeleri, değişimleri ve bunların Türkiye'ye yansımalarını ele alıp, parçayı bütüne biriktire irdelemek zorundayız.

Yapabileceğimiz bu alandaki bilgilerimizi giderek derinleştirmek, genelde olsa mevcut durumla olan ilişkisini ortaya koymaktır. Dünyada ML'lerin içerisinde bulunduğu bunalımın bizdeki yansımaları kabacada olsa ele almaktır.

ÖZELEŞTİRME ÇALIŞMASINDA TEORİNİN ÖNEMİ:

Lenin yoldaş, "yalnızca, öncü savaşçı ruhunun en ileri teorisinin kılavuzluk ettiği bir Parti ile yerine getirebileceğini" (age) belirtir. Şunu önemle belirtmeliyiz ki, Partimiz, bir dizi hataya teorik seviyesinin sığlığından, kavrayışının yetersizliğinden düşmüştü. Bir dizi etkenin yanı sıra, bu etkende çok önemlidir. Bununda objektif koşulları vardır. Çünkü, yenilgiden sonra, çizgiyi oluşturan önder kadrolar, pratikte ortadan kalktığı için, Parti çizgisini savunan, Partiyi yeniden inşa göreviyle karşı karşıya olan yoldaşlar, çoğunlukla genç, tecrübesiz yoldaşlardı. Bunlar, savundukları ve uygulamaya çalıştıkları çizgiyi yeterince kavrayıp, özümleyememişlerdi. Bu da, işleri sarpa sarıyordu. Objektif durum, gelişen solculukla, teorisinin önemini

küçümsemeye birleşince, işler daha da sarpa sardı. I. MK döneminde, içe dönük olarak yürütülen faaliyetin, teorik seviyenin yükseltilmesinde payı vardır. Fakat (bu) yeterli verim elde edilememiştir. 12 Eylül'le birlikte, içine girdiğimiz yenilgi ortamı, hem teorik kavrayışın derinleştirilip geliştirilmesini, (bir dizi objektif ve subjektif nedenden dolayı) engellemiş, hem de teorik olarak parti standartlarına göre yetkinleşmiş yoldaşlar düşmanın eline geçtiği için, seviye giderek gerilemiştir. Bu durum, somutta teorisinin önemini bizim için her zamankinden fazla artırmıştır. Bu, somutun gerçeğidir. Parti yayımlarını izleyen her yoldaş, durumun farkına kolaylıkla varabilir.

Mao Zedung yoldaş şunu vurgular. "Nisbeten tam bir bilgiye sahip olmadan, devrimci çalışmayı iyi bir şekilde yürütmek imkansızdır." (Partinin Çalışma tarzını düzeltelim, Syf: 30) Buna, Stalin'in şu sözlerini eklemekte fayda vardır: "Çünkü harekete, güvenliği, yönünü belirleme gücünü ve olayların iç bağınıtlarının anlaşılmasını, teori ve yalnız teori sağlayabilir. Çünkü teori ve yalnız teori, yalnızca sınıfların bugün hangi yönde ve nasıl hareket ettiklerini değil, aynı zamanda bu sınıfların, en yakın bir gelecekte, hangi yönde ve nasıl hareket edecekleri pratiğini anlamamıza yardım edebilir." (Leninizmin ilkeleri, Syf: 24-25) Yani teorisinin görevi yalnızca bugünün sorunlarını çözmek değil, aynı zamanda geleceğinde yönünü belirlemek, onu aydınlatmaktır.

Bu alıntılar, Partimizin geçmişi ve içinde bulunduğumuz durumla uyum içerisinde yorumlanmaya çalışılırsa, Partimiz açısından teorisinin önemi yeterince açığa çıkar zannediyoruz. Partinin kaderini belirleyecek olan özeleştirme faaliyetinin doğru bir şekilde yürütülebilmesi ve ondan ileri atılımı sağlayacak sonuçların çıkarılabilmesi için yeterli bir teorik seviye gereklidir. Yoldaşlarımızda genellikle pratiğin rolünü abartıp, teorisininkini küçümseme eğilimi kuvvetlidir. Doğrudur, teorisinin kaynağı pratiktir, fakat bu teorisinin tekrardan pratiği yönlendirdiği gerçeğini inkar etmemizi veya küçümsememizi gerektirmez. Herşey somut koşullara göre anlam kazanır. Bazı yoldaşlar kalkıp Engels'in "doğru atılmış her pratik adım, bir dizi programdan daha önemlidir" şeklindeki sözlerini bu düşüncemize karşı çıkabilirler. Fakat o yoldaşlar, Engels'in söylediği bu sözleri somut koşullardan bağımsız ele alıyorlar demektir. Engels bu sözleri, pratik adımların hayatiyet kazandığı bir dönemde sarfetmiştir. Bu somutta o sözleri, Lenin yoldaşın şu ünlü sloganaıyla tamamlayabiliriz. "Devrimci teo-

ri olmadan, devrimci pratik olamaz."

Bizlerde özeleştirici faaliyetini doğru bir şekilde sürdürmek, partinin önünde duran sorunlar silsilesini çözmek için, Partinin teorik seviyesini yükseltmek zorundayız. Fakat bu görev, ülkemizin somut koşullarında daha büyük zorlukları göğüslememezi gerektirir.

Ülkemiz, yarı-sömürge, yarı-feodal karakterinden ve diğer nedenlerden dolayı, kültürel alanda önemli ölçüde geridir. Bu da, önemli ölçüde işimizi zorlaştırmaktadır. Mao Zedung şöyle der: "İşçi ve köylü kökenli kadrolarımız, ilk önce temel bir eğitimden geçmelidirler." (Partinin Çalışma Tazını Düzeltilim, Syf: 30) Biz bunu, her sınavtan gelen kadrolarla daha da genelleştirebiliriz. Bu hem genel olarak ML'ni okuyup incelemek, hem de kültürümüzü, kavrayış düzeyimizi yükseltmek anlamına gelir. Kültür, lüks bir lokantada nasıl yemek yiyileceğini bilmek, ya da lüks bir balo veya partide nasıl davranılacağını bilmek değildir. "En genel anlamda kültür, insanın toplumsal olarak öğrendiği, edindiği bilgi, sanat, gelenek-görenek, yetenek, beceri ve alışkanlıkları içine alan karmaşık

bir bütündür... Kültür oluşum olanaklarının düzeyi demektir ve bu düzey oluşuma eğilimi olanın hareketi tarafından yaratılır. Kültür önceden veri değildir. Ve veriye dönüştüğü her noktada yaşabilmesi için, henüz veriye dönüşmemiş bir iklimi gereksinir. Kültürün yasalarının kuşatan bir hayat tarzı bütünlüğü olduğunu hep ahilda tutmak gerekir." (Bilim ve Sanat)

Marxizm-Leninizm veya herhangi bir bilimi kavramanın ön koşulu belirli bir bilgi düzeyine sahip olmaktır. Bu da, en genel bir tarzda ifade edilirse, belirli bir kültür düzeyi ile mümkün olur. Bu nedenle tüm yoldaşlar, kültürel düzeylerini yükseltmek için önemli çaba sarfetmelidirler. Kavrayış düzeyi, kültürel düzeyle yakından ilintilidir. Şu da bir gerçektir ki yoldaşlarımızın büyük bir çoğunluğu bu gerçeği ya görmüyor ya da ona gereken önemi vermiyorlar. Biraz ciddi düşünen yoldaşlar, şu çelişkiyle karşı karşıya olduklarımızı rahatlıkla görebilirler, özeleştirici faaliyetinden gerekli sonucu alabilmemiz için belirli bir teorik seviye şart. Fakat biz geriyiz, bu geri seviye ile, bu faaliyetten gerekli sonuçları nasıl alabiliriz? Bu soruyu, özeleştirici kampanyası, aynı zamanda teorik seviyemizi yükseltmenin bir aracı olmalıdır şeklinde cevaplandırabiliriz. Bu yukarıda söylediklerimizle görünürde büyük bir çelişki arzeder, fakat, bu doğru değildir. Sorun yazının gidışı içinde daha rahat anlaşılır zannediyoruz. Bu ilişkinin kavranmasına bağlıdır. Bu gerçeği Dimitrov yoldaş şöyle dile getirir. "Öğrenip

savaşmalı, savaşıp öğrenmeli."

O halde, teoriyi incelemenin ve seviyemizi yükseltmenin yolu nedir? Bu soruya cevap vermek için, otoritelerden kısmen uzun aktarmalar yapacağız.

"Kuşkusuz ki, teori, devrimci pratiğe bağlanmadıkça, amaçsız kalır. Tıpkı yolu devrimci teori ile aydınlatılmayan pratiğin, karanlıkta el yordamıyla yürümesi gibi. Ama teori, devrimci pratik çözümler bir bağlılık halinde gelişince, işçi hareketinin büyük bir gücü haline gelebilir." (age, Syf: 24) Stalin yoldaş, ayrıca, teori ile pratiğin birliğinin gerekliliğinin önemini şöyle vurgular; "Birincisi, ikinci enternasyonalin teorik doğmalarının, kitlelerin devrimci savaşımının ateşinde, canlı pratik eyleminde işe yarayıp yaramadıklarını sünamak, yani teori ile pratik arasındaki kaybolan birliği kurmak, teori ile pratik arasındaki ayrılığı birliğe çevirmek zorunda idi. Çünkü devrimci bir teori ile donatılmış, gerçekten proletaryaya özgü bir parti, ancak böyle yaratılabilir." (age, Syf: 18)

Şimdide, Mao Zedung yoldaştan konuya ilişkin aktarmalar yapalım.

"Üçüncü olarak; uluslararası devrimci tecrübenin Marksizmin-Leninizmin evrensel gerçeğinin incelenmesini ele alalım. Bir çok yoldaş ML'ni devrimci pratiğin ihtiyaçlarını karşılamak için değil, sırf inceleme yapmış olmak için incelemektedirler. Bunun sonucu olarakta, okumakta, ama okuduklarını hazmedememektedirler." (P'nin Çalışma Tar. Düz. Syf: 6-7)

"Bu tavrda (yani subjektivist —bn) olan bir kimse, ML teoriyi soyut olarak ve hiç bir hedefi olmaksızın inceler." (syf: 10) "Bu tavrda olan kimse, ML teoriyi, Çin devriminin gerçek hareketiyle bütünlemek ve bu teoriden, Çin devriminin teorik ve taktik meselelerini çözecek tutumu, bakış açısını ve metodu çıkarmak için inceler. Bu amaçla, yoldaşlarımızın bütün dikkatini bu pratik meselelerin araştırılmasına ve incelenmesine yöneltmeliyiz. Yoldaşlarımızın şunu anlamalarını sağlamalıyız: Komünist partinin önder organlarının başlıca iki yanı görevi, şartları bilmek, ve politikada ustalaşmaktır, birincisi; dünyayı bilmek, ikincisi ise dünyayı değiştirmek demektir..." (Syf: 14-15).

"Yoldaşlarımız ML'ni, gösteriş olsun diye, ya da gizli kalmış bir yanı olduğu için değil, sadece ve sadece proletaryanın devrimci davasını zafere götüren bilim olduğu için incelediğimizi anlamalıdır." (Syf: 33)

Bu aktarmalardan sonra, sorunun yeterince aydınlığa kavuşturulmuş zannediyoruz. ML entellektüel bir bilgi boşluğunu doldurmak için öğrenil-

mez. Onun incelenip öğrenilmesinin nedeni, dünyayı değiştirmede bir eylem kılavuzu olmasındadır. Özeleştirici faaliyeti, ileriye dönük bir değişme ve dönüştürme aracı olarak kavranıyorsa, teorik seviyemizi yükseltme, somutta bu amaca hizmet etmeli ve bu pratik faaliyetle içiçe ele alınmalıdır. Bu da, teori ile pratiğin birliğinin doğru bir biçimde, pratiğin ihtiyaçlarına göre ele alınması ile olanaklı olur. Yoksa, kendimiz, YD hizibi gibi pratik ihtiyaçtan kopuk bir şekilde, ML'nin evrensel ilkelerini kavrama faaliyetiyle deva bulmaz. "Ayrıca dünyayı bilmenin tek amacı, onu değiştirmektir. Çoğu zaman doğru bir fikre maddeden bilince, sonra tekrar maddeye; yani pratikten bilgiye, sonra tekrar pratiğe giden sürecin birçok kereler tekrarlanmasıyla uluşur. Bu nedenle, yoldaşlarımızın diyalektik materyalist bilgi teorisi ile yetiştirilmesi gerekiyor. Böylece, bunlar, düşüncelerine doğru bir yön verirler, araştırma, inceleme ve deneyimlerimizi özetlemede ilerlerler, güçlükleri yenerler, daha az hata yaparlar, işlerini daha iyi görürler." (Mao Zedung, Teori ve Pratik, Syf: 118)

Devrimci teorinin, değiştirme eylemine bağlı olarak ele alınması genel gerçeği, Partimiz açısından ele alındığında, her somut durumda özgüllükler arzeder. Bu esasta o somut durumda öğrenip geçmişimizi incelemek, geçmişimizi incelerken öğrenmek anlamına gelir. Fakat bu öğrenme ve seviyeyi yükseltme faaliyeti, sadece birkaç organın işi değildir. Bu da başarılı olmak için, partinin yoldaşlara perspektif sunması, belirli bir plan ve program doğrultusunda bütün parti organlarını harekete geçirmesi gereklidir. Bunun aracı da, pratiğe ve ihtiyaca hizmet eden çeşitli araştırma ve inceleme kampanyalarıdır.

Burada şunuda vurgulamak gerekiyor. Bazı yoldaşlar herşeyi, organ toplantılarında halletmeyi düşünüyorlar. Bu yanlışdır. Teorik seviyenin yükseltilmesinde, organ toplantılarındaki "okumalarla" gerçekleştirilemez. Toplantılar; bu faaliyete yol gösterildiği, onun sonuçlarının değerlendirildiği yerler olmalıdır. Bundan dolayı, "bireysellik" rolü küçümsenmemelidir. Hele belirli bir seviyeden sonra, bireysel okuma ve incelemelerin (kollektif amaca hizmet etmesi kaydıyla) rolü esas hale gelir. Tek tek yoldaşlar, bu nedenle yükümlülüklerinin farkına varmalı ve bu yükümlülüklerini yerine getirmek için gereken çabayı göstermelidirler.

Değerli yoldaşlar;

Bu yazımızın amacı, bir bütün olarak parti özeleştirisi değildir. Amaç,

Devamı Syf: 21'de

Halk düşmanı bir ihbarcı daha cezalandırıldı !

Emekçi Halkımız;

Yıllardan beri halkımız üzerinde baskıyı ve sömürsünü sürdüren, her türlü zulmü halkımıza mübah gören emperyalizmin uşağı, komprador burjuva ve toprak ağaları, sömürülerini devam ettirebilmek için her türlü yöntem kullanmaktadırlar. Gelişen halk muhalefeti karşısında acze düşen faşist Türk devleti, her türlü devrimci muhalefeti kaniya bastırmaya çalışmaktadır. Buna rağmen, halkın bu muhalefeti bastıramayan faşist Türk devleti, sonuçta askeri darbe ile demokratik kırıntı-anayasasını, parlamentosunu, teşhir-tercit olmuş siyasi parti ve yöneticileri alaşağı ederek, geçmişte halkımızın kanyla, canıyla mücadele sonucu elde etmiş olduğu ekonomik ve demokratik kazanımlarını gaspederek, Türkiye'nin çeşitli milletlerden halkımıza karşı saldırıya geçti. Yüzlerce komünist, yurtsever, dağlarda, sokaklarda, işkencede, darağaçlarında katlederek, binlercesini zindanlara doldurarak, ülkemizi bir vahşet alanına çevirdi. Emperyalizmin genel olarak içine düşmüş olduğu buhranın ülkemize de yansması sonucu, İMF, Dünya Bankası, Friedman modeli ekonomik 24 Ocak Kararlarının uygulanması ve halkın muhalefeti bastırılması için 12 Eylül cuntası gerçekleştirildi. Ve gerçekleştirilen 12 Eylül faşist cuntası vade uygulamış olduğu İMF, Dünya Bankası patentli ekonomi politika, faşist Türk devletini çıkmazdan kurtaramadı. Uygulamış olduğu terör politikası ile halkın mücadelesini engelleyemedi. Fakat 12 Eylül faşist cuntasının işbaşına gelmesinden sonra, Partimizde dahil olarak üzere, devrimci teşkilatların darbe vermesine rağmen, özellikle Partimizin faaliyetini engelleyemedi. Faşist askeri cunta, yüzüne sivil maske takarak kurmuş olduğu kukla partilerle "demokrasiye"! geçtiğinin sahtekarlığını yapmasına rağmen, ve onun faşist kukla partilerinin halka zorla onaylatmış olduğu faşist anayasa ve onların sahte demokrasiye geçişleri, halkımızın onların gerçek yüzlerini görmelerini engelleyemedi, engelleyemeyecektir. Çünkü, doğaları gereği, uygulamış oldukları sömürü ve baskı politikası sonucu, halkımızın içten içe onlara karşı muhalefeti yükselmektedir. Bu yükselen mücadele daha da yükseldikçe faşist Türk devletinin temelini sarsıp, yerle bir edeceği günler yakındır.

Halkımız;

Komprador burjuvazi ve toprak a-

ğaları bu sömürü baskı ve zulmünü, mevcut devlet mekanizmasını kullanarak gerçekleştirmektedirler. Bundan dolayı da, düzenlerine karşı gelişen halkın devrimci muhalefeti bastırmak ve engellemek için bu mekanizmayı günden güne emperyalizmin desteği ile ve halkın zorla gaspedilen emeği ile güçlendirmektedirler. Bundan dolayı, devletin yan kollarının uzantıları olan ajan ve ihbarcı şebekesinin örgütlenmesine büyük bir önem vermektedirler. Genelde olduğu gibi, alanımızda da MİT ağı, ajan ve ihbarcı şebekesini yoğun bir şekilde örgütlemişlerdir. 12 Eylül öncesi devrimci durumun bugünkünden daha iyi olduğu, hakim sınıfların cunta aracılığı ile dizginleri sağlamlaştıramadığı dönemde, alanımızda ihbarcı ve ajan nitelikli unsurlar var olan halkın muhalefeti devrimci otoritesi karşısında, dalkavukca davranarak, hatta şu veya bu siyasetten görünmekteydiler. 12 Eylül cuntasının gelmesiyle, halkın muhalefeti geçici de olsa gerilemesi sonucu, bunu fırsat bilen, bu niteliksiz unsurlar, halkımıza ve devrimcilere karşı azgınca, açık ve gizli faaliyete başladılar. Bu adı unsurların faaliyeti sonucu, alanımızda devrimci AHMET YAVUZ ve arkadaşının ölümüne sebep olmaları, PKK'dan ADİL DOĞAN'ın Temanda, MEHMET DÜZEN yoldaşın KIZILKALE'de kurşunlanarak ölümüne sebep olmaları, ayrıca HAYDAR SÖNMEZ yoldaşın yakalanıp katledilmesine sebep olmaları, ayrıca bir çok komünist, yurtsever, devrimci, demokrat ve ilerici insanların yakalanıp işkence ve ceza görmesine sebep olmuşlardır. İşte bunlardan bir tanesinde Manekirek'ten Ahmet KORKMAZ denilen adı yaraftır. Bu adı unsurun kısaca suçları şunlardır;

1)– 1978'de, yörede faaliyet yürüten yoldaşlarımızın bildiri dağıtımını engellemek ve ihbarlamak,

2)– 1978'de, Partimizin önderliğinde yapılan bir halk gecesini ihbarlamak,

3)– Genel operasyonlarda halktan insanların silahlarını, devrimci, demokrat unsurları ihbarlamak ve günlerce işkence görmelerine neden olmak,

4)– Feodal ağalığın ve muhtar olmanın verdiği avantajla, halka despotca davranıp, baskı yapmak.

5)– Gericici unsurlarla ittifak yaparak, Partimiz ve diğer devrimci teşkilatlar hakkında anti-devrimci propaganda yapmak,

6)– İrz düşmanlığı ile ünkü olmak,

7)– 25 Mart yerel seçimlerinde, kendi muhtar adaylığını desteklemeyen halktan unsurlara, çevresindeki gericici unsurların desteğini de alarak, oğlu ile birlikte, halka kurşun sıkmak;

8)– Cunta öncesi dönemde, yapılan bir köy toplantısında, bu unsurun despot ve ihbarcılığından vaz geçeceğini beyan etmesine rağmen, yine devam etmiştir.

Son olarak, Partimizin yaptığı uyarıyı dikkate almayarak, Partimize ve devrimcilere küfür etmiş, devletle ilişkisini sürdürmüş bu nedenle de, yukarıda saydığımız suçlarından ötürü, Partimiz tarafından ölüm cezasına çarptırılmıştır. Bu adı unsur 8.9.1984 tarihinde saat 9 sularında partimiz savaşçıları tarafından infazı yerine getirilmiştir.

Halkımız !

Bilindiği gibi, bu adı unsurlar cezalandırılmadan önce, uyarılmaktaydılar. Bildiğiniz gibi, 1980 ve son olarak 1983'te CEMAL AĞA'da uyarılarak devlete uşaklığında kararlı olduğu için cezalandırılmıştı. Bundan ders almayan bir çok adı unsur, bu eylemle ilişkisi olmayan halktan insanların ve yoldaşlarımızın isimlerini vererek, bu insanların ceza görmelerine neden olmaktadır. Bu vesileyle, burada ajan ve ihbarcı şebekesinin unsurlarına bir kez daha sesleniyoruz. Partimiz nezdinde halka teslim olun, yaptıklarınızın hesabını verin, aksi taktirde, halk adına Partimiz tarafından cezalandırılmaktan kurtulamazsınız.

Çilekeş Halkımız;

Faşist Türk devletinin tüm baskılarına rağmen, kararlı bir şekilde mücadele eden, komprador patronların ve büyük toprak ağalarının korkulu rüyası haline gelen Partimiz TKP/ML ve Ordumuz TIKKO'yu tüm gücünüzle destekleyiniz. Halkın arasında bulunan ajan ve ihbarcıların ortaya çıkarılmasında, her konuda bize yardımcı olduğunuz gibi, bu konuda da yardımcı olun. Çünkü, bu mücadelede, hiç bir şahsı çıkar söz konusu değildir. Biz komünistlerin amacı, komprador patron-ağa devletinin yıkılması, demokratik halk devriminin gerçekleştirilmesi, giderek sosyalizm ve sınıfsız toplumun yatanımasıdır.

—HIÇBİR HALK DÜŞMANI CEZASIZ KALMAYACAKTIR !

TKP/ML..... AGB
ASKERİ PARTİ KOMİTESİ
Eylül 1984

Tüm halk düşmanları Partimize ve halkımıza hesap vermeye hazır olun !

Öteden beri yurdumuzda varolan baskı, sömürü ve millî zulüm süregelme-ye devam etmiş ve etmeye de devam etmektedir. 12 Eylül'de askeri faşist cuntanın işbaşına gelmesiyle birlikte; bu baskı zulüm ve sömürü zincirine yeni yeni halkalar eklenerek daha üst boyutlara varmıştır. 12 Eylül'ün gelmesiyle beraber devrimci, demokrat, ilerici ve yurtsever halkın etkinlikte olduğu bölgeler ve yöreler esas alınarak, yurdumuzun dört bir yanında terör estirilmiştir. Özellikle devrimci mücadelenin etkin olarak devam ettiği ve devrimci örgütlerin çalışmalarının durmadığı ve tüm çabalarına rağmen silahlı faaliyetlerin devam ettiği ve esasta darbe vuramadıkları kırsal alandaki mücadeleyi bastırabilmek için böylesi yerlere özel önem vererek; halkı sindirebilmek için, en azgın ordu elamanlarını böylesi yerlere vermişlerdir.

Bu azılı köpeklerden bir tanesi de Ovacık jandarma karakol komutanı üstteğmen Osman Gazi Saylı'dır. Osman Gazi besili köpeği, daha önceleri Hozat'taki alay'da görev yapmaktaydı. Daha sonra, tayini Ovacığa çıktı. Ovacığa geldiği ilk dönemlerde de, yine çeşitli operasyon ve aramalara katılmış ise de, kendini açığa vurmamış, sinsi davranmıştır.

Bir dönem sonra, yoldaşlarımızla faşist ordu mensupları arasında Kakper köyünde çıkan çatışmada, ordu güçlerinin bozguna uğratılması ve yoldaşlarımızın kayıp vermeden uzaklaşması,

arkasından da yapılan operasyonlarda birşey bulamamaları sonucu, daha önce teşhir olmayan bazı köpekler yavaş yavaş salyalarını akıtmaya başladılar; ve arkasından gelen yeni yeni çatışmalar hep resmi faşist güçlerin aleyhine sonuçlanıyordu.

İşte, Osman Gazi Saylı köpeği, özellikle bu çatışmalardan sonra, dişlerini göstermiştir. Ovacık halkı bu köpeğin elinden kan ağlamıştır. Kış ve yaz dönemi boyunca, yaptığı operasyonlarda köylüleri kanı üzerine yizü koyun yatırmış ve koyun gibi meletmiştir. Yine aynı şekilde kanı üzerinde zorla yat kalk sürün talimi yaptırmış, o kışın soğukunda köylüleri saatlerce kanı üzerinde bekletmiştir. Tüm bunların yanında gittiği operasyonlarda analara, bacılara adice küfürler edilmiş, arama adı altında genç bacılara ve gelinlere sarkıntılık yapmış ve bazı yerlerde bazı kadınlara tecavüz etmeye dahi kalkışabilmiştir. Fakat kadınların karşı koyuşu sonucu, emellerine ulaşamamıştır. Tüm bu yaptıklarından dolayı, Osman Gazi Saylı köpeğinin cezalandırılması halkımızın talebi haline gelmiştir.

Bölge Komitesinin 14. toplantısından hemen sonra,AGB Parti Örgütlenme Komitesi (PÖK) yaptığı olağan toplantısında; yukarıda suçlarını sıraladığımız üstteğmen Osman Gazi Saylı hakkında ölüm kararı alınmıştır.

Daha sonra ise,AGB, APK durumu yeniden görüşerek kararı uygula-

mak üzere görevlendirme yapmıştır. Yoldaşlarımız, görevi yapmak için beklerken, üstteğmenin jipinden önce gelen jipi ona benzettiklerinden dolayı ateş açmışlardır. Jip isabet alınmasına rağmen, ölü veya yaralı yoktur. Buradaki hatanın esas kaynağı, plana göre hareket etmemedir ve dolayısıyla aceleciliktir. İşaret verecek olan yoldaş beklenmeden, ateş açılmıştır.

Bundan sonra ise, yoldaşlarımız, yer olarak daha başka alanı seçerek, üstteğmenin peşini bırakmamışlardır. Üstteğmenin arabasının geldiğini farkeden savaşılar, planladığı şekliyle sırayla ateş etmişler ve bu sefer de, daha önceki saldırıları ve kendisine gönderilmiş bulunan Partimizin uyarı mektubundan dolayı, peşine Reo arabası dolusu asker gezdirmeye başlamıştır.

4 Temmuz'da düzenlenen saldırı sırasında yine reo dolusu asker peşindeymiş ve düzenlenen saldırı sırasında çatışmadan sonra 1 er elinden yaralanmış, 1 er aklını oynatmış (delirmiş) ve Osman Gazi'nin elindeki telsiz parçalanmıştır ve jip hasar görmüştür.

Ve yoldaşlarımız kayıp vermeden çalışma alanlarına dönmüşlerdir. Bu eylemdeki belirgin hata, savaşçıların bir kısmının kademeli geri-çekilme şeklini uygulamamasıdır. Bu da herhangi bir saldırı ve çatışmada kayıpların olmasını beraberinde getirir. Tesadüfi olan başarılar, gerçek başarı değildir ve kademeli geri-çekilmenin doğruluğunu zedelemesiz... Tüm yoldaşlar olumlu ve olumsuz tecrübelerden dersler çıkarmalıdır!....!

—HALK DÜŞMANLARINI CEZALANDIRMAYA DEVAM EDECEĞİZ!

—BAŞARISIZLIK BAŞARININ ANASIDIR !

Hiç bir güç halkımızın halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesini engelleyemez !

Faşist Türk devleti, genelde olduğu gibi, alımızda da halk üzerine yoğun terörüne devam etmektedir. 1980'de faşist askeri cuntasının iş başına gelmesinden sonra, halkımızın üzerinde yoğun terör katliam, tutuklama politikasının yanında, faşist mahkemelerde, binlerce devrimciyi yurtsever, komünisti, yargılamış, yüzlercesini idam cezasına çarptırmış, çok sayıda yurtseverin idamını infaz etmiş, binlerce devrimciyi, yurtsever, komünisti ağır cezalara çarptırarak, halkımızı öndersiz bırakarak mücadelesini engellemek istediler. Fakat faşist Türk devletinin

başı ve diğer temsilcilerinde kabul ettikleri gibi, halkımızın halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesini engelleyemediler ve engelleyemezler. Faşist Türk devleti 12 Eylül faşist askeri cuntasıyla, halkımızın kanyla kanyla mücadele sonucu elde etmiş oldukları kazanımları gaspetti.. Nasıl ki, bu kazanımlar, geçmişte hakim sınıfların halkımıza gönüllü verdiği kazanımlar değilse, bugün de hakim sınıflar ekonomik, demokratik haklarımızı gönüllü olarak vermeyecektir. Ekonomik demokratik haklarımız devrim mücadelesine tabii kılmamak, diye dış bir müca-

dele ile söke söke alınacaktır. İşte bugün halkımızın en acil taleplerinden olan Genel Af en baş sırayı almaktadır. Faşist Türk devleti, halkımızın bu talebini dikkate almayarak başı ve partileri afı budamakta, bir genel afı değil, siyasi mahkumları dışlayarak, kısmi bir afı savunmaktadırlar. Faşist partilerin tümünde kısmi bir afı düşünmelerine rağmen, sessiz bir şekilde af talebi olan kesimin geçmişte seçimlerde almış oldukları desteği kaybetmemek, tepkisini kazanmamak için, yoğun dalaverele ve entrikalarını ortaya koyup, teşhir

Faşist cunta ve Özal hükümeti cezaevlerinde katliamlara devam ediyor !

Geçtiğimiz Nisan ayı içerisinde İzmir Buca cezaevinde, Partimizin tarafı ŞERİF AHMET ASLAN tek tip elbise giymediği için, hastaneye kaldırılmayarak katledildi.

Böbreklerinden rahatsız olan yoldaşımız, fenalaşınca, idareye doktora çıkmak istediğini bildirdi. Bunun üzerine, faşist cezaevi idaresi tek tip elbise giymediği taktirde doktora çıkarılmayacağını söyledi. Yoldaşımız alınan karar gereği her ne pahasına olursa ol-

sun, tek tip elbise giymeyeceğini belirtti. Tüm tutukluların cezaevi idaresini zorlamasına rağmen, tektip elbise giymediği için doktora çıkarılmayan ŞERİF AHMET ASLAN yoldaş, aynı günün gecesi komaya girince, doktor müdahalesi yapılmadan devrim mücadelesi için can verdi.

Onun ölüm pahasına cuntanın yaptırımlarına uymaması, devrimci kararlılığından taviz vermemesi, Özgürlük Mahkumlarının şanlı mücadelesinin yü-

ce boyutunun en açık örneğidir.

—ŞERİF AHMET ASLAN YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR !

—HİÇBİR OÜÇ ÖZGÜRLÜK MAHKUMLARINI YILDIRAMAZ .

—KAHROLSUN FAŞİST CUNTA VE YANDAŞI ÖZAL HÜKÜMETİ !

Istanbul'dan İKK okuyucusu....

Talancı Ordu, Diyarbakır'da baskılarını sürdürüyor !

23.9.1984 tarihinde, Diyarbakır ve kazalarında yeniden operasyona devam edildi. Yapılan bu operasyona 700 kişilik komando askeri birlikleri katıldılar. Hakkari ve Sirt'ten istedikleri sonucu alamayan faşist ordu, bu defa yine Diyarbakır'a saldırarak, istedikleri sonuçları elde etmeye çalışmaktadır. Fakat bu çabalar nafile !

Ergani-Dicle ve Dicle-Hani yolu üzerine kamp kuran faşist ordu, yörede terör estirmektedir. Köylülerin tek geçim kaynağı olan üzüm bağları, askeri birlikler tarafından talan edilmiştir. Bu arada da, köylere baskın düzenlenmeden de geri kalmıyorlar. Kelkom köyü, Değirmen (Zigir) ve Boğaz köylerine 20 cemse asker operasyon yaptı-

lar. Fakat operasyondan bir sonuç alamayan kolluk kuvvetleri, köylüleri sorgulayarak, bir kısım köylüleri karakola götürdüler. Bununla da kalmayan faşist ordu mensupları, yörede bulunan gömeleri kaldırarak, gömede yaşayan insanları zor durumda bıraktılar.

Bu gömelerin kaldırılma işlemi de, aslında belli bir amaca hizmet etmektedir.

Resmi faşist güçler, tek tek gömelerini kontrol edemediklerinden, bunları köylere kaldırmaktalar. Çünkü toplu olan yerleşim yerlerini basmak ve denetlemek daha kolay. Bir yandan da örgütlemiş olduğu ihbarcılarının görevlerini daha iyi yapabilmeleri için bu gereklidir.

Bundan ötürü, yörede Milis örgütlenmesine gidilmekte, bir çok köylere İngiliz piyade tüfegi ve telsiz verilmiştir. Bu tüfegi alan Milisler devrimcileri takip edecek, vurabilirlerse vuracaklar, vuramazlarsa, karakola haber iletecekler.

Şu anda yöredeki operasyon devam etmektedir. Araziye çadır kuran 700 kişilik komando gücü, Ergani-Dicle ve Hani-Diyarbakır yolları üzerindeki köyleri hergün rahatsız etmekte. Hem ekonomik olarak, bu da köylülerin bağlarını talan ederek, hem de psikolojik bir baskı uygulamaktadırlar.

Diyarbakır İKK Muhabiri...

Baştarafı Syf: 14'de
eden Partimiz, Genel Af kampanyası açmıştır. Alanımızda da bu kampanya pr... ir hal aldı. Bölge komitemizin çıkarmış olduğu bildiri ve el ilanları yoğun bir şekilde dağıtılmaya başlandı. Parti teşkilatı ve alt birimler, Partimizin direktiflerine uyarak, çeşitli araçları kullanarak, coşkuyla yoğun bir şekilde genel af kampanyasını sürdürmektedir. BK'nın çıkarmış olduğu yayınların dışında, Karakoçan'da 2, Mazgirt, Nazımiye ve Peride'de 1'er pankart astılar. Bu faaliyetimizi hazmedemeyen hakim sınıflar, silahlı güçlerini harekete geçirdiler. Karakoçan, Mazgirt, Nazımiye ve Peride'de gözaltına çok sayıda halktan insanları alarak, işkence yaptılar, bir çoğunu uzun süre gözaltında tuttular. Ayrıca, Tunceli'nin merkez köylerinde ve Mazgirt'in köylerinde, Tunceli komando alayı ve yerel kaza güçleri operasyonlar yaptı-

lar. Ayrıca, ihbarcılığundan ötürü dayak cezasına çarptırılan Hüseyin KÜÇÜK isimli adı unsur, 23 Temmuz günü cezalandırılmasında bahane ederek, halka baskı yaptılar. Bu ihbarcı, yoldaşlarımızdan bazılarının isimlerini devlete vermesinden dolayı, babasını ve abisini dövdüler, köyden, halktan bazı unsurları yine döverek, küfür edip baskı yaptılar. Mazgirt'te görev yapan, daha önceden de Urfa'da görev yaptığı sırada toprak ağası olan Bucak ailesiyle birlikte devrimcilere karşı faşist terörü ile tannan yüzbaşı halka baskı yaparak bir devrimciyi Urfa'da diri diri patoza attığını söyleyerek, halka göz dağı vermiştir.

"Bu yörede komünistleri yakalamam halinde, gazyağı üstünüze dökerek, sizi diri diri yakacağım" demiştir. Ayrıca, parti savaşçılarımızın geçebileceği yerlere pusus kurmuşlardır. Yine 1983'ün son gününde, Parti savaşçılarımız tarafından cezalandırılan Cemal

Ağa denilen ihbarcı ve ajanın gerici çevresi, halka ve devrimciler üzerinde açık ihbarlar yapan ihbarcılarının güvenliğini sağlamak için, Mazgirt'in Doğanköy köyünün okulu işgal edilerek, karakol kurulmuştur.

Yine Tunceli'ye yakın Mazgirt'e bağlı Kavun köyünün Hopik mezarında halka baskı yaparak özellikle dul bir anaya ve kızlarına devrimcileri barındırdığı, devrimcilerle fuhuş yaptığı iftirasında bulunarak, hakaret etmişlerdir. Köyün muhtarında "bu kadar çok kız var, niye bunlar evlenmiyorlar, bunların böyle kalmaları halinde köyüne bela getirirler" diyerek, muhtara baskı yapmışlardır. Yine bu yoksul köylülerin kendi geçimlerini sağlamak için ettikleri bostanları yağmaladılar.

...İKK Muhabiri

YAŞASIN PERU'DAKİ HALK SAVAŞI !

*Peru'daki Halk Savaşıyla ilgili olarak Peru Komünist Partisi (PC del Peru)'dan bir yoldaşla yapılan RÖPORTAJ

İKK: Özellikle son dönemde Peru'daki olaylar üzerine çok şeyler yazıldı. Burjuva basının çeşitli kesimleri Peru Komünist Partisi önderliğinde yürütülen mücadele hakkında değişik yorum ve haberleri içeren yazılar yazdı. Hepsinin birleştikleri nokta; PC del Peru önderliğinde yürütülen mücadelenin, halk kitlelerinden kopuk olduğu, terör eylemleri şeklinde yürüdüğüdür. Bu iddialara karşın, Peru'daki mücadelenin son durumu ve Peru'da olup bitenler hakkında bizlere bilgi verirmisiniz ?

Cevap: Önce Peru'da süren savaşın bugünkü durumu ile ilgili bilgiler vereyim. Diğer noktalar da bunun içinde belirli bir açıklığa kavuşacaktır.

Peru'daki gerilla savaşıyla ilgili bazı özetler, Peru Komünist Partisi Merkez Komitesi tarafından Devrimci Enternasyonalist Hareket içinde yer alan Parti ve Örgütlere gönderilmiştir. Bunlardan anlaşılacağı gibi, önce şunu belirtmek gerekiyor: Peru'daki halk savaşı muzaffer bir şekilde ilerlemektedir. Bunu ne anlamda söylüyorum ? Şu anda halk gerilla ordusunu inşa etme ve geliştirme durumundayız. Öte yandan, devrimci üs alanlarının kurulması var. Devrimci üs alanları çok önemli bir anlam taşıyor. Çünkü bunların kurulması ve gelişmesi, yeni devletin inşası anlamına gelmektedir.

Peru devriminde Marksist-Leninist ilkeler uygulanmakta. Yani eski gerici devletin yıkılması ve yeni devletin —yeni demokrasi devletinin— inşası. Tabii bunu gerçekleştirmek için gerekli olan şey, dünyanın tüm devletlerinde olduğu gibi devletin baskıncılığı, yani ordudur. Dolayısıyla halk gerilla ordusunu inşa etmeye devam ediyoruz.

Partinin, halk komitelerine ağırlık verilmesi, devrimci üslerin geliştirilmesi, yeni demokratik halk cumhuriyetinin ilerletilmesi yönünde talimatlarını uygulamaktayız. Halk komiteleri, yeni işçi-köylü hükümetinin tohumlarıdır —tabii, parti yoluyla işçi sınıfının önderliği altında.

Bir başka nokta, savaşın daha geniş alanlara ve yeni bölgelere genişletilmiş olması. Şu anda Peru'daki 25 bölgenin/eyaletin 15'inde faaliyet göstermekteyiz. Faaliyetimiz olmayan bölgeler, zaten ormanlık ve seyrek nüfuslu yerlerdir. Dolayısıyla, gerilla savaşını genişletilmesi noktasına varmış bulunuyoruz.

Üçüncü ve en önemli nokta da şudur ki, Peru'daki silahlı mücadele, Marksizm-Leninizm-Maoizm'in yenilmez bayrağı altında yürütülmektedir. Yani hizmet ettiği ve parçası olarak geliştiği dünya devriminden ayrı değildir. İşte bu yüzden şunu söylemeye hakkımız var ki, Peru'daki halk gerilla savaşı muzaffer bir şekilde ilerlemektedir.

Peru'daki mücadelenin askeri yönünü kısaca gözden geçirecek olursak, geçen sene (83), halk ordusu 7500'ün üzerinde silahlı eylem yürütmüştür. Eylemlerimiz sadece nicel olarak değil, nitel olarak da ilerlemiştir. Ordu ve polisten çeşitli silahlar, üniformalar vs. e-

le geçirilen, yüzlerce ordu ve polis istasyonunun, garnizonların basıldığı bu eylemleri tek teker sıralamaya gerek yok. Genel olarak belirtebiliriz ki, bu eylemler, gerici ordu içinde sadece maddi zararlara yol açmakla kalmamış, aynı zamanda eylemlerin kalitesi sayesinde büyük moral çöküntüsü yaratmıştır. Aynı zamanda, hükümet yetkililerinin kendi kaynaklarının birtirliğine göre, devlete 2 milyar dolar dolayında zarar verilmiştir. Gerici devleti zayıflatma açısından önemlidir.

Ayrıca, halk içinde nefret edilen halk düşmanlarının cezalandırılmasında, hem kırsal alanda, hem de şehirlerde faşet özellikle kırsal alanda ilerle-

meler yapılmıştır. Şimdiye kadar 100-lerce köy, kasaba ve mahalle işgal edilerek, halk savaşının siyasi anlamını anlatmak ve karşı koymanın, (rebellion) direnişin haklı olduğu konusunda kitlelerin bilincini yükseltmek amacıyla halk biraraya getirilmiştir. Halk bunları giderek daha fazla kavramaktadır. Bunu gerçeklerden de çıkartabiliriz: halk, mücadeleyi sadece manevi olarak desteklemekle kalmıyor, bizzat mücadeleye katılıyor. Bu konuya ilerde daha etraflı değinebiliriz.

İKK: Özellikle Avrupa basınında ve kendisine "sol" diyen çevreler içerisinde, "Sendero Luminoso'nun kitle katliamlarını gerçekleştirdiği" kanısı yaygın. Hatta sonradan hükümet güçlerinin gerçekleştirdiği açığa eylemler, PC del Peru'ya yüklenilmeye çalışıyor. Bu sorunu daha aydınlatıcı birşeyler söyleyebilir misiniz?

Cevap: Haberleri duyuluyor: Özellikle yoksul köylü nüfus içinde katliamlar, cinayetler oluyor. Bence dünyaya halkın, içgüdüsel olarak, halkın kendi kendisini öldürmeyeceğini anlaması pek zor olmamalı. Bu ölümlerin gerici ordu ve hükümet güçleri tarafından gerçekleştirildiği yönünde birçok ispat var.

Örneğin; Socos Vinchos adlı kasabada 34 kadar kişi öldürüldü. Hükümet hemen gerillaları suçladı. Halk buna karşı çıktı. Şimdi 25 polis, aynı hükümet tarafından kitle katliamı suçuyla mahkemeye verilmiş durumda, çünkü artık gerçeği saklayamıyorlar.

Bir başka örnek: bir köylü sendikası lideri olan Oropersa'nın katledilmesi olayı. Bir süre önce kaybolmuş, ve ölü olarak bulunduğu vucudunda içkence izleri, napalm el bombasının sebep olduğu fosfor yanıklarına rastlanmıştı. Kolunun bir kısmı yoktu; kafası ezilmiş, beyni kafasından dışarı akmıştı. Bu olayda da önce gerillalar suçlandı. Fakat kasabadaki ve yakın köylerdeki halk tepki gösterdikten sonra, hükümet şimdi ordudan bazı askerleri tutuklamış durumda.

Sachabamba adlı bir kasabada ise, 12 çocuk öldürülmüş olarak bulundu. Kafaları taşlarla, tüfeklerle ezilmişti. Aynı suçlamalar yapıldı ve yine hükümet kendi uşaklarına karşı dava açmak zorunda kaldı.

Helikopterler onlarda, napalm bombaları onlarda. Köyleri, ekinleri, halkı bombalayanlar da onlar. Hükümetin uyguladığı bir başka yöntem, yöresel yönetim organları aracılığıyla bazı köylüleri kontr-gerilla olarak örgütlemeşi. Bir zamanlar orduya hizmet etmiş olan bazı ümpen köylülerin oluşturduğu bu güçler, birkaç katliam yapmış, çocukları, yaşlıları öldürmüştür. Hükümet bu katliamlarda gerillaları

suçlamakla kalmamış, olayları, bir grup halkla, başka bir grup halkın birbirine düştüğü şeklinde yaymaya çalışmıştır. Oysa toprak ağalarının elindeki yöresel iktidar organları, bazı köylüleri zorla örgütleyerek bu katliamları yaptırmaktadırlar. Hükümetin bir başka girişimi ise, birçok bölgede olağanüstü durum (etat de siege) ilan etmiş olmasıdır.

Uluslararası basından da yararlanmaya çalıştıkları açık. Basının hükümetin istediği doğrultuda hareket etmesine de pek şaşırılmak lazım —bu ne de olsa çıkarları doğrultusundadır.

İKK: Peru'daki "sol güçler" diye adlandırılan akımların halk savaşına karşı tutumu nedir?

Hükümetin yanı sıra, bir de sözümlü ona Birleşik Sol var Peru'da. Sovyet yanlısı CPU (Komünist Partisi Birliği) önderliğindeki bu güçler, hükümetle işbirliği içindeler. Sadece parlamento seçimlerine katılmak yoluyla değil, gerillalara karşı çıkartılmaya çalışılan kanunları onaylayarak, hatta siyasi tutuklular ve gerillalar için ölüm cezasını onaylanmasını destekleyerek, hükümetle birlikte, hareket etmektedirler. Önderleri ağıktan açığa hükümete şu öneride bulunmuşlar: "siz savaşın askeri tarafından halledin, biz de siyasi tarafını!"

Tüm dünyada kendilerini devrimci, sol, sosyalist, komünist olarak gösteren revizyonistlerin gerçek rolü görülmelidir. Bunlar tüm dünyada halkın düşmanlarıdır.

Peru'daki hükümet, yeni seçim hazırlıkları içinde bu sıralar. Revizyonistler, bu seçimlerin gerçekleşmesi konusunda hükümetten daha heveslidir. İşte gericilerin ve mültefikleri olan Birleşik Sol'un tutumu bu.

Peru'daki mücadeleye uluslararası çapta burjuvazinin yaklaşımına gelince: eğer Peru'da olan bitenlerin Marksist-Leninist-Maoist bir devrim olduğunu fark ediyorsa, Marksizm-Leninizm-Maoizmin düşmanlarından ne beklenebilir? Şunu söylemelerini bekleyemeyiz:

"Mademki M-L-M'istler, o zaman doğrudurlar, çok güzel bir devrim yapıyorlar, emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin, aynı zamanda Çin ve Arnavutluk revizyonistlerinin maskelerini düşürerek, tüm dünyanın ezilenlerine nasıl doğru hareket edileceğinin örneğini veriyorlar, halk düşmanlarını yok ederek şahane işler yapıyorlar!"

Ayrıca, dünyanın tüm ezilenleri, devrimcileri ve gerçek komünist partileri, Peru'daki mücadeleye yönettiren tüm saldırıları duymaktan memnun olmaları gerekir. Mao'nun söylediği gibi, düşman bize saldırıyorsa iyi şeyler yapıyoruz demektir.

Uzun devrimimiz boyunca, burjuvazinin yaptıklarına ve yapacaklarına şaşırılmayacağız, gafil avlanmayacağız. Bu anlamda, gericilik fazla ilerlemiş değildir. Çin için, Vietnam için, devrimin gerçekleştirildiği her yer için aynı şeyleri yaptılar. Bize saldırımları iyidir.

Komünist partiler, gerçek devrimciler ise doğrudan kaynağına gitmelidirler olanların. Şimdi sizin yaptığınız gibi mesela.

Çeşitli ülkelerdeki devrimci mücadeleler hakkında en güvenilir kaynak, gerçekler hakkında öğrenebileceğimiz en doğru kaynak, Devrimci Enternasyonalist Hareket olacaktır. Bu anlamda, PKP'nin mektupları doğru yöne gidiyor. Partinin çeşitli dillere çevrilmiş ve çevrilmekte olan belgeleri var. Son olarak 2 adet Fransızca belgesi çıktı. Partinin 500 sayıdan fazla, —felsefeden, ekonomiye ve gerilla savaşının detaylarına ilişkin— teorik belgesi bulunuyor. Parti, 15 yıllık yeniden inşa süresince, birçok belge üretmiştir ve bunların önemi Marksizm-Leninizmi savunma, uygulama ve geliştirmesinde yatmaktadır. Başkan Gonzales'un yazılarının yakında yoldaşların eline geçeceğini umuyorum.

Konuşmamızın başında değindiğiniz bir konu vardı: ne hükümet, ne halk ne de sol güçler gerilla savaşını desteklemiyor şeklinde yaratılmaya çalışılan kamuoyu sorunu. Hükümetin tutumunun böyle olduğu zaten açık. Sol güçlerden de söz ettim biraz önce, —onlardan da destek beklemiyoruz, ne Peru'da ne de diğer ülkelerde. Önemli olan, Peru halkının gerilla savaşını desteklemesidir. Bunu nasıl kanıtlayabiliriz? Somut birkaç gerçeğe değinelim:

Peru Komünist Partisi 4 kez genel grev çağrısı yaptı. 1982'de bir günlük, 1983'te iki günlük, 1984'de 3 günlük, bir de son olarak Kasım '79 içinde yapılan 3 günlük çağrı. Ve bunlar askerleştirilmiş alanlarda, 3 bölgeyi içine alan alanlarda yapıldı —zor alanlarda. Daha da önemlisi, grevier daha fazla ekmek için, veya işsizliğe karşı vs. yapılan grevier değildi. Hükümetten böyle şeyler isteyemeyiz artık: neden halkı kandıralım? Grevierin (hepsinin) amacı, gerilla savaşını destekleme ve gerici ordunun geri çekilmesi idi. Yani siyasi grevierdi ve başarılı bir şekilde gerçekleştirildi.

Belki bu yeterli kanıttır, fakat başka örnekler de verebiliriz.

Gerilla savaşının büyüdüğü, genişlediği, halkın çoğunluğunun desteğini aldığı yönünde makaleler gerici basın da bile çıktı. Ayrıca, gerilla savaşına genişletmemiz, savaşı genelleştirmemiz de yenilmemiş olduğumuzu aşkane i-

DEVİRİMCİ YOL'A ZORUNLU BİR CEVAP* !

"Komünist Partisine karşı koyan her kim olursa olsun, yere çalınmaya hazır olmalıdır. Yere çalınmaya hevesli değilseniz, bu karşı koyuştan kesin olarak vazgeçmeniz gerekir. Bu bütün anti-komünist "kahraman"lara bizim samimi tavsiyemizdir."

Mao Zedung

EMEĞİ HALKIMIZ !

Dev-Yol Partimizin Merkezi Yayın Organı İşçi-Köylü Kurtuluşu (İKK) sayı 53'de kendileri hakkında çıkan bir yazı üzerine Temmuz 1984'de kamuoyuna bir bildiri dağıttı. Partimize atfedilen bir dizi yalan, iftira ve çarpıtmalardan dolayı, bu bildiriye cevap vermeyi zorunlu gördük. Bildiride yer alan ilginç fikirlere geçmeden evvel, kısaca D.Yol'un devrimci kamuoyundan sakladığı bazı gelişmeler üzerine durmak istiyoruz.

Parti Bölge Komitemiz, Aralık 1983'de yaptığı olağan toplantısında D.Yol'un bölgede izlediği kitle çizgisi ve ajan-muhbir politikasının eleştirilmesine ve İKK'da yayınlanmasına karar vermişti. Aynı toplantıda hazırlanacak olan yazının hazırlandıktan sonra BK'nın denetiminden geçtikten sonra yayınlanması kararı alınmıştı. Yapılan hata sonucunda yazı BK'nın denetiminden geçmeden İKK Şubat 1984 sayısında çıkmıştı. İKK sayı 53'de çıkan bu yazıyı Bölge Komitemiz Mayıs sonu Haziran başı arasında yapılan 16. toplantısında yazı değerlendirilmiş ve yazıda tespit edilen hatalar karar olarak BK 16. toplantısına konulmuş, parti teşkilatlarına duyurulmuş, yazıdaki bu hataların savunulmaması gerektiği belirtilerek, sözkonusu hatalı tespitler konusunda İKK'nın bir sayısında özeleştirilme yapılacağı belirtilmişti. Sorunla ilgili bu gelişmelerin aynısı D.Yol'un söz konusu bildirisini yayınlamadan evvel 23 Haziran 1984 tarihinde D.Yol ile partimiz arasında yapılan üst düzey görüşmesinde konuşulmuş ve D.Yol'a iletilmişti. İKK sayı 53'de yayınlanan bu yazıdaki sözkonusu hatalar;

Birincisi ve en önemlisi; D.Yol'un ajan ve muhbir şebekesine karşı izlediği politikanın bilinçli olmadığını, kendi öz niyetleri olmadığı sorunu yanlış kavramaktan ileri geldiğini, İKK'da yayınlanan yazıda bunun belirtildiği, bunun belirtilmesi gerektiğini,

İkincisi ise; D.Yol'un bölgeden çe-

kilmesine gerekçe olarak getirilen kitle desteğini kaybettiği tespiti'nin hatalı olduğunu sorunun böyle konulmasının hatalı olduğunu sorunun böyle konulmasının doğru olmadığını, en az böyle bir tespiti'nin bizim için ispatlı olmadığını, ayrıca herhangi bir devrimci örgütün belirli nedenlerden dolayı bir bölgeden çekilebileceği, bunun mücadeleden kaçmak olmadığı belirtilmişti. Ancak bu tip problemlerin imkan olduğu müddetçe Türkiye'de yapılması gerektiği sonucuna varmıştı. D.Yol'un kitlelerden sakladığı diğer bir gerçekte, D.Yol'un yukarıda sıraladığımız açıklamalara rağmen İKK sayı 53'de yayınlanan yazı dolayısıyla bazı somut eylem birliklerinden vazgeçmesi veya ertelemeştir. Yine 23 Haziran 1984 tarihinde Partimiz TKP/ML ile D.Yol arasında yapılan üst düzey görüşmelerinde eylembirlikleri üzerine tartışılmış ve partimizin açmış olduğu "GENEL AF" kampanyası ile ilgili olarak ortak eylembirliği önerilmiştir. Her ne kadar D.Yol kendi "iç sorunları" dolayısıyla fazla birşey yapamayacağını söylemiş ise de olumlu faaliyetleri destekleyeceğini, ayrıca hazırlanacak olan ortak bir bildiriye imza atabileceklerini söylemişti. Ancak daha sonra İKK'daki yazının değerlendirilmesi sonucu Partimize yazılan bir notta aynı şunlar yazılıdır.

"Böylesi bir yazının tartışılacağı şu anda ortak bir bildiriye erteliyoruz, ileride olabilir."

Öyle ya, "hem mala vuracaksın, hem miha" bir zamanlar yurtdışında ayakları havada ne idüğü belirsiz bir cephe kuracaksın, bu cepheye katılmayan partimizi birlikçi olmamakla eleştirip, bunun yaygarasını yapacaksın, bu birlikte aylar önce ayrılacaksın, daha önce yaptığın yaygaranın tersine, şimdi açıklama yapmayıp suya düşen kediler gibi davranacaksın ve sadece bir eleştiri yüzünden eylembirliklerini erteleyeceksin. Gerçekten de bu eleştirilerden kaçmak, işi idari tedbirlerle halletmek, halk güçlerinin birliğine zarar vermektir.

Peki; D.Yol bu gelişmeleri neden halkımızdan sakladı. Açıktır ki, güçsüzlüğünden ve samimiyetsizliğinden. Çünkü, bu gerçekleri kitlelere açıklasaydı, D.Yol bildiride en çok tuttuğu dalı kıracaktı ve fazla malzeme elinde

kalmayacaktı. Bu D.Yol'un küçük-burjuva sekteçiliğini ve özeleştiriyeye kapınlığını göstermektedir. Ama Partimizin tavrı örnektir. Hatayı gördüğü yerden düzeltmiş ve bunu korkmadan açıklamıştır. D.Yol'u bu konularda özeleştiriyeye ve açıklama yapmaya davet ediyor ve olumlu bir tavır bekliyoruz.

Gel gelelim, D.Yol'un bildiri'deki incilerine;

"D.Yol'un Dersim'de barınmasının nedeni TKP/ML sayesindeymiş."

Yazımızda böyle birşey yoktur. Nerede biz D.Yol bizim sayemizde barınıyor demişiz. D.Yol işine geleni yazacağına, yazımıza dayansın, bizim söylemediğimiz şeyi bize mal etmesin. Yazımızda bu konuda şunlar söylenmektedir;

"Bugün bu alanda barınması bile önemli ölçüde partimizin yıllardır ajan-muhbir ve gericilere karşı yürüttüğü amansız ve kararlı mücadelesinin sonucu olduğunu görmek istemeyen D.Yol'u gericilere destek tavrından vaz geçmeye çağırıyoruz." (İKK Sayı 53, Sy: 8)

Şimdi soruyoruz; D.Yol'dan arkadaşlara; bunun neresinde D.Yol bizim sayemizde barınıyor deniliyor. Bizim sayemizde barınıyor ile, barınması önemli ölçüde Partimizin mücadelesi sayesinde denmesi aynı şeylerdir. Okuma-yazması olan birazda aklı olan herkes ikisinin aynı şey olmadığını rahatlıkla söyleyebilir. Peki, D.Yol'un barınmasında bizim fonksiyonumuz var mıdır? Evet vardır. Bunu inkar etmek devrimci tutum değildir. Bugün sadece D.Yol değil, diğer faaliyetleri olan tüm teşkilatların Dersim'de daha rahat hareket etmesinde Partimizin mücadelesinin payı inkar edilemez. Yoksa, gerçekleri inkar etmek devrimci tutum değildir.

Ajan ve ihbarcılarla ilgili Partimizle D.Yol arasında yapılan bir tartışmada kendi kadrolarının söyledikleri şeyleri bizim uydurmanız olarak değerlendirerek şöyle diyorlar;

"Bize mal edilmeye çalışılan Alem-i safsata ise kendi uydurmalarıdır."

Şimdi İKK'da tırnak içinde söylenen sözler, D.Yol kadrolarının bizimle tartışmalarında söylediği sözlerdir. Burda bizim suçluyuz, D.Yol'mu suçludur. D.Yol bunlara katılmıyorsa, o zaman öncelikle kendi kadrolarının tartışmalarda böyle birşey söyleyip, söylemediğini araştırsın. Belirtilen düşünceler kendi resmi düşüncelerine aykırı ise, bu konuda bir tavır takınsın.

*Yukarıda Dev-Yol'un çıkardığı bir bildiriye cevaben Parti ... Bölge Komitemizin cevabi yazısını yayınlıyoruz.

Yoksa, sorunlardan kurtulmanın yolu meseleleri örtbas etmek değildir. Zaten D.Yol birçok sorunda akordu olmayan 8 telli saz gibidir. Kimin hangi telden çaldığı belli değildir. Bazı tartışmalarda olduğu gibi, birisinin gerici dediğine, öbürü halktan insan diye bilmektedir vb.

Ajan ve ihbarcılarla ilgili orjinal düşüncelerine gelince, önce bu konudaki incileri sıralayalım;

"Araştırma ve soruşturma yöntemlerindeki ikellik,

"Eldeki kanıtlar ve deliller yeterli olmadığı halde bazı insanların suçlanması ve cezalandırılmasıdır,

"Düşman sadece ihbarcı olarak görülecek,

"İhbarcılar olmasa, devlet bize bir şey yapmaz,

"Partizan safalarında ise devrimcilik o tesbit etme ve öldürme olarak ele alınmaktadır,

"Kitleler ajan öldürme lapasıyla beslenmektedir,

"Toplumda ihbarcılık olayı dışında devrimci politika tartışılmamaktadır."

Bir görüşmede, bizim söylediğimizi belirterek, "onun muhbir olduğunu kesin olarak kanıtlayabilseydik, sürgün etmez, vururduk."

D.Yol'un deyişiyle bu vatandaş;

"İnsanların suçluluğu kanıtlanmadan suçlanabildikleri ve hatta cezalandırabildikleri bu ortamda" (Dikkat edilsiz ikinci alıntıda bazı insanlar, bunda insanlar..)

Birinci iddia üzerinde duralım; Partimizin ajan ve ihbarcılara karşı ilkel yöntemleri kullandığı doğru değildir. Partimizin bu konudaki politikası açık ve nettir. Buna göre;

*Partimiz, tüm ihbarcı ve ajanların çeşitli cezalara çarptırılmasından yanadır.

*Partimiz, tüm ajan ve muhbirlerin cezalandırılmaması gerektiğini, suçlarına göre imhaya dahil çeşitli cezalara (sürgün, dayak vb.) çarptırılmasından yanadır.

*Partimiz ajan ve ihbarcılara sorgulamalarında, kendilerine savunma hakkının verilmesi gerektiği görüşündedir.

*Partimiz, yeterli delil ve kanaat olmadan, şüpheli unsurlara, şiddet ve cezaların verilmemesinden yanadır.

*Partimiz, somut durumlara ve işlediği suçlara göre ajan ve ihbarcılarının bazılarına caydırıcı cezaların verilmesinden yanadır.

*Partimiz, ihbarların ne amaçla yapıldığı tesbitinden hareketle ona göre davranması ve işlem yapılması gerektiği görüşündedir. vb. vb.

Partimizin bu konudaki politikasının özü budur. D.Yol eleştirecekse, başta bu anlayışı eleştirmelidir. Bu

anlayışa uygun hareket edilmediği görüşündedir. Onuda eleştirsin. Ama ispatlayarak. Yoksa ucuz laf yaparak değil. Eğer D.Yol ikellikten çeşitli unsurlara dayak atılarak cezalandırılmasını kastediyorsa, ki bir dönem D.Yol dayak atmanın "işkence" olduğunu söylüyordu, biz her dönem savunduk, bugünde savunuyoruz. Biz, suç ve somut duruma göre karşı-devrimcilere dayak atılmasından yanayız. Varın D.Yol bizi ikellikle suçlasın ve D.Yol'un "modern" anlayışı ne ise, ortaya koysun. Ve anlayışını pratiğe uygulasin. O zaman herkesin kimliği açığa çıkacaktır. Ve D.Yol'un görünümde nazik ve kibar olan tutumunun ne derece boş olduğunu herkes görecek.

Peki, ajan ve ihbarcılara karşı verilen mücadelede hatalar olmamış mıdır? Biz açık yüreklilikle çeşitli hatalar olmuştur diyoruz. Partimiz bu konudaki hatalarını tesbit ederek, özeleştirisi-nide yapmıştır, ileride bu konuda hata olmayacak mı? Elbette olacaktır. Hata yapmam diyen buyursun meydana, o zaman onları göreceğiz. Önemli olan hataları görmek, hataları en az seviyeye indirmek ve hataları meşrulaştırmamaktır. Yoksa, tertemiz görünmeye çalışmak durumu kurtaramayacaktır.

Elde yeterli delil olmadan bazı insanların cezalandırılması veya insanların suçluluğu kanıtlanmadan suçlanabildikleri, bunun ötesinde cezalandırıldıkları iddiasına gelince;

Her ikisi de esas olarak desteksiz atılmış kuyruklu yalanlardır. Bu konuda isabetsiz cezalandırmalar olmuş mudur? Evet, olmuştur. Ama bu D.Yol'un iddia ettiği gibi, ne anlayış düzeyindedir, ne de esas plandadır. İmha edilen 20'nin üzerinde ajan ve muhbirden yalnızca birisi isabetsiz olarak değerlendirilmiştir. O da, Fındık YILMAZ adlı karşı-devrimci ve gericidir. Bunun dışında varsa, D.Yol'un iddialarını ispatlamaya çağırıyoruz. D.Yol öyle izlenim veriyor ki, bir çok insan suçlanıyor, tajn bir panik ve terör ortamı var. Oysa bu gerçek değildir. Gerçek olan şudur ki, bu şebekeye karşı verilen mücadelede geniş halk kitleleri rahatsız olmuş ve devrimcilere verdiği desteği yoğunlaştırmıştır. Öyle ki, kitleler partimizin cezalandırmalarına tam olarak güven duymaktadır. Peki cezalandırmalara karşı muhalefet yok mudur? Vardır, ama nasıl bir muhalefet. Muhalefetin esası yanlış olan ve öldürülen veya çeşitli cezalara çarptırılan kişilerin yakın ve feodal çevresi ile aşiret vb. düşüncelerindedir. Bunun dışındaki muhalefet ve eleştiriler çok talidir. D.Yol yalnızca muhalefeti dinleyip, karar vereceğine, birde geniş halk yığınları-

nın sesine kulak versin ve ona göre davranın. Yoksa boş konuşmak para etmez. Nihayetinde, kitleler bu konuda D.Yol'u dikkate almamaktadır. D.Yol'u dikkate alan esas olarak muhalefet olan kesimlerdir ki, bunların çoğuda sorununa feodal temelde yaşamakta ve devrimcileri kullanmaya çalışmaktadır.

D.Yol bu noktada uyanık olmalıdır. Dev.Yol'un bu konuda bildirisi içinde, kendi kendisi ile çeliştiği diğer bir nokta da, birinci anlayışta bazı insanlar dediği halde, ikincisinde insanlar demesidir. Bu da, Dev.Yol'un gerçek niyetini açığa vurmaktadır. Sanki bu insanlar durup dururken suçlanıyor izlenimi vermektedir. Eğer D.Yol bazı insanlara karşı hatalı davranıldığını söyleseydi, bu kabul edilebilir bir gerçektir. Ama insanlar ve birde buna ortam eklendi mi, işte bu kabul edilmez ve edilmeyecektir.

Düşmanın sadece ihbarcı olarak görüldüğü meselesine gelince; bu da halk adına halka hakarettir. Bir sefer geniş kitlelerde düşmanın yalnızca ajan ve ihbarcılar olduğu yolunda bir görüş yoktur. Bu şebekenin arkasında devletin olduğunu bilmektedir.

Özel olarak Dersim halkı geçmişte yaşadığı acı tecrübelerden (1938 vb. deneyler) dolayı bu şebekenin örgütlenmesini devletin yaptığını bilmektedir. Tabiki, bu sorunu kavramayan ve aynı zamanda bu şebekenin gücünü a-bartanlarda vardır. Ama bu hatalı anlayışlardan kalkarak, azınlık bir kesimin görüşünü tüm halk kitlelerine mal etmek, ağacı görmek, ormanı görmektir. Kaldı ki, düşman sadece ihbarcı olarak bilinmiyor. Halk kitlelerinin nezdinde, devlet en aşağılık uygulamalarıyla teşhir olmuştur. Bugün yöre halkı resmi faşist elemanların cezalandırılmasını talep ediyor. Buna ne demeli? Yoksa, D.Yol'un anlayışına göre halk kitleleri bu resmi faşistleride mi muhbir olarak değerlendiriyor. O da, Dev.Yol'un ileri görüşlülüğüne kalmış bir mesele.

Partimiz safalarında devrimciliğin ajan tesbit etme ve öldürme olarak kavranıldığı iftirasına gelince; gerçekten de samanyetisizliğin bu kadarının da devrimcilik adına yapılması, D.Yol'un karakterini yansıtmakta ve şeffafların ne derece acizlik içinde olduğunu göstermektedir.

Partimiz herşeyden önce, siyasi bir teşkilattir. Hem de, ML temeller ve Türkiye'de ML programı ilk kez ortaya koyan sağlam bir çizgisi olan, Türkiye proletaryasının öncü örgütüdür. Yoksa, Dev.Yol gibi siyasi hattı belirsiz, ne savunduğunu bilmeyen bir teşkilat değildir.

Partimiz, en zor koşullarda bile gücü oranında kitleleri eğitmeye, düzene karşı seferber etmeye çalışan bir devrimci teşkilattır. Partimiz en zor koşullarda bile komprador patron-ağa devletine karşı savaşıyor; mücadele alanını terk etmeyen, gerçek devrimci bir teşkilattır.

Partimiz, bugünde dağlarda, şehirlerde düzene karşı savaşıyor, direnen işkencehanelerde bir çok kadro, üye ve sempatizanı ile, dışı dışı mücadele yürüten bir teşkilattır.

Uluslararası alanda dünya halklarının mücadelesini destekleyen, emperyalist, ve sosyal-emperyalistlere karşı duran, uluslararası komünist hareket içinde belirgin saygınlığı olan enternasyonalist bir harekettir.

Bölgemizde, (özel olarak da Dersim'de) binlerce kitle desteği olan, geniş yığınların desteğini ve güvenini kazanan, kitleler içinde denizde balık misali yıllardır silah elde direnen, düşman çemberlerinde devrimci sloganlar haykırarak onlarca şehit veren, yayın organlarıyla, dağıttığı onbinlerce bildiri ile anma toplantıları, devrimin somut konularında kitleleri yoğun olarak eğiten siyasi bir teşkilattır.

Partimizde, devrimciliğin ajan tesbit etme ve öldürme olarak kavrandığını söylemek için, ya iki gözden kör ve iki kulaktan sağır olmak lazım, ya da gerçekleri inkar eden, eleştiriler karşısında öcü gibi korkan bir örgüt olması gerekir. Açıktır ki, D.Yol, gerçekleri bilerek çarpıtıyor ve Partimizi küçük düşürmeye çalışıyor.

Dev Yol'un Partimiz hakkındaki yumurtladığı düşüncenin yeni olduğunu belirtelim. D.Yol geçmişte de izlediği sekte politikası ile, Partimizi "adi bir cinayet örgütü" olarak değerlendirmişti. Bu tesbiti konusunda hiç bir özelleştirisi olmayan Dev.Yol, yeni yeni tesbitler peşinde koşarak, sinsi bir şekilde Partimizi devrimci görmemektedir. Neden? Çağımızda devrimci olmanın kıstası, anti-emperyalist, anti-faşist olmaktır. Oysa D.Yol Partimiz saflarında devrimciliğin ajan tesbit etme ve öldürme olarak kavrandığını söylemektedir. Peki soruyoruz? Geniş halk kitlelerine ve D.Yol'a, çağımızda devrimciliği ajan tesbit etme ve öldürme olarak kavrayan bir teşkilat devrimci olur mu? D.Yol, ya özelleştirmeli, ya da açık yürekli davranmalıdır. Öte yandan, D.Yol eklektik olarak aynı bildiriye Partimizin yaptığı hataların nedenleri üzerinde dururken, Partimizin devrime olan inancından bahsetmektedir. D.Yol'u açık davranmaya ve yanlış tesbitlerinden vaz geçmeye çağırıyoruz.

Tekrar ediyoruz; ajan-muhbir şebekesine karşı yürütülen mücadele, düzene

ne karşı yürütülen mücadelenin yalnızca bir parçasıdır. Hepsini veya esası değildir. Bugün düzenin bu şebeke aracılığıyla devrimci teşkilatlara verdiği ciddi zararları kavrarsak, bu mücadele biçiminde önemini kavrarız.

Toplumda ihbarcılık olayı dışında, devrimci politikanın tartışılmadığı meselesine gelince, bu Dev-Yol adına, ama halka karşı yapılan bir hakarettir. D.Yol'u bu tesbitinden dolayı kutlamak elde değil. Hele hele Dersim halkı içinde yapılan bu tesbitinden dolayı, birde bu tesbitinden dolayı özel olarak kutlamak gerekir.

Bu tespiti, değil Dersim halkı için yapmak, Türkiye'nin hiç bir il ve yöresi için tesbit etmek mümkün değildir. Öyle bir toplum düşünün ki, ajan ve ihbarcılar dışında hiç bir politika tartışmasın! Pes doğrusu! Bu kitleler nedir? "Koyun mudur?" Hiç bilinci olmayan insanlar mıdır?!!

Gelelim Dersim halkı içinde de ajan ve ihbarcı politikası dışında devrimci politikanın tartışılmadığı sorununa: Evet, bu tesbit ile D.Yol, Dersim halkına hakaret ediyor! Kitlelere ne derece yüksekte baktığını, kitlelere nasıl güvendiğini, sözümlerine ona kendilerinin ne derece siyasi olduğunu göstermeye çalışmaktadır.

Yıllardan beri düzene boyun eğmeyen, devlete baş kaldıran, bağrından yüzlerce devrimci militan çıkaran, onlarca şehit veren, açık faşist partilere şamar vuran, en zor koşullarda bile devrimcileri bağına basan, 1982 faşist anayasasına hayır oylarıyla, Türkiye'nin 3. il durumunda olan vb. vb... (tabiki çeşitli hataları ve zaafırları vardır) Dersim halkı için yalnızca devrimci politika olarak ajan ve muhbirlere tartışıldığını söylemek için, ya kör cahil olmak gerekir, ya da hem halkı küçümsemekte, hem gerçekleri inkar etmekte, hem de ne derece bilinçli çarpıtmalar yaptığını göstermektedir.

Dersim halkının ihbarcı örgütlenmesini abarttığı ve çeşitli yanlış eğilimlerinin olduğu doğrudur. Ancak, bundan hareketle toplumda yalnızca ajan ve ihbarcılarla ilgili devrimci politikanın tartışıldığını söylemek doğru değildir.

Bildiriye belirtilen "vatandaş" meselesine gelince; bir sefer bizim söylediğimiz belirtilerek, "onun muhbiri olduğunu kesin olarak kanıtlayabilseydik, sürgün etmez, vururduk..." Yani, vatandaş yeterli kanıt olmadan sürgün edilerek ... "cezalandırılmıştır." Birincisi, biz görüşmede D.Yol'a böyle bir şey söylemedik. Dediğimiz şey şudur; "Eğer bu unsurun suçu öldürmeye tekel etseydi, sürgün etmez, vururduk" Şimdi D.Yol bizim söylediğimizi keyfi olarak yorumluyor ve keyfi olarak a-

dam sürgün ettiğimizi ispatlamaya çalışıyor.

Gelelim bu "vatandaş"a ve sürgün gerekçelerine;

Bu vatandaş, yoldaşlarımızı gördükten sonra, yolunu değiştiren, aynı gün ihbarlayan ve operasyon yaptıran, sorgulamada gerçekleri inkar eden, kendisinin o gün nerede olduğu sorulduğunda, verdiği bilgilerin yalan olmasından dolayı, bizden önce koşup, kendi yalanlarını düzeltmek için bir çok insana yalan ifade vermesini anlatan, devrimcileri takmayan bir vatandaştır. Varsın böyle vatandaşa verilen 6 ay sürgün cezası, D.Yol için bir koz olarak, Partimize karşı savunulsun. Bizim böyle vatandaşlara ihtiyacımız yoktur ve olmayacaktır. Ve bu kişi, aynı zamanda D.Yol'un gerici ve ihbarcılara karşı izlediği yanlış politikasında bir örnek tir.

Halk arasındaki çelişkilerde, partimizin tavrı ve D.Yol'un bu konudaki anlayışına gelince;

D.Yol bugün bölgede halk arasındaki sorunlara da son derece pasif davranmaktadır. Ve hemen hemen hiç bir soruna girmemektedir. Sorunlardan kaçmanın kılıfı olarak da, biz halka böyle diyemeyiz, şöyle diyemeyiz diyerek, önderlik görevini yerine getirmemektedir. Partimiz ise, bugün bölgemiz somutunda halk arasındaki yüzlerce soruna girmekte ve bir çoğunu çözüme kavuşturmaktadır. Bu doğru politika ve uygulama sonucudur ki, Partimiz kitleler tarafından aranır bir güç olmakta ve hatta Partimiz kendisine gelen yoğun sorunların bir çoğunu çözmektedir. Ve bu kötü bir şey değil iyi bir şeydir.

Halk arasındaki bu sorunlara ilişkin çeşitli hatalar vardır. Kendi sorunlarını kendilerinin çözme anlayışı son derece zayıftır. Partimiz, bu eksikliğin bilincinden hareketle, köy yönetim organları fikrini ortaya atmıştır. Kitleler bu eksikliği kısa zamanda aşamaz, bu mümkün değildir. Öte yandan, kitlelerin bu bilince sahip olması, ancak komünist partisi önderliğinde, uzun süreli bir mücadele ile mümkün olacaktır. Yoksa, bu bilinç kendiliğinden oluşmaz. Kitlelerin devrimcileri, "jandarması", "zabita kuvveti" ve hele hele "yeni ağaları" gördüğü tesbiti doğru değildir. Şüphesiz ki, halkta bu sorunlarda devrimcilere yaklaşımın da yanlışlıklar ve faydacı anlayışlar vardır. Ama, D.Yol halkın kendi sorunlarını devrimcilere getirmesini "birlik" vb. olarak yorumlaması yanlıştır.

Partimizin kendisini "kitlelerin doğal yöneticileri görmektedir" tesbitine gelince; bu da doğru olmayan bir tesbittir. Partimizin kitleler tarafından yoğun olarak aranması ve güvenilmesi

böyle yorumlamaya çalışan D.Yol, "yetişemediği üzüm ekşi" diyen tiki misali gibi davranıyor.

Dev-Yol, Partimizi feodal olarak suçlamaya çalışmakta ve Partimizin kadrolarının geriliğinden bahsederek, ortaya "ne garip devrimciliğin (Partizancılığın)" çıktığını söylemektedir. Birinci iddiaya cevap vermeye bile gerek yoktur. İkinci iddiaya gelince:

12 Eylül askeri faşist darbesi, istisnasız tüm devrimci hareketlere darbe vurdu. Tüm devrimci hareketlerin bir çok önder kadrosu yakalandı, şehit oldu. Devrimci hareketler muazzam kadro kaybetti. Tüm devrimci hareketler kadro sıkıntısı içindedir. İdeolojik ve siyasi seviye tüm devrimci hareketlerde düşmüştür. Biz kendi adıma bunu tespit ediyoruz ve gerilediğimizi, güç kaybettiğimizi söylüyoruz. Bu garip devrimcilik değildir. Biz buna rağmen bugün bir çok konuda yayın, bildiri vb. şeylerle kitleleri eğitiyoruz. Peki, D.Yol hiç gerilemedi mi? Onlarda seviye düşmedi mi? D.Yol tersini söylüyorsa, açıkça yalan söylüyor. Kadrolarının geri olmadığını söylüyorsa, açıkça gerçeği inkar ediyor. Eğer D.Yol böyle değilse, bölgede bir senede ancak bir kaç tane bildiri çıkarıyor: bir yayın organı bile çıkaramıyor. Buna ne demeli! Bu tavırlar D.Yol'a eleştiri yürüten TKP/ML'dir, veya Merkezî Yayın Organımız İKK'dır. D.Yol'un Partimizin ismini değilde, sürekli olarak "Partizan" ismini kullanması kastlıdır. Eğer dili dönmüyorsa, döndürmesini bilmelidir.

EMEKCİLER, DEVRİMCİLER, YOLDAŞLAR!

Kendisine devrimci diyen bir hareket veya kişi, kendisine yönelen bir eleştiriye olgun yanasmak ve hataları vakıf kabul etmek ve bunları kitlelere açıklamak zorundadır. Bunun tersi bir yöntem samimi değildir ve devrimci ahlak kurallarına aykındır. D.Yol'un dağıttığı bildiriye okuyan herkes, D.

Baştafı Syf: 24'de

gözlerinizi dahi kırpmadan işkence tezgahlarında, daragaçlarında onbinlercesi zindanlarda yatan özgürlük mahkumları unutmayın ki, hiç bir zaman yalnız değilsiniz. Siz omuzladığınız davanın şerefini ve haklılığını bizzat faşizmin zindanlarında haykırışınızı dile getirerek, celladın suratına suratına tükürdüyseniz, işte bundandır sizin onurunuzun yüceliği!

Siz ey özgürlük mahkumları: biliyoruz bugün zindanlarda bitkin ve yorgunsunuz, fakat başınız dik, gözlerinizle neşe parlar bir halde marşlarınızı

Yol'un bu sorunlarla ilgili tek bir hata kabul etmediğini rahatlıkla görebilir. Bununla ötesinde bildiriye açıkladığımız gerçekleri bile kamuoyundan sakladığımız görebiliriz.

Gerçekten de, D.Yol, bu konularda sanıldığı kadar tutarlı mıdır? Bunlara verilecek cevap hayırdır. D.Yol bölgede 12 Eylül'den sonra bir cezalandırma eylemi dışında, ajan öldürmemiş, buna bile sahip çıkmamıştır. Açıkcası, D.Yol, iş yapmadan işgüzar geçinmekte ve öte yandan iş yapan Partimizin faaliyetlerini karalamaya çalışmaktadır. Ve bildiriye Partimizin bu konudaki olumlu yanlarından bir tek kelime bile bahsetmemektedir. Öte yandan bundan da önemlisi, D.Yol ile partimiz TKP/ML arasında 15 Nisan 1984 tarihinde yapılan görüşmelerde Partimiz D.Yol'u ajan-muhbir şebekesine ve halk arasındaki çelişkilere girme noktasında pasif davrandıkları için eleştirmiştir. D.Yol, "halk arasındaki sorunlara ve ajan-muhbirlere karşı mücadelede pasif (kendi deyimleriyle edilgen) davrandıklarını" kabul etmişlerdir. Peki halk kitlelerine soruyoruz. D.Yol neden bu gerçekleri ve gelişmeleri saklıyor? Açıktır ki, acizliğinden ve güçsüzlüğünden, kendi karnesine olumlu not vermek içindir. Eğer D.Yol sorunla ilgili kendi pratiğini değerlendirseydi, D.Yol'un kendi pasif pratiği ve kimliği açığa çıkacak, propagandalarında boşa çıkacaktı. Açıktır ki, bu tavır devrimci değildir. Devrimciler hatalarını kitlelerden gizlemeye, gizlemelidir. Yoksa, gerçekleri saklayarak, olumlu görünmeye çalışanların sonu uçurumdur. Partimizi bu konuda devrimci olmayan ahlaksızlıkla suçlayan D.Yol, acaba bu tavırlarıyla hangi ahlak anlayışına sahiptir. D.Yol'u dağıttığı bu bildiriye hatalı anlayışları konusunda özeleştiriye davet ediyoruz.

Partimiz, halk arasındaki çelişkilere birlik-eleştiri-birlik anlayışıyla yanasması ve bu konuda geçmişteki olumsuz tecrübeden ders çıkarılmasından yanadır. Gereksiz sürtüşmelerle, halk

haykırarak, zafer dolu sözlerinizle zincirleri kırıp, duvarları aşarak, bir kayanın titreşmeleri ilemesi gibi, tüm emekçilerin benliğinde gerçek yerinizi aldınız. Ama unutmayın ki, yalnız değilsiniz. Halkımızdan aldığınız güçle, tüm engel ve zorlukları yeneceğiniz gün yakındır.

—GENEL AF KAMYANYASINA
COŞKUyla KATILALIM!

—ZİNDAN KAPILARI SONUNA DEK
AÇILMALI!

.....den örgütlü bir taraftar

güçlerinin birliğine sekte vurmasına karşıdır. Bu ilişkilerin sağlanması da devrimci örgütlerin kendi hatalarına karşı yanasmaları önemlidir. Bu bildirimizde de görülebileceği gibi, Partimiz, sorunlara ve eleştirilere karşı hatalarını kabul etmekte ve kitlelere açıklama yapmaktadır. Dev-Yol'un da aynı tavrı göstermesini bekliyoruz. Aramızdaki sürtüşmelerin karşılıklı görüşmeler yoluyla son bulmasını bizde istiyoruz.

SONUÇ: D.Yol bildirisinin sonuç bölümünde Partimiz D.Yol'un ajan ve ihbarcılara karşı verdiği desteği "çizgi" haline getirdiğinden bahsetmektedir. Bizim böyle bir görüşümüz yoktur. Bildiri içinde D.Yol'un bu konudaki hatalarının bilinçli olmadığını, ama hatalı anlayışlarının ve yaklaşımının bu kesime dolaylı olarak hizmet ettiğini belirttik. Öte yandan, D.Yol'un bu konuda kimlere nasıl yanastığını da ispatlamaya hazırız. Tartışma çağrısına gelince; bunada hazırız. Bütün samimiyetimizle halk güçlerinin doğru temelde birliğinden yana olduğumuzu tüm halkımıza ilan ederiz.

—BİRLİK-ELEŞTİRİ-BİRLİK ANLAYIŞIYLA HALK GÜÇLERİNİN EYLEMBİRLİĞİ İÇİN İLERİ!

—HALKIN BİRLİĞİ VE BERABERLİĞİNE SEKTE VURAN ANLAYIŞLARDAN KAÇINALIM!

—KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİNE KARŞI MUCADELEMİZİ HİÇ BİR GÜÇ ENGELLEYEMEYECEKTİR!

—KAHROLSUN OPORTUNİZM VE REVİZYONİZM!

—YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!

—YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML VE ORDUMUZ TIKKO!

27 Temmuz 1984

.....Gerilla Bölgesi

TKP/ML Bölge Komitesi

Baştafı Syf: 12'de

özeleştiriye nasıl ele almamız gerektiği ve onun ne olduğu sorunlarını bilince çıkarmaktır. Esasta yöntem sorunlarına kısmende olsa açıklık getirmektir. Amacın böyle olması, bizi, ister istemez bir soyutluğa itti. Fakat bu, tartışmanın resmen başlatılmadığı göz önüne alınırsa, bu "soyutluğun" nedeni kavranabilir.

—GEÇMİŞİ, GELECEK İÇİN MADDİ BİR GÜÇ HALİNE GETİRMEK AMACIYLA İLERİ!

Ocak 1984

II No'lu BK

Ankara'da Af Bildirisi Dağıtan Yoldaşlarımız:

FAŞİST POLİSE GEREKEN DERSİ VERDİ !

Partimiz TKP/ML Siyasi Büro'su ülke çapında kapsamlı bir GENEL AF Kampanyası başlatmış ve konuya ilişkin talimatnameyi tüm çalışma alanlarına iletmişti. Biz Ankara'daki TKP/ML taraftarları, Siyasi Büromuzun talimatnamesini dikkate alarak, amaç ve hedefler noktasında kafa yorduktan sonra, alanımızdaki güç ve imkanlarımızı göz önünde bulundurarak, Bildiri çıkartma ve dağıtma, pullama, sözlü propaganda yapma, mahkum aile ve yakınlarını harekete geçirme ve kampanyanın somut seyri ve kitleler üzerindeki etkisine bağlı olarak, daha yüksek boyutlu bir dizi görevi önümüze koyduk.

Bu doğrultuda, tüm yoldaşlar, karınca kadarınca semtler, işyerleri vb. alanlarda sözlü propaganda ile GENEL AF kampanyasını başlatmış olduk. Dikkatli ve temkinli bir şekilde sözlü propagandamızı sürdürürken, diğer yandan da, Genel Af kampanyasına bağlı ve onun bir parçası olan F. İHSAN BERKİN, SEDAT YILMAZSOY, MUZAFFER ÖZTÜRK yoldaşların idamlarının durdurulması için çıkartılan bildirimlerin dağıtımını ve elden kitlelere ulaştırılmasını sağladık. Tespit edilen semt ve yörelere pullamalar yapıldı. Böylece, kampanyamız ufak tefek eksiklikleri bağrında taşınmasına rağmen sürüp gitmekte, halkınıza umut ve cesaret verirken, diğer yandan da onları devrime ve Partimiz TKP/ML

ye daha da yakınlaştırmakta idi... Ama dağıtılan bildirimler, pullamalar, sözlü propaganda ve bunların belli orandaki etkisi, faşist patron ağa devletini çileden çıkartıyor ve saldırganlaştırıyor. Onlar, devrimci ve demokratların yoğun olduğu semtlerde operasyonlar, yol kavşaklarında polis-asker ikilisinin gövde gösterisi, caddelerde, kahve, lokanta vb. yerlerde rastgele kimlik kontrolleri, üst baş aramalar, kontroller sırasında onur kırıcı davranışlar, tartaklamalar, keyiflerince emniyette tutup adice işkence yapmalar, geçmişte içeri girip çıkmış komünist, devrimci ve demokratları tekrar alıp üçer beşer gün emniyette tutup "Genel Af kampanyasını kimler yürütüyor ? Siz biliyorsunuz, söyleyin" vb. türünden sorular sorarak, komünistleri açığa çıkartma ve mücadeleyi durdurmaya çalışıyorlardı. Ne yazık ki, onların telaşları ve bir o kadarda çabaları boşadır. Mücadele devam ediyor, devam edecektir.

Kampanyamız devam ederken, çıkartılan bir başka bildirim (yine genel af'la ilgili) dağıtım sırasında, faşist 'Türk devletinin herşeye kadir ! Herşeyin üstesinden gelen ! "Kahraman" ve "korkusuz" polisi ile yoldaşlarımız karşılaşmışlardır. Ekip arabasından inen polis, elindeki feneri yoldaşların üzerine doğru yöneltirken, yoldaşlardan birisi arabadan inen polisi, ikincisi de ekip arabasını hedef alarak silahları-

nı ateşlemişlerdir. Dışta olan polis yere yığılmış, arabada bulunan polister ise, büyük bir sessizliğe bürünmüş ve yoldaşlarımızın 150-200 metre uzaklaşmasından sonra, arabadan çıkabilmiş ve sağa sola rastgele ateş etmeye başlamışlardır. TKP/ML Partizanları ise, en ufak bir yara dahi almadan olay yerinden uzaklaşmışlardır. Böylece de cesaretini ML bilimi ve komünist Partimiz TKP/ML'den alan yoldaşlarımız, faşist polise gereken dersi vermiştir... Faşist Türk devleti, diğer bir dizi gelişme ve olayı kamuoyuna yansıtmadığı gibi, bu olayı da yansıtmamıştır. Yansıtamazdı da. Olayın kamuoyuna yansıtılması, faşist devletin güçsüzlüğünü, polisin korkak ve acizliğini ortaya koyacaktı. Ne diyelim, görünen köy kılavuz istemez !

Olayın ertesi günü, faşist Türk devleti Ankara'da ne kadar polis varsa, hemen hemen bütünü sokaklara, semtlere salmış, bu durum iki hafta boyunca böyle devam etmiştir. Ama sonuçta umduklarını bulamadıkları gibi, halk arasında, halkın kendi kendine yürüttüğü "TKP/ML taraftarları GENEL AF"la ilgili bildiri dağıtırken, polis onları yakalamak istiyor, ancak, polisten uyanık davranan TKP/ML taraftarları, polisten birkaçını ağır şekilde yaralayıp, kaçmışlardır" şeklindeki boyutlu propagandayla engelleyememişlerdir.

—KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİNİ YIKACAĞIZ !

—YIKILSIN ZİNDANLAR ! GENEL AF !

İKK Ankara Haber Bürosu

12 Eylül'ün hem "sağ" a hem de sola karşı olduğuna halen inananlara ithaf olunur.

Dört Kez İdama Mahkum Olan
Savcı Doğan Öz'ün Katili
İBRAHİM ÇİFTÇİ Bereat Etti !

Ankara 1 nolu askeri mahkemesinin dört kez idama mahkum ettiği ve gerekçeli kararında, "sanık İbrahim Çiftçi'nin maktül Doğan Öz'ü taammüden öldürdüğü mahkememizce sabit görülmüş, sanık hakkında verilen kararda deliller tek tek tartışılmış, red ve kabul sebepleri uzun uzun izah edilmiştir..." denmektedir.

İşte gerçekler; üzerinde tek bir sayfalık bildiri bulundu diye, komünist propaganda yapmak, yasak yayın bulundurmamak, devlete, hükümete hakaret etmek, gizli örgüte üye olmak vb. bir

dizi uydurma "suç!" ile 9-10 yıl hapis cezası veren devlet; kendi yasalarını korumak, adaletini sağlamakla görevli bir elamanı öldüreni beraat ettiriyor. Üstelik katil olduğunu kendi sıkıyönetim mahkemesinde ispat ettikten sonra.

Biz komünistler bir MHP'li faşistin devlet tarafından cezalandırılması ya da aklanması olayı karşısında kayıtsız kalırız. Çünkü bir ceza verirse, bu hem kendisini sözde tarafsız gibi göstermek, hem de henüz uyanmamış dimağların uyku süresini uzatmak gayesi ile olur. (Ki günümüzde demokrat baskı unsuru yok denecek kadar azdır). Eğer "ak-larsa !" bu da sınıfsal yapısı gereği doğal karşılanır. Ve sonuçta egemen olanların kendi içinde oynadığı oyun-

dur. Buna gerekmedikçe biz kayıtsız kalırız.

Ancak bu olay, ABD'ye tamamen kuçak açan "devletimiz" üzerindeki son incir yaprağında düşürmüş, bizzat "Askeri Yargıtay Daireleri Kurulu" bir savcı katiline ceza verilmesinde halk yararı görmediği için serbest bırakılmasına karar vermiştir.

Siz ordunun tarafsızlığı üzerinde tereddüt edenler; bir "aydınlar dilekçesine" imza attı diye yüzlerce bilim adamı, sanatkar, yazar, çizer hakkında soruşturma açan ordu ile, bu beraat kararını veren ordu üzerinde yalnızca bir dakika düşünün. Bu ordu, bu devlet ki, artık bu denli fütursuzca, arsız ve

Devamı Syf: 30'da

Faşist cuntanın Karakoçan'daki uygulamaları, tüm vahşetiyle devam ediyor !

Faşist cunta dört yıldan beri tüm uygulamaları, gerek Türkiye'de, gerekse Türkiye-Kürdistan'ın bir parçası olan Karakoçan'da devam etmektedir. Özellikle faşist cuntanın başa gelmesiyle birlikte Kürt köylerine karşı azgınca saldırıya geçti. Özellikle 1980-81 yıllarında yapılan operasyonlarda, toplu dayak atmalar, kızgın güneş altında bekletmeler, falaka, dikenli yerlerde süründürmeler, halkın namusuna hak intikah yapmaları devam ede gelmektedir.

Yaptığı uygulamalarıyla teşhir olan cunta elebaşısı faşist Evren ve çömezleri, suratlarına yeni bir maske gecirmeye çalıştı. Ama suratına geçirmiş olduğu maske, emekçi Türkiye proletaryası ve halkı tarafından kısa sürede düşürülerek, tüm iğrençliğiyle bir daha gözler önüne serilmiştir. Bu maske, 1982 yılında halka zorla onaylattığı faşist anayasasıyla, ve bu anayasa çerçevesinde kurulan partilerdi. Bu partilerin kurulmasıyla demokrasiye ne kadar hayran olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. Ama uygulamalarıyla demokrasiye ne kadar hayran olduğu bir kez daha ispatlandı. Öyle bir demokrasi ki, emekçi proletaryanın canı kana pahasına kazanmış olduğu bir takım demokratik hakları gasbedilmiş, öyle bir demokrasi ki, milyonlarca aydının yazarın düşüncesini zincire vurmuş, öyle bir demokrasi ki, onbinlerce aydın, yazar, komünistin işine son verilerek, en azgın işkencelere maruz bırakılmış, işkencehanelerde öldürülmüş, sakat bırakılmış, çeşitli hapis cezalarına çarptırılmış. İşte demokrasiye ne kadar hayran olduklarını bir daha görelim. Demokrasiye düşman bir sınıfın, demokrasisiden sözetmesi bir aldatmacadır. Yalnız onlar ve parabalaları bir avuç sömürücü için demokrasi olabilir. Ama biz emekçiler için ise, baskı işkence, açlık ve sefalettir. Ancak komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının devleti olan faşist Türk devletinin yıkılmasıyla, biz emekçiler gerçek demokrasiye ve özgürlüğe kavuşacağız. Bu anlamdadır ki, halka önderlik yapan devrimcilere gerçek komünistlere ve emekçi halka karşı azgınca saldırıya geçmektedir. Yani devrimcilerle halk arasındaki bağı koparmaya çalışıyorlar. Buna açık bir örnek verebiliriz: yapılan muhtarlar toplantısında, faşist Karakoçan üsteğmeni aynen

şunları söylemiştir. "Köye devrimcilerin gelip gittiğini öğrenirsem, köyü yakarım." Yine aynı toplantıda şunları söylemektedir. Köyler yapılacak operasyonlarda tüm köy halkının köyde olma şartını koşmakta, her ailede yaşayan aile fertlerinin 15 yaşından 60'ına kadar olanların isimlerinin yazılıp, kendisine verilmesini, hasta olmuş, hastaneye gitmiş diye birşeyi kabul etmediğini söylemekte ve en önemli olanıda köyü gezin, silahlı olanlar teslim etsinler, yoksa yapılan aramalarda bulunursa, gerisini siz düşünün, diyerek yine sineye çekilirdi, şu silah denilen baş belasının kabrı hiç çekilmemektedir. 4 yıldır istiyorlar, olanlar verdi, olmayanlar öküzünü sattı, hanımının boynundaki altını, kolundaki bileziği satarak devletin uzantısı olan ihbarcı ve ajanlar vasıtasıyla omuzu kalabalık subaylardan alarak, yine onlara teslim etmektedirler. Yani anlaşılacağı gibi, bizzat artık kaçakçılığı omuzu yıldızlı subaylar ve komutanlar yapmaktadır. Özellikle 1981 genel operasyonundan sonra, halka karşı azgınca saldırıya geçerek, halkın muhalefetine önemli gerilemelerin baş göstermesi ve devrimci teşkilatlara önemli kayıplar verdirmiş ve geçicide olsa belli bir istikrar sağlayarak, ve bu süre içinde ajan ve muhbir örgütlenmesine hız vermiştir. Bu adı yaratıkların yaptıkları ihbarlar sonucu halktan bir sürü insanın silahlarının yakalanmasına ve işkence görmesine neden olmaktadır. Toplumumuzda normal olarak karşılanan kız kaçırma olayı, şöyle ihbar yapılmaktadır. Teröristler tarafından kaçırıldı ihbarı yapılmaktadır. Bunu fırsat bilen faşist ordu güçleri, hemen operasyonlara başlayarak, halktan bir sürü insanı göz altına alarak, hakaretlere maruz bırakılmışlardır. TIKKO Savaşçıları tarafından genel af kampanyası ile ilgili Karakoçan'ın içine asdan iki pankarttan sonra, bunu fırsat bilen polis ve faşist ordu güçleri, halka karşı saldırıya geçerek operasyonlara başladılar. Karakoçan'ın içinde ise 03 sonra otellerden ve rastgele tutuklamalara başladılar. Bu yetmiyormuş gibi, pankart bezlerinin Sümerbank'tan alındığı gerekçesi ile, Sümerbank'ta çalışan insanlar gözaltına alınarak, hakaretlere maruz kalmışlardır.

Yine 14 Haziran 1984 günü, silahı olduğu gerekçesiyle askerden getirile-

rek gözaltına alınan bir yurtsever ise, yapılan işkencelere dayanamıyarak, silahının köyde olduğunu söylüyor, ama işkenceden kurtulmak ve gösterdiği yerlerin boş çıkması, işkenceci polisleri daha da kudurtmuştur. Elimi çözün, çıkaracağım, elini çözdükten sonra ise, bu yurtsever işkencelere dayanamıyarak kendini 3-4 metre yükseklik kayadan atarak intihar etmeye kalkmıştır, ama tesadüf olarak bacağı kırılmıştır. Ama cunta elebaşısı faşist Evren ise, Trakya gezisinde ve Kırklareli de yaptığı konuşmada ise, Türkiye'de işkencenin olmadığını söylemektedir. Yine çözüme sonucu yakalanan halktan insanları sekizinci kolordu komutanlığı ise şöyle açıklamıştır. Partizan ve DHB örgütlerine mensup 13 kişi yakalandı şeklinde açıklamaktadır. Ama maalesef söz konusu insanlar, serbest bırakılmıştır. Bundan kasıt, halka psikolojikmen etkilemek, kendilerinin yapmış oldukları kötünü kazıdık, bitirdik şeklindeki propagandalarını doğrulamaya çalışmaktadır. Gerek halkın muhalefetine geriletilmesi, gerek devrimci örgütlere ve gerekse Partimize verdirdiği kayıplar önemli orandadır. Bu süre içinde ajan ve muhbir örgütlenmesine hız vermiştir. Ama devrimciler bunların ihbarları karşısında sessiz kalmamışlardır. Gerek devrimci teşkilatlar, gerekse Partimiz devletin uzantısı durumunda olan ajan ve muhbir örgütlerine önemli darbeler vurarak, önemli oranda halkın desteğini almaktadır. Bu destek halka moral, devrimcilere güç verecektir. Bu güç, size ve yandaşlarınızın içine korku salacaktır. Yani kızgın güneşin altında karn erimesi gibi, siz komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları sizlerin kukla yöneticileriniz, ve devletin eriyip gidecektir. Bu böyle biline. Çünkü, biz komünistlerin bu davada hiç bir şahsi çıkar yoktur. Bizlerin amacı, karanlık Türkiye'nin yerine, aydınlık bir Türkiye yaratmaktır. Yani, baskının, işkencenin olmadığı herkesin insanca yaşadığı demokratik bir düzen kurmaktır!

—HIÇBİR HALK DÜŞMANI CEZASIZ KALMAYACAKTIR !

—YAŞASIN HALK SAVAŞI !

—YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML, ORDUMUZ TIKKO !

Karakoçan'dan bir İKK okuyucusu...

Açmış olduğunuz Kampanya'yı Coşkuyla selamlıyor ve var gücümüzle destekliyoruz !

Yükseten halkın muhalefetini bastırmak ve hakim sınıfların girdiği buharanın bütün yükünü halkın sırtına yüklemek için 12 Eylül 1980'de askeri darbeyle doğrudan yönetime el koyan faşist cunta yıllardır halkımıza kan ağlattı. Ülkemizin tarihinin en karanlık ve barbar döneminin altına bir kez daha girdi. Faşist cunta merkezi kanat olmak üzere, hakim sınıfların çıkarını pekiştirmek için adeta ülkeyi askeri kışlaya çevirerek, bu yöntemle sömürü sistemini daha da azgınlattı.

Bir yandan sömürü sistemini katmerleştiren faşist devlet, diğer bir yandan ise, kendilerine gelenek yaptıkları ve kendilerinin ayakta kalabilmeleri için kurmuş oldukları işkence bezgahları, dar ağaçlarını zindanlarını hiç mi hiç bir zaman boş bırakmadılar. Günümüze kadar süre gelen en ufak kıpırdanışta dahi kanla barutla bastırdılar. Çünkü tüm bunlar faşist devletin vazgeçilmez temel etmenlerindedir. Onların bunlardan başka alternatifleri yoktur. Onlar bunu yapmak zorundadırlar. Tabii ki söz konusu durum 12 Eylül darbesinden sonra daha da belirleyici bir hal aldı. Darbeden bu yana sayıları onbinleri aşan ilericileri, demokratları, devrimciyi ve aralarında bulunan gerçek komünistleri acımasız bir şekilde zindana tıktılar. Yüzleri aşan insanı işkencede, dar ağaçlarında, bir o kadarında kahpe kurşunlarla alçakça katlettiler. Binlercesini yarım insan haline getirip, felç bıraktılar. Onbinlercesini zindanlara tıkip, düşüncelerini zincire vurdular. Faşist devletin bunları yapmasının tek bir nedeni vardır. Bunların tek nedeni kendilerine uysal birer köle olmadıkları için, sermaye dünyasına karşı çıktıkları için, evet, Özgürlük Mahkumlarının suçu insanlık onurunu insanlık duygularını korudukları için sömürüye zulme başkaldırmaktır, onların tek suçu, işte özgürlük mahkumlarının tek suçu bunlardan ibarettir. Eğer sömürüye, zulme, tüm insanlık dışı uygulamalara karşı durmak suç ise, biz bu suça dünden razıyız. Bu suç değildir, asla olamaz. Tam tersi, halka hizmet, insanlık görevinin en yüküsidir. Fakat faşist devlete sorarsanız, bunların hepsi birer suçtur. Suç demek zorundadır, yoksa kendi saltanatlarını, zulmetlerini, tüm insanlık dışı uygulamalarını sürdürürler.

Peki durum bu safhadayken, biz buna seyirci mi kalmalıyız? Elimiz koynumuzda hep bağlımı kahandı? Hayır, bu duruma seyirci kalmamalı, tüm varlığımızla mücadele etmeliyiz. Çeşitli mücadele biçimleriyle, faşist devletin üstüne üstüne yürümeliyiz. Özgürlük mahkumlarını yalnız bırakmamalıyız. Tabii ki, bu mücadele yürütülürken, bireysel dağınık olmamalı, kolektif olmalı, örgütlü olmalı, tersi durumda yapılan tüm çabalar bertaraf olur. Çünkü, bunu fırsat bilen faşist devlet, bundan başarı çıkabilir. Bundan dolayı, açılan kampanyayı örgütlü bir şekilde yürütmeliyiz.

Emeçel halkımız;

Mevcut gücümüzü kampanya içerisinde birleştirmeliyiz, örgütlenmeliyiz. Çünkü örgütlülüğün önemi büyüktür. Tarih örgütlü bir halkın yenilmezliğini bize defalarca kanıtlamıştır. Rus halkının, Çin halkının, Vietnam halkının örgütlü mücadelesini kendimize örnek alalım. Nasıl ki, Rus Çarının surnaları, madalyaları Sovyet halkının mücadelesi karşısında yerle bir oldu ise ve bunu takiben Çin'de, Vietnam'da, İran'da Amerikan tankları, toplan, otomatik silahları halkın örgütlü mücadelesi karşısında yerle bir oldu ise, biz Türkiye halkının örgütlü mücadelesi karşısında bunlarda tuz buz olacaklardır. Örgütlü mücadelenin önemini ve ciddiyetliliğini kavrayan ve yığınlara kavratmaya çalışan ve bu düzeyde somut şartları iyi bir şekilde değerlendiren işçi sınıfının öncü müfrezesi, Partimiz TKP/ML diğer konularda olduğu gibi, bu konuda da örgütlü bir şekilde genel af kampanyası açmıştır. Bize düşen görev, açılan kampanyaya tüm varlığımızla katılıp, onu hayatın her alanına kaydırıp, gücümüzü kampanya içerisinde birleştirmektir.

Sürdürülecek olan kampanyada, yürütülecek mücadele biçimlerini Partimiz şunları sıralamıştır. "Genel Af kampanyasına çeşitli şekillerde gücümüzün elverdiği oranda katılalım, onu her yönlü destekleyip, propagandasını yapalım. Onu, en geniş kitlelere mal edebilmenin yollarını (içinde bulunduğumuz koşullarda göz önünde tutarak) arayalım ve bunun için seferber olalım. Bizler için zindanlara giren ve halen bizler için hayatlarını feda etmeden çekinmeyen yoldaşlarınıza, dev-

rimcilere ve diğer yurtsever vb. insanlara sahip çıkalım. Onların genel afftan yararlanıp, salıverilmeleri için hep birlikte bir faaliyet yürütelim. Bilelim ki, bu kampanyamızın amacına ulaşması bizlerin birlikte hareket etmesine bağlıdır. Bunun için bir örgütlülük gereklidir. Bu konuda şartlar elverdiğince mahkum ailelerine gitmeli, onları bir araya getirip, onlarında birlikte hareket etmelerini sağlamalıyız. Bunun için çeşitli toplantılar vb. düzenlemeliyiz. Yine yurtdışında bu konuda yürüyüş, gece, toplantı vb. gibi çok geniş ve güçlü bir kampanya örgütlenip, geniş bir kamuoyu oluşturulmalı, özellikle de faaliyet yürüttüğümüz ülke ilericileri ile dayanışma sağlayıp, onlarında bu faaliyete aktif olarak çekebilmenin yollarını aramalıyız.

Devrimciler, Yoldaşlar;

Açılan bu kampanyaya tabii faşist devlet seyirci kalmayacak. Bizleri kampanyada dışlamak için bir takım demagoji ve oyunlara baş vuracaktır. Böyle olması halinde, en ufak tedirginliğe, paniğe yer vermeden kampanyamızı devam ettirmeliyiz. Diğer bir yandan bir dizi insan veya bir kaç kuruluş bu tür şeyler boş ve anlamsız olduğunu söyleyebilirler. Adam niye kafa yoralım, nasıl olsa bunlar bizi muhatap almazlar. Oysa gerçekten bu anlayışlar çok sakat ve zarar verici anlayışlardır. Bu anlayışlar mahkum edilmelidir. Her kim ki, bu anlayışlara sahip ise, aynı zamanda seyirci kalıyorsa, ne yeti ne olursa olsun, düzeni alkış maktan başka bir şey değildir. Hele hele kendisine devrimi, demokratum deyip, buna seyirci kalıyorsa, gerçek bir anlamda kendisini kandırıyor gibi, halkını kandırmaktır. Bir anlamda ihanettir.

Hiç bir devrimci şunu bir an dahi kafasından çıkarmamalı, devrimci tutarlılık, halka bağlılık, profeteryanın en temel görevlerindedir. İnsana bir yaşam isteği, insan ve vatandaş olarak onurunu, haklarını koruma isteği her şey mutlak bir şekilde egemen olur.

İnsan: umutsuzluk değil, güven, acizlik değil, mücadele azmi taşımalı.

Öyleyse, hep birlikte haykıralım, düşünceler zincire vurulamaz. Özgürlük mahkumlarına haykırıyoruz; siz ki,

Orta Direk Eğitim Alanında Ortada Kalıyor

**YAŞAMI DÖRT BİR YANDAN
SİKINTILARLA ÇEVİRİLMİŞ
BULUNAN VE GÜNÜMÜZ
TÜRKİYE'SİNİN
BAŞ KÖŞESİNDE FIAT
KAZIKLARI ÜZERİNDE BULUNAN
"ORTA DİREK"
ÖZAL'A SAYGILARINI İLETİYOR !**

Eylül ayı içerisinde açılan orta dereceli ve ilk okullarda emekçi ailelere mensup çocuklarımız her zamankinden daha büyük bir sınıva hazırlanmaktadır. Yaklaşan kışın getirdiği diğer sorunlarla birleşen eğitim ve okul gideri katlanılmaz sınıra ulaşmıştır. Nüfusun tonu ülkenin değişik yörelerinde 15.000 lira etrafında oynarken, kömür karası ilk okul önlükleri 3.000 ile 6.000 lira arasında oynamaktadır. Ülkemizdeki ücretli işçilerin % 70'e yakın bir kısmının asgari ücretten eline ayda 16.200 lira geçtiğini burada söylemekle her şeyi anlattığımızı düşünmüyoruz.

ANAP hükümeti ve lideri T.Özal, sınıf farklılıklarını ilk okullara kadar böylesine bir aşkınlıkla indirdiği için, tüm övünmelerinde haklı görülmelidir. Bir yanda özel ilkokulları ve eski deyimle kolejlerin sıraları seçkin burjuva çocukları tarafından doldururken, saygı değmez başbakanımız çocuk başına birer findik dağıtarak, ülkemiz eğitim sorununu bir çırpıda çözüvermektedir. Tüm basın ve "aydın cemaatimiz" tarafından başlatılan 6 yaş uygulaması ise, bize Özal hükümetinin

muhalefetin önüne attığı çikita muzunu hatırlatmaktadır.

Evet, katı sınıf ayrımları ilk okullara kadar inmiştir. Bir yanda İstanbul'un lüks semtlerinde bilgisayar okula sokmuş eğitim (ki elbette özel) diğer yanda onbinlerce çocuğun birleştirilmiş sınıflarda okuduğu 'mektep'ler bulunmaktadır. Bu mekteplerde (okul demeye dilimiz varmıyor) iki sınıf vardır. Birisinde ilkokul 1-2 ve 3 eğitim görmektedir, diğer sınıfta ise, 4 ve 5. sınıflar "yarınların sahipleri !" olarak eğitilmektedir. Bu mektepler nerede mi ? Hemen hemen tüm köylerde bulunmaktadır. (Tabiki köyün okulu varsa) Yalnız orada da değil, İstanbul'da Sarıyer'e bağlı gecekondu semtlerinde, Levent'te, hatta sermayedarlarımızın sayfiye yerlerinde bunları görmek son derece olağandır. İçininde Ankara Kartaltepe'deki ilk okulu bilenler vardır.

Size zafer bayramı olan 30 Ağustos tarihli Cumhuriyet gazetesinde şaka olmayan bir haber aktaralım: "astelik 7 aylık çocuk var !" İşte günde yüz liralık yaşam masrafı (bakım değil, ölmeyecek kadar karın doyurma masrafıdır) karşılanamayan bu çocuğumuz yarı memleketine faydalı bir insan olarak eğitilecektir. Bunlar için yalnızca bir kısmıdır ve okulların açılma arifesinde boyalı basınımızda boy boy görüneceği için fazla üzerinde durmaya cağız.

Eğitimimizin diğer yanısı ise, bizzat o eğitimin içeriği oluşturmaktadır.

Kendi anayasasında "taik" denilen bir memleket ve bu memlekette zorunlu din eğitimi, bu ne perhiz... Öte yandan feodal karakterin bir yansıması olan dayak ve diğer şiddet metodlarıyla çocuk eğitimi, bir yanda da kurbağanın iç organlarının tautıldığı modern "müfredat". Eğitime gelince, ancak boyun eğmişliğin, ezilmişliğin, tek örnek insan yetiştirmenin eğitimini yaparlar.

Bunlar bizim gibi ülkelerde alışılmıştır. Kaldı ki, hükümet programı ile de uyum içerisinde. Tüm devlet desteğini, —subvansiyon ve benzerlerini— kaldırdığını ilan eden Özal hükümeti, elbette ki eğitim alanında da orman yasalarını kendine esas alacak ve okuyabilen okur diyecektir. Gücü yeten Avrupa'da okur, gücü yetmeyen okumaz. İşte "millî eğitim" politikamız budur.

Gerçekten olması gereken ise ancak gerçekten demokratik halk yönteminde mümkündür. Bize yeni bir demokrasi gerekir. Bu demokraside, eğitim tamamen parasız, modern sanayinin ve teknolojinin gereklerine uygun, kişi yetenekleriyle uyumlu, devrimin hizmetinde, bilimsel eğitim uygulanacaktır. Bu ülkeyi eğer çocuklarımıza bırakacaksak, onları ÖZGÜR VE ÇAĞDAŞ bir eğitimden geçirmemiz zorunludur. Bunu başarabilecek biricik güç ise, çağdaş bir sınıf olan sanayi proletaryası öncülüğünde, özgürlüğe susamış ve onun ne demek olduğunu bilen, emekçi halkın yönetimidir. Yani YENİ DEMOKRASİ'dir. Çocuklarımıza güzel, yeteneklerini özgürce geliştirebilecekleri bir dünya bırakmak istiyorsak, biz emekçiler bizim demokrasimizi kurmak zorundayız. Adım adım en güzel varmak için birleşelim.

İmar Affı ve Arkasındaki Gerçekler !

Geçtiğimiz günlerde "İmar Affı" asasıyla hakim sınıfların, halkımıza oynadığı yeni bir oyun sergilenmiştir. Her çıkardığı kanunla halkımızın önünde günden güne teşhir olan cunta ve Özal hükümeti, tabii ki yeni çıkardığı yasayla da bu halk düşmanı yüzünü gösterecektir. Özal hükümeti, imar affını yoksul gecekondu halkının yararına çıkardıklarını, onlara tapu yerine geçen tapu tahsis belgesi (TTB) vererek böylece gece konduda oturanları affedeceğini belirtmektedir. Bu halk düşmanı hakim sınıf temsilcilerinin iyi yürekliliği ! nereden kaynaklanmaktadır. Halkımız geçmişte bunların gerçek yüzünü, gecekonducularını yaparken, onları yıkmak için askeriyeye, polisliye, mitliye, panzerliye, tüfeğiyle saldırdığında onlara şehit vererek görmüştür.

İmar Affı yasasının gerçek sebebi bu değildir. Hakim sınıfların temsilcisi Özal hükümeti bu yasayı çıkarmakla aslında bir taşla birkaç kuş vurmuştur.

Özal hükümeti yerel seçimlere girerken, gece kondulara TTB verileceğini söyleyerek, oy avcılığı yapmak istemiştir. Bugün büyük şehirlerin büyük bir kesimini gecekondu halkı oluşturmaktadır. Bunun bilincinde olan ANAP buralardan oy alabilmek için TTB olayını yaratmıştır.

Ayrıca, yoksul gecekondu halkından onbinlerce lira alarak onları soyamak istemektedir. TTB'ni parasız şekilde çok yüksek miktarlarda paraya verilmesi Özal hükümetinin niyetini açıkça ortaya koymaktadır. Aslında TTB'nin verilmesiyle gecekondu halkının yaşamında hiç bir değişim olma-

yacak, o sağlıksız evler sağlıklı bir yapıya dönüştürülemez, kanalisasyonlar meydanlardan akmaya devam edecek, evlere uygun biçimde ve tehlikesiz olarak elektrik verilmeyecek, su şebekesi yeterli bir biçimde getirilmeyecektir. Peki o zaman bu TTB ne işe yarayacak ? Gecekondu, halka mal edilecekse, zaten kendilerine mal etmişlerdir ve fiili olarak kendilerindedir. Devletin soygunculuk yaptığını şu rakamlarla daha açık bir şekilde görebiliriz. "Tüm gecekondu sahiplerinin başvuruda bulunduğu düşünüldüğü gecekondu sahipleri, İstanbul'da ve Ankara'da 25'er milyar lira, İzmir'de 10 milyarlıkta bulunduğu düşünüldüğünde gecekondu sahipleri, İstanbul'da ve Ankara'da 25'er milyar lira, İzmir'de 10 milyarlıkta

İlçemiz Nazımiye'de faşist cuntanın bir cinayeti daha !

Faşist generaller eliyle dört yılı aşkın bir süreden beri yürütülen keyfi faşist yönetimle, emperyalizmin bölgedeki çıkarları savunulmaya, faşist komprador patron-ağa devleti işlerlik sağlayıp, yaşatılmaya çalışıldı. Bunun için çeşitli milliyetlerden halkımıza karşı faşist bir savaş açıldı. Ekonomik, sosyal, siyasal, askeri, kültürel her alanda emekçi kitleler üzerinde faşist terör uygulandı.

Baskı ve sömürü dayanılmaz boyutlarda arttırıldı. İşçi sınıfının ve emekçi yığınların her türlü ekonomik ve demokratik, akademik hakları yok edildi. Her türlü demokratik örgütlenme ve siyasal mücadele yasadışı kılındı. Faşist hakim sınıfların siyaseti silah zoruyla yürütülerek, başta halkın örgütlü güçlerini kan ve ateşle yok etmek, ve genelde halk kitleleri üzerinde en vahşi en barbar işkence ve katliam uygulamaları, günlük hayatın bir parçası haline getirildi. Hem de, en aciz ve şerefsiz bir tarzda. Bütün bu uygulamaları hazırlayıp, yürürlüğe konan anayasa ile, yasal hale getirilerek, faşist komprador patron-ağa devleti en faşist biçimde, işlerlik kazandırılıp, yaşamına devam ettirildi. Hem de, "demokrasiye geçiş" adı altında.

Faşist cuntanın genel siyasetini, ilçemiz Nazımiye'de Murat ÇAKMAK, Ertuğrul SUER gibi halk düşmanı, ağzı salyalı, boynu tasmalı itler efendilerine bağlı bir köpek sadakatıyla harfiyen uyguladılar.

İlçemizde cuntadan bu yana artarak devam eden baskı, zulüm, zemheri ayında köylüleri soyundurup suya koyma, kadınlarda kapsamak koşulluyla, köylüleri köyde toplayıp, man-yeto ile ceryan verme, karın ve çamurun içinde askeri eğitim yaptırma, en ağız dolusu galiz küfürler, tutuklamalar, işkence sonucu nice insanı yarım insan durumuna getirip aylarca hastahanedeyi yatarma, nice insanı evinden yuvasından ettirme, niceelerini evine hasret ettirme, yine nice kadını genç bacıları kocasız, çocukları babasız bıraktırma, bazı genç bacıları köylerde soyundurup, zorla muayene ettirme gibi halkın en hassas duygularına, yani namusuna en aşağılık, en soysuz ve namussuz bir şekilde el atma, halkın hayvanlarını ve benzeri ihtiyaçlarını zorla alarak, çapulçuluğunu devam ettirme, rüşvet alma, devrimcileri katletme hal-keşine, ilçemizde halk düşmanı Ertuğ-

rul Suer ve İlçe jandarma karakolunda görevli isimli astsubay başçavuş devamla bunların pezevenkliğini yapan isimli muhbir, ajan, (sözkonusu subayın ve muhbirin ismi, Partimizce tespit edilmiştir. Belirli nedenlerden ötürü isimleri yazılmamıştır.) işledikleri cinayete yeni bir halka ilave edildi.

Sözkonusu işlenen cinayet olayı şöyle gelişmiştir.

Mart ayında (1984'ün) "kaçakçılarla ilişkisi var, anarşistlere silah temin ediyor, ayrıca özel silahı var" şeklindeki özel ihbar gerekçe gösterilerek, İlçe jandarma karakoluna çağrılan ilçenin köyünden isimli köylüye ağır işkence yapılarak, böbreğinin patlamasına sebep olunmuştur. Bundan sonra, bir kaç kez daha karakola çağrılan köylü, yine çeşitli baskı ve işkence yöntemlerine maruz bırakılmıştır. Ancak köylü ilk kez uygulanan işkencelerden sonra çevreye şöyle diyordu: "Allah o anda benim canımı alsaydı daha iyi idi. Hiç olmazsa kurtuldum" diyerek, yapılan işkenceyle köylünün canından bezdirildiği ortaya çıkıyordu. Ve bu aşamadan sonra 10 nüfuslu, yaklaşık olarak 45 yaşlarında yoksul köylünün sağlığı gün geçtikçe bozuldu. İşte kötü ekonomik durumunun da etkisiyle, sağlıklı bir tıbbi müdahalesinde olmayışıyla, olaydan 4 ay sonra, Yani Temmuz'da komalık duruma düştü ve kaldırıldığı Diyarbakır Tıp Fakültesinde kurtulamayarak, yaşamla vedalaştı. Ve burada böbreklerinin darbe sonucu patladığı tesisi konuldu. Böylece faşist cuntanın işlediği cinayet gizlenemeyip ortaya çıktı.

Evet, bu cinayet tam da "demokrasiye geçişin tamamlandığı", "demokratik düzen"de yapıldı. İşte bu da gösteriyor ki, oluşturulan öyle bir "demokratik düzen"dir ki, işçi sınıfının, emekçi halkın köylülerin, örgütlenme, söz söyleme hakkı yoktur. İşçi sınıfı, köylülük ve emekçi halk için bu "demokratik düzen" faşist zulüm, işkence, idam, zindan, açlık, yoksulluk, sefalet demektir.

Halkımız ! İşte "demokrasi" diye bize yutturulmak istenen, en koyu faşist yasalardan oluşan anayasa çerçevesi içinde hareket eden ona bağlılıkta yeminli olan faşist düzenin, faşist partilerinin karşımıza çıkarılmalarıdır. Bu Partiler, cunta öncesi halk düşmanı nitelikli, beyaz atların, kara itlerin, güvercin maskeli akbabaların renk de-ği-

tirmiş aynı nitelikte partileridir. Bunlar ne bacayı sarmış hayat pahalılığına, ne de karabasan gibi çökmüş geçim sıkıntısına bir çare bulabilir, ne de yapılan işkencelerin, işlenen cinayetlerin hesabını sorabilir. Kısacası, bunlar yalararımıza merhem olamazlar. Bunların tek görevi, halk düşmanı faşist düzeni korumak ve faşizmi uygulamayı sağlamaktır. Bizim yaralarımıza merhem olan bizim kendi örgütlü gücümüzdür. Yani tarihimizin en kritik anında acı çeken halkın bağrında doğan, ve yine en kritik günlerde çilekeş ve yoksul halkımıza yol gösteren, onun yol göstericisi, kurtuluş güneşi olmaya devam eden TKP/ML'dir.

Kurtuluşumuz, Partimiz TKP/ML önderliğinde, birleşerek, silahlanarak bu faşist düzeni halk savaşı yoluyla yede bir edip, kendi demokratik düzenimizi kurmakla olur.

Fedakar işçi sınıfı, çilekeş köylüler, yiğit gençliğimiz. Tüm Türkiye'li çeşitli milliyetlerden halkımız.

Yılmayınız ! İktidarın elde gitme korkusuyla kanlı oç alan, beyaz orduculardan faşist paşalardan, derme çatma kurulan bu faşist yönetim, emekçiler diyarı Türkiye'de halkın devrimci ruhunu yok etmede başan elde edemeyecektir. Yenilgi bizlere zaferi öğretecektir. Parmağın tetikte, mermisi namluda, sıkı elin kabzada olduğu, emniyetlerin açık olduğu silahlarımızın namlusu, tam tamına halk düşmanlarının beynine, ellerimizin pimini çekmek için hazır durduğu, patladı, patlayacak olan bombalarımız faşist düzenin temellerine yönelmiştir.

Ve devamla diyoruz ki; İlçemizde, düşen canların dökülen kanların, halkımıza çektirilen acılarına hesabını Murat ÇAKMAK, Ertuğrul SUER ve benzerlerinin ve de onların pezevenkliğini yapan muhbir ve ajanlardan en acımasız bir şekilde mutlaka ve mutlaka soracaktır. TKP/ML--TİKKO buna hazırlanış içerisinde.

*Ertuğrul Suer: şu anda İlçe jandarma karakol komutanı, yüzbaşısıdır.

*Murat Çakmak: geçen dönemin İlçe jandarma karakol komutanı, yüzbaşısıdır.

İKK Nazımiye Muhabiri
15 Eylül 1984

PARTİMİZ TKP/ML YUNAN HALKININ KALBİNDE TAHT KURUYOR !

Yaşasın Yunanistan ve Türkiye Halklarının Birliği ve Kardeşliği!

Yunanistan ve Türkiye halkları arasındaki dostluk ve kardeşlik bağları giderek gelişiyor ve pekişiyor. Kardeş Yunanistan halkı, Türkiye halkının faşist Türk devletine karşı yürüttüğü halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesini yürekten destekliyor. Türkiye halkıyla olan enternasyonal dayanışmasını yükseltiyor. Partimiz taraftarlarının, başta Atina olmak üzere, Yunanistan'ın muhtelif yerlerinde yürüttükleri; FERİDUN İHSAN BERKİN, SEDAT YILMAZSOY, MUZAFFER ÖZTÜRK yoldaşların ve diğer tüm idamların durdurulması ve çeşitli milliyetlerden Türkiye halkıyla dayanışma faaliyet ve eylemlerinin yurtsever, devrimci, demokrat Yunanistan kamuoyunda gördüğü büyük ilgi ve destek, bunun en son kanıtıdır. Biz; başta kardeş Partimiz YKP/ML olmak üzere, yiğit Yunanistan halkının, Partimize ve Partimiz nezdinde Türkiye halkına karşı gösterdiği bu samimi ve içten desteği sevinçle karşılıyor; Yunanistan ve Türkiye halkları arasında, proletarya partileri önderliğinde gelecekte kurulacak yıkılmaz birlik ve kardeşliğin müjdecisi olarak coşkuya selamlıyor, Partimize azgınca saldırıya devam eden ve son olarak İstanbul'da yiğit bir Partizanımızı, HAKKI ERDOĞAN yoldaşımızı faşizmin işkence tezgahlarında hunharca katleden, azgın, güvenist ve barbar Türk devletinin suratına indirilmiş ağır bir çamar olarak değerlendiriyor; Partimiz taraftarlarının gazetemize gönderdikleri haberleri topluca bu sayımızda yayınlıyor ve bir kez daha haykırıyoruz:

ZAFER ER YA DA GEÇ YUNANİSTAN VE TÜRKİYE HALKLARININ
OLACAKTIR !

YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ,
YAŞASIN ENTERNASYONAL DAYANIŞMA !

F.İhsan Berkin, Sedat Yılmazsoy ve Muzaffer Öztürk'ün idamlarını durdurma kampanyası:

Yaklaşık 15-20 günlük hazırık döneminden sonra, 1 Eylül 1984 tarihinde,

bizzat üretime katılarak sağladığımız maddi güçle başladığımız; "Özel-

de F.İHSAN BERKİN, SEDAT YILMAZSOY ve MUZAFFER ÖZTÜRK yoldaşlarımızın idamlarını genelde ise Türkiye'deki tüm idamları durdurma kampanya'mız, daha ilk günden itibaren büyük bir ilgi ve destek gördü. Partimizin, geçmiş tarihlerde değişik ülkelerde yürütmüş olduğu kampanya faaliyetlerinde kazandı tecrübelerin dersleri ışığında, detaylı olarak tartıştık. Kampanyamızı, işbaşına gelişinin 4. yılında faşist cuntayı protesto etmek amacıyla yürüttüğümüz çeşitli protesto faaliyetleriyle bütünleştirdik. Faşist cuntanın baskı, zulüm, işkence, cinayet ve katliamlarını belgeleyen fotoğraf ve yazıların yer aldığı geniş bir stand, idamları teşhir eden sembolik bir idam sehпасı, 1 aylık süre boyunca Atina'nın değişik merkezi noktalarında sergilendi. Kaset ve bildirilerle canlı propaganda sürdürüldü. Bu süre içinde 120 binin üzerinde bildiri dağıtıldı. Yüzlerce imza toplandı. Geniş bir maddi ve manevi destek sağlandı.

Yunanistan halkının büyük ilgisini gören ve canlı desteğini kazanan kampanyamız, Yunan hakim sınıflarını da tedirgin etmekte gecikmedi. Faşizmin vahşet ve barbarlığını, geçmiş deneylerinden çok iyi bilen kardeş Yunan halkının, faşist zulüm ve terör altında inleyen Türkiye halkının yanında yer alması ve biz Türkiye'li komünist sempatanların faaliyetlerine omuz vermesi, onların yüreğine korku salıyor, Yunan polisini defalarca kampanyamızı engellemeye zorluyordu. Sözümlerine her türden propaganda, toplantı, gösteri, yürüyüş "serbest" olmasına rağmen, bütün bu faaliyetlerimizin halkta yarattığı kıpırdanma ve canlanma nedeniyle, son dönemlerde bu baskılar giderek artmıştır. Türk hakim sınıflarıyla Yunan hakim sınıfları arasında süren çıkar çelişkileri dolayısıyla, Türkiye'li devrimcilerin faşist cuntaya yönelik faaliyetlerine ilk dönemlerde belli oranlarda göz yuman PASOK hükümetinin "sosyalist" maskesi ardındaki gerçek yüzü, iş Türkiye'li devrimcilerin ve biz komünist sempatanların Yunanistan halkıyla kaynaşmamıza ve sınıfsal düşmanlarımıza karşı el ele verip dayanışmamıza gelince, sırtmakta gecikmiyordu. Ama bütün bunlar dâbizi; faaliyetlerimizi canlı biçimde yürütmekten,

böylece Yunanistan halkının sempati ve desteğini daha da çok kazanmaktan alkoymadı.

Halen sürmekte olan kampanyamızla bütünlük içinde, Yunanistan'ın muhtelif yerlerinde yürütülen diğer faaliyetlerimiz ise şunlar oldu:

GİRİT

8 Eylül 1984'de, Girit adasındaki liman kenti Chania'da, kardeş partimiz YKP/ML tarafından, Türkiye'deki faşist cuntayı protesto etmek amacıyla bir miting organize edilmiştir. Yaklaşık 300 kişilik bir kitlenin aktif olarak katıldığı, 500 kişiyi aşkın bir kitle tarafından da izlenen mitinge ilişkin olarak, afişleme yapıp bildiri dağıtılmıştır. Mitingte, YKP/ML'den bir yoldaş, EKKE/ML'den bir devrimci ve bir Partimiz taraftarı birer konuşma yapmış, Türkiye'deki faşist cuntayı protesto etmişlerdir. Miting, aynı zamanda Yunanistan'la ülkemiz arasında, Akdeniz'in mavi sularındaki doğal bir köprü görünümünde bulunan Girit'te, halklarımız arasındaki enternasyonal dayanışma ruhunun yükseltilmesinde önemli ve iler bir adım olmuştur.

ATINA

1)- 10 Eylül'de Atina'da yapılan Balkan maratonunun ödül dağıtım töreni sırasında, Partimiz taraftarlarıyla birlikte, bir grup Türkiye'li devrimci, stadyum pistine girerek, faşizmi lanetleyen büyük boy bir pankart açmış, megafonlarla çeşitli protesto sloganları haykırmuşlardır. Eylem; bu sırada taraftarlarımızca tribünlere doğru savrulan F. İHSAN BERKİN, SEDAT YILMAZSOY ve MUZAFFER ÖZTÜRK yoldaşlarımızın idamlarının derhal durdurulmasıyla ilgili 1.500'den fazla protesto bildirisinin de etkisiyle, kısa zamanda stadyumda büyük bir dalgalanmaya yol açmış, binlerce insanın birlikte yükselttikleri Türkiye'deki faşist cuntayı protesto sloganlarıyla, kendiliğinden büyük bir kitlesel gösteriye dönüşmüştür. Bu kitlesel gösteri, Türkiye'li devrimcilerin eyleminin Yunan polisince engellenmeye çalışılması ve bir taraftarımızla diğer iki devrimcinin tutuklanmak istenmesiyle birlikte, yeni bir görünüm kazanmış, halkla polis arasında şiddetli tartışma ve çekişmelere yol açmış, 250 kişiyi aşkın bir kitle üç devrimciyi götürmek isteyen polis otolarının önüne barikat kurmuş, hatta topluca yere yatarak yolu kapamış, sonuçta üç devrimciyi polisin elinden söke söke almıştır. Eylem bununla da kalmamış, eylem yerine zamanında gelemeyen dört devrimcinin, ikinci kez stadyum pistine girip yeni bir gösteriyi

başlatmalarıyla daha da renkli bir muhtevaya bürünmüş, yeni bir kitlesel gösteriye dönüşerek, o sırada ödül dağıtım töreninde hazır bulunan, ama tören yerine büyük bir kitlesel protesto gösterisi "ziyafeti"yle karşılaşan cuntanın Yunanistan Büyükelçisi faşist Nazmi Akıman'ı apar topar stadyumdan kaçmak zorunda bırakmıştır. Partimiz taraftarlarıyla çeşitli siyasetlere mensup bir grup devrimcinin gerçekleştirdiği eylem kıvılcımlıyla yükselen bu kitlesel gösteri, Yunanistan kamuoyunda büyük bir yankı uyandırmış ve tüm gazetelere manşet haber olarak geçmiştir. Hatta Türkiye'deki bazı uşak gazeteler de bu kitlesel protesto gösterisine sütunlarında yer vermek zorunda kalmışlardır. Eylemin ertesi günü, Yunanistan'ın en yüksek trajli gazetelerinden TA NEA, bizzat kampanyamızla ilgili sergimizin açıldığı yere gelerek, Partimiz mensuplarıyla röportaj yapmak için randevu almış, bilahare kendisiyle yapılan röportajı sütunlarında okuduğu gibi yayımlayarak, Partimizin adını ve Türkiye'deki devrimci mücadeleyi geniş biçimde Yunanistan kamuoyuna yansıtmıştır. Stadyum eylemi, belirli ölçülerde kendiliğinden bir özellik taşımasına rağmen, bir anda geniş kitleleri kucaklayıp büyük bir protesto gösterisine dönüşmesi, kamu-

kardeş Partimiz YKP/ML ve diğer iki yurtsever devrimci örgüt olan SAKE, EKKE/ML ve ayrıca H.Kurtuluşu taraftarlarıyla ortak hareket edilmiştir. SAKE hariç diğer üç siyasetle birlikte bir "12 Eylül Eylem Komitesi" oluşturulmuş, duvar gazeteleri çıkarılıp bildiriler dağıtılmıştır. 11 Eylül 1984 tarihinde, bizzat kampanyamızın devam ettiği Propilya meydanında ortak bir miting düzenlenmiştir. Miting süresince, taraftarlarımızca TKP/ML imzalı bildiriler dağıtılmış, Atina halkına kampanyamızı destekleme çağrısı yapılmıştır. Alman televizyon ekibinin ve Yunan basın mensuplarının sonuna kadar dikkatle izlediği mitingte, taraftarlarımız teşhir ettikleri sembolik idam sehпасıyla büyük bir ilgi topladılar. Mitingde; genel olarak dünyadaki siyasi duruma, özel olarak da Türkiye'deki faşist terör ve zulme değinen ortak bir konuşma metni okunmuş; miting, daha sonra yapılan bir yürüyüşle son bulmuştur. Mitingin ertesi günü Yunan televizyonu kampanya ile ilgili sergimizin çekimini yapmıştır. Taraftarlarımızın halkalar halinde devam eden faaliyet ve eylemlerinin Yunanistan halkının büyük ilgi ve desteğiyle karşılaşması, TKP/ML adının, en başta da Yunanistan basını aracılığıyla geniş bir kamuoyuna yansıtılması, Yunan

yunda büyük bir yankı uyandırması sonuçları itibarıyla son derece olumlu bir rol oynamıştır.

2)- Türkiye'deki faşist cuntayı, iş başına gelişinin 4. yılında aktif biçimde protesto etmek için, 12 Eylül'de

hakim sınıflarını tedirginleştirmeye devam etmekte, her geçen gün daha da çok, bu yoğun faaliyet ve eylemlerimizi engelleme yoluna ihtmektedir. Ancak, her şeye rağmen, faaliyet ve eylemlerimizi başlarıyla sürdürmekte, Yu-

Yunanistan halkıyla sıkı sıkıya kaynaşmakta ve Partimizin adını kardeş Yunanistan halkının bilincine alını herferle kazımakta kararlıyız.

ARTA

15 Eylül 1984 tarihinde Arta'da, çeşitli siyasi güçlerce "Türkiye" konulu ortak bir sempozyum düzenlenmiştir. YKP/ML, PASOK, YKP (RSE uşağı) İç "Komünist" YKP (Troçkist), SAKE ve diğer bir dizi kitlesel örgütü temsilcileriyle birlikte çeşitli devrimci ve karşı-devrimci akımların yer aldığı ve yaklaşık 2.000 kişilik katılımın sağlandığı sempozyumda, Türkiye'li devrimci teşkilatları temsilen, Partimiz taraftarları, Acil ve D.İşçi adına birer kimlahtılmıştır. Acil ve D.İşçi temsilcilerinin kısa birer konuşma yaparak yerlerine oturdukları toplantıda; taraftarlarımız uzun bir konuşma yaparak; dünyada ve Türkiye'de siyasi duruma

Baştarafı Syf: 3'de

Halkın Kültürünü, sanatını ve düşüncelerini karartmaya çalışanlara karşı, YILMAZ GÜNEY'in yürüttüğü mücadele, bıraktığı eserler, daha nice yıllar burjuva kültür ve sanat anlayışının panzehiri olmaya devam edecektir.

değinnmiş; askeri faşist diktatörlüğün baskı ve zulmünü teşhir etmiş; idam ve işkence uygulamalarına dikkat çekmiş; ülkemiz komünist ve devrimci hareketinin durumunu ve mücadelesini genişçe ortaya koymuştur. Toplantıda ayrıca idamları durdurmak için imza toplanmış, TKP/ML imzalı bildiriler dağıtılmıştır. Partimiz taraftarlarının Yunanistan genelinde sürdürdüğü faaliyetler; Yunan hakim sınıflarıyla birlikte sosyal faşist YKP'yi de iyice rahatsız etmeye başlamıştır. Nitekim sempozyumda taraftarlarımızın yaptığı konuşma sırasında YKP sözcüsünün toplantıyı hemen terketmesi, bunu en bariz biçimde sergilemiştir. Sempozyumda, ayrıca TÜRKİYE ile ilgili ortak bir broşür çıkarılarak dağıtılmıştır.

Kampanyamız ve bu doğrultudaki faaliyet ve eylemlerimiz hala bütün canlılığıyla sürmektedir. Faşist diktatörlüğün, son olarak, İstanbul'da ele geçirip işkence tezgahlarında hunharca

İşte halkımıza böylelikle değerli hizmetlerde bulunan ve bu uğurda onurlu bir mücadele yürüten halkımızın değerli evladı, büyük devrimci ve sanatçı YILMAZ GÜNEY'i kaybetmekten duyduğumuz üzüntüyü bir kez daha belirtir, onun anısının önünde saygıyla

katlettiği, Partimizin yiğit ve sınıanmış komünist Partizanlarından HAKKI ERDOĞAN yoldaşın şahsında gerçekleş-tirdiği yeni ve barbar cinayetini, en güçlü biçimde teşhir ve protesto etme görevini de bu kampanyamızın bir parçası haline getirmiş bulunmaktayız. Kampanyamızla ilgili gelişme ve daha ayrıntılı bilgileri bilahare gazetemiz İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU'na ulaştırmaya çalışacağız.

—FERİDUN İHSAN BERKİN, SEDAT YILMAZSOY ve MUZAFFER ÖZTÜRK YOLDAŞLARIMIZIN İDAMLARI DERHAL DURDURULMALIDIR !

—YAŞASIN YUNANİSTAN VE TÜRKİYA HALKLARININ BİRLİĞİ VE KARDEŞLİĞİ !

—YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ !

eğilir, ailesi olarak sizlere ve tüm halkımıza başsağlığı dileriz.

Duyduğumuz acıyı kuvvete dönüştürmeli ve Yılmaz'ın hayatını adadığı bu mücadeleye daha sıkı sarılmalıyız.

11.9.1984

TKP/ML—MK

İmar Affı Ve ...

Baştarafı Syf: 25'de

yar lira ödemiş olacaktılar." Tüm Türkiye düşünülürken, halkımızı ne kadar soyacaklarını tahmin etmek hiçte zor değildir.

Hakim sınıflar bu yasayla gecekonduların halkını geçmişteki mücadelelerinden dolayı cezalandırmak istemektedir. Hükümet TTB almayanların evlerinin yıkılacağını belirtmiştir. Ancak şunu iyi bilmelidir. Bunu yapmaya kalktıkları an gecekonduların o mücadele-zuhu bir kez daha şahlanacak ve kendilerine gerekli cevabı dışarıda biçimde vereceklerdir. Bundan hiç kuşkunuz olmasın beyler.

Özal hükümeti bu yasayla aynı zamanda "devletin güçlü olduğu" imajını yaratmak istemektedir. Büyük mücadeleler verilerek yapılan gecekonduların, faşist devletin resmi onayı olmadan yapılamayacağını göstermek istemektedir.

Hükümet gecekondulara TTB verdiğini söylemekle birlikte, almak isteyenlere binbir güçlük çıkarmaktadır. Şimdiye kadar yüzbinlerce gecekondudan, İstanbul'da 3 bin, İzmir'de 700, Ankara'da 84 gecekonduya tapu tahsis belgesi dağıtılmıştır. Şimdi de, kadastro haritası çizilmemiş yerlere bu haritalar, çizilmeden TTB veremeyeceklerini bildirmektedirler. Yeminli teknik bürolar derneği başkanının ken-

disi bile "bakanlığın bu genelgesiyle TTB dağıtımı bilinmeyen bir tarihe ertelenmiş olmaktadır" diyerek gerçeği yansıtmıştır.

TTB almayanların gecekondularını yıkacağız şantajının tutamayacağını, az kişinin baş vurmasıyla gören Özal hükümeti, şimdi de TTB almayan gecekonduların, oturdukları arsaların kirasını alacaklarını şantajını yapmaktadır. Ama halkımız, sizin bu halk düşmanı yüzünüzü görerek şantajlarınızı boşa çıkaracaktır.

Öyleyse, bu imar affı kimin işine yaradı. Tabii ki zengin burjuvalar, ağalar, subaylara, bürokratlara yaradı. Memleketimizin sahil şeritlerini parsel parsel bölerek lüks villalar yaptıran bu hakim sınıf soyluları ! İmar affı yasasının gerçek yararlananlarıdır. Böylece devletin aslında kimin devleti olduğu, kime çalıştığının açık bir delili daha görülmektedir.

Emekçiler,

Yoksul Gecekondular halkı;

Binbir zorlukla, yiğit ve şanlı mücadelelerle kazandığımız evlerimizi savunalım. Hakim sınıfların bu soygunculuklarına, şantajlarına boyun eğmeyelim. Tapu tahsis belgesi almak için soyguncuların yeminli bürolarına gitmeyin. Onların evlerimizi yıkmak istemelerine hep birlikte karşı koyalım.

birlikte savunalım. Bu devlet bize hiç bir zaman ev vermeyeceği gibi, yaptığımız evleride yıkmak istemektedir. Bu faşist devlet varolduğu müddetçe de bu tür saldırıları durmayacaktır. Bu sorunun gerçek çözümü ancak ve ancak Demokratik Halk Devrimiyle bu faşist devletin yıkılmasıyla gerçekleşir. Bunun için işçi sınıfının öncü örgütü TKP/ML saflarında örgütlenelim. Ona sahip çıkalım. Onun saflarında hakim sınıflara karşı devrim mücadelesi verelim.

—OYNANAN BU OYUNUN SORUMLUSU, BASKI VE ZULMÜN DE SORUMLUSU OLAN KOMPRADÖR PATRON AĞA DEVLETİDİR !

—FAŞİST TÜRK DEVLETİNE TEK KURUŞ YOK !

—KAHROLSUN EVLERİMİZİ YIKAN FAŞİST TÜRK DEVLETİ !

—KAHROLSUN SÖMÜREN-ZULMEDEN KOMPRADÖR PATRON AĞA DEVLETİ !

—YAŞASIN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ !

—YAŞASIN TKP/ML—TİKKO !

İstanbul'da
Bir İKK okuyucusu...

12 Eylül'ün hem "sağ" a hemde sola...

Baştaftı Syf: 22'de
açıkça MHP'li katil salıverirken, ağzından bir demokrasi-özgürlük kelimesi çıkan herkesi zindana tikiyorsa, MHP ile hemen hemen aynı çizgide bir diktatörlükten yanamıdır, yoksa "tarafsız" olabilir mi?

İşte ikinci delil; binlerce demokrat ve devrimcinin işkenceye maruz kaldığı, en sıkı güvenlik tedbirleri alınan Ankara Mamak cezaevinden, sözde idama mahkum edilen İsa ARMAĞAN ve Mustafa PEHLİVANOĞLU'nu kaçıranlar teker teker tahliye edildiler. En son tutuklu kalan Abdülkadir BURÇU ve Nejat BALBASOĞLU, 21 Eylül günü salıverildiler. Ve bu davada BİR TEK BİLE TUTUKLU KALMADI! İsa ARMAĞAN ve Mustafa BALBASOĞLU'nun ise direk A. Türkeş'le ilişkileri kesinleştiğini tekrar hatırlatırız.

Üçüncü delil mi; İbrahim Çiftçi'nin ki yukarıda konu edilmişti, çömezi Hüseyin KOÇABAŞTA beraat etmiştir. Yani tamamen serbesttir. Gerekçesi ise, asli fail olan Çiftçi beraat edince, yardımcısına ceza vermek mantıksız olurmuş!

Örnekleri, delilleri yüzlerce binlerce çoğaltabiliriz. Ama son günlerde bunların olması, tesadüf değildir. Çünkü Ermeni soykırımını ile efendisi ABD'ye "sitem" eden hükümet, efendeleri bu sitemden alınmasın, göçünmasın diye, başka yaranma —siz yaltaklanma anlayın— jestleri yapması gerekiyordu. Ve meçburen yaptıkları sitemin hemen ertesi günü bu dalkavukluğu yaparak nedenli iyi bir usak olduklarını kanıtlamak istediler.

Bunlar, ayrıca bize özellikle son askeri şüra toplantısındaki atamalar terfii ve "emekliye ayırmalar"dan sonra MHP'li komprador kanadın ordu içindeki etkinliğini artırdığının bir işaretidir. Önümüzdeki günlerde, devrimci, demokratlara daha yoğun saldırılar geleceğinin birer işaretidir.

Bunlar sağ duyu sahibi yığınlar için dostu düşmanı birbirinden ayırmak için, komprador patron-ağa devletin maskesini düşüren örneklerdir. Kurtuluşun öncüsü TKP/ML'de birleşmek için gerekçelerden yalnızca birisidir.

Ezilenin tek dostu gene ezilendir. Artık bu gerçeği kavrayıp, bağımsızlık demokrasi, sosyalizm için TKP/ML'ye daha sıkı sarılma günüdür.

Suçları: İ Ş K E N C E ONLARI, YALNIZCA TARİH VE EZİLEN YIĞINLAR YARGILAYABİLİR!

Bir sene önce, bugün, İstanbul 1. şube Md. yardımcısı olan RAMİZ TAŞDEMİR; komser yardımcısı OSMAN AKKAYA ve polis İBRAHİM ALAÇAM, ADİL GENÇ, ŞERAFETTİN İSKENDEROĞLU ile TAHSİN GÖNEN adlı bu altı insanlık düşmanı henüz 17 yaşında bir lise öğrencisi olan ALİ İNAN'ı işkence ile katletmişlerdir.

DELİL: Bu işkencecilerin suçları, bizzat kendi devletlerinin mahkemelerinde bile sabit görülmüş; 21 Eylül 84 günü, İstanbul 6. ağır ceza mahkemesi kararı ile kesinleşmiştir.

Bu kanilerin ALİ İNAN'ın işkence ile katlettikleri mahkeme kararı ile kesinleşmesine karşın, tamamen desifre oldukları halde, BU İŞKENCECİLER DEVLET GÜVENLİK GÖREVLİSİ (—Polis—) OLARAK İŞKENCECİ DEVLETTE GÖREV YAPMAYA VE BİZİM VERGİLERİMİZDEN OLUŞAN MAASLARINI ALMAYA DEVAM ETMEKTEDİRLER. Bu da, bize göstermektedir ki, tüm yalan ve demogojilere karşın İŞKENCE DEVLETİN RESMİ POLİTİKASIDIR!

Bu mahkeme bir kez daha göstermiştir ki, onbinlerce tutuklu ve hükümlü işkence ile alınan ifadelere dayanılarak yargılanmaktadır. İşkence alınan ifadelere dayanılarak onlarca yıla ve hatta idama kadar varan HİÇ BİR YASAL DAYANAĞI BULUNMAYAN cezalar verilmektedir.

Bir kez daha kesinleşmiştir ki, başta tüm varlığı ile proletarya ve ezilen halklarımızın savunucusu olan İBRAHİM KAYPAKKAYA'yı ve Genel Sekreterimiz SÜLEYMAN CİHAN'ı ve daha yüzlerce komünist-devrimci evlatlarımızı işkencede katleden KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİNİN YARGILAMA ve MAHKUM ETME YETKİSİ YOKTUR!

İşte bu nedenle tüm sivil ve siyasi mahkumlara, tutuklulara DERHAL GENEL AF ilan edilmelidir.

—Hiç kimse işkence ve dayakla alınan ifadelere göre mahkum edilemez!

—İşkenceci devletin verdiği tüm cezalar kaldırılmalı!

—YIKILSIN DUVAR, KIRILSIN ZİNCİR, GENEL AF!

Peru... Baştaftı Syf: 17'de

lerlediğimizi kanıtıyor. Yeterli güç ve kitle desteği olmaksızın savaşı genelileştirmek olanaksızdır. Ordunun, halkı öldürme yönünde harekete geçirilmesi de gerilla savaşının kitleler içinde yayıldığını gösterir.

Bunlar, halkın desteğini alıp almadığımız yönündeki soruları cevaplandırır sanırım. Sadece gücümüzü korumuyoruz, hızla büyütüyoruz da.

Öldürmeler konusunda bir noktaya daha değinmek istiyorum. Gerilla savaşında cevalandırmalar olduğunu belirtmek gerekir. Düşmanı öldürmeden savaş sürdüremeyiz, bu açık. Gericiler de bizi öldürmek istiyor, bu da açık. Sonuç olarak amansız bir savaş sürüyor.

Gerillaları teker teker bulup öldürmedikleri için, ordu şöyle bir yöntemle başvurabiliyor: halktan 70 kişiyi öldürürelim, en azından üçü gerilladır.

Bir toprak ağası ya da yerel bir

yetkili yoksul köylüye zulüm yapıyorsa, gerillalar halk mahkemesi kurar ve bu kişinin (hain, muhbir, ajan vs.) cezalandırılıp cezalandırılmaması hakkında karar halk verir. Suçlar ve cezalar farklı farklı olabilir. Suça göre, saç kesme, kurbaçlama cezaları verilebilir. Ölüm kararı da alınabilir ve gerçekleştirilir. Kararı veren gerillalar değil, halktır.

Hakim sınıflar da gayet iyi biliyorlar ki, ordu mensupları, polis vs. gibi hakim sınıf usakları görevde silahsızlandırıldıklarında teslim olurlarsa, sadece hayatları bağışlanmakla kalmıyor, aynı zamanda bir politika kursuna tabi tutuluyorlar. Bu eğitimde niçin gerilla savaşı verildiği ve kendilerinin nasıl gericiler tarafından halka karşı kullanıldıkları anlatılıyor. Yaratlara bakılıyor. Hiçbir zaman öldürülüyorlar.

Biz savaş kurallarına saygı gösteriyoruz, savaş esirlerine iyi davranıyoruz. Farklılardan birisi de bu. Onlar

savaş suçları işliyor, biz savaşıyoruz.

İKK: Sendero Luminoso (Işık Yol) adını Parti mi kullanıyor, yoksa basında mı böyle bir atıf var?

Cevap: "Sendero Luminoso" sözü, yeniden inşa döneminde kitle teşkilatlarından biri olan Devrimci Öğrenci Cephesinin kullandığı addı. Jose Carlos Mariategui'nin Işık Yol'unu izlediklerini söyledikleri için Işık Yol ismiyle tanınırlardı. (J.C. Mariategui, Partinin Kurucusu —çn) 17 Mayıs 1980'de Birleşik Sol revizyonistleri, bazı sabotaj olaylarıyla ilgili olarak basına açıklama yapıp, bunları Işık Yol'un yaptığı söyledi —yani muhbirlik yaptılar. Işık Yol adı, böylelikle yeniden canlandı. Öğrenci hareketi 1978'den bu yana kullanmamıştı bu adı. Dolayısıyla, Peru Komünist Partisi'nin diğer adı Işık Yol değildir. Mariategui'nin Işık Yol'u sözlerini hala kullanıyoruz, fakat Partiden Işık Yol adıyla söz etmiyoruz —yoksa Işık Yol sözüne bir itirazımız yok.

İŞKENCE: Baskı ve Sömürü Düzenlerinin Yol Arkadaşıdır.

20 Ağustos 1984 tarihli Cumhuriyet gazetesinde, Hollanda'da işkence aletleriyle ilgili bir yazı dikkatimi çekti. Bazı bölümleri aynen geçiriyorum. Helen Vries adlı bir kadın tarafından açılan bu sergi, özellikle 12. ve 18. yüzyıllarda kullanılan işkence aletlerini kapsıyor. Gazeteye göre Uluslararası Af Örgütü'nde bu sergide günümüz işkence aletleriyle ilgili bir stand açacakmış. Aşağıda geçecek olan işkence aletlerinin bir kısmı, günümüzde de özellikle Latin Amerika ülkelerinde hala geçerliliğini koruyormuş.

"Çağlar Boyunca İşkence Aletleri" adlı sergi için çoğu Vatikan ve Floransa müzelerindeki kitaplardan yararlanmış. Sergideki aletler ise antikacılardan geçici olarak ödünç alınmış.

İNSAN İZGARASI: Bildiğimiz uzgara, bir insanın üzerine yatabileceği boyutta ve sağlam demirden yapılmış. Dört köşesinde el ve ayakları bağlamak için kelepçeli zincirler var.

KAFA KIRACAĞI: Mahkumun kafası çene kısmı kalın demir altlığa gelecek şekilde alete konuyor. Burgulu levyelerin altındaki madeni yarım küre kafanın üstüne doğru indiriliyor, yavaş yavaş sıkılıyor. Levye sıkıldıkça dişler yuvalarına gömülüyor, en son aşamada ise kafatası kırılıyor, beyin dışarı fırlıyor. Bu alet günümüzde de bazı ülkelerde kullanılıyor.

LATALONYA GAROTTESİ: Bu adla anılan iskemlenin arkalık görevini gören direğin boyunu seviyesindeki yerde, arkadaki burgulu levye ile bağlantılı bir kelepçe bulunuyor. Levye sıkıldıkça, ucundaki demir, kafayı ense köküne ^{geki}oyna sarılı kelepçeye doğru sıkıştırıyor. Bu iskemle, İspanya'da faşist diktatör Franco'nun öldüğü 1975 yılına kadar kullanılmış. Günümüzde Latin Amerika ülkelerinde polis tarafından öldürme ve sorgulamalarda kullanılıyor.

GIYOTİN: Fransız devrimi döneminde ortaya çıkan giyotin "acısız ölüm"ü sağlanmış, o dönemden önce kılıç ya da baltayla gerçekleştirilen ölüm cezaları, soylulara has bir ayrıcalıklı. 1790'da Fransız Dr. Joseph Ignace Guillotine, ani acımasız ölümün sıradan mahkumlar içinde geçerli olmasını sağlamış. Giyotin o dönemden Cumhurbaşkanı Mitterrand'ın 1981'de ölüm cezasını kaldırmasına kadar sürmüştür. Günümüzde Nörofizyologlar giyotinle gözdeden ayrılan başın sepete yuvarlandıkça sonra bir süre için olan bilincinin bilincinde olduğunu söylüyor-

lar.

VUCUT KELEPÇESİ: Kalın demirden yapılmış bu kelepçe ile boyun, eller ve ayak bilekleri aynı anda kelepçeleniyor. Bacaklar karına doğru, kafa öne eğik pozisyonda yatan kişi krampolar sonucu deliriyor.

ÇİVİLİ KOLTUK: El dayayacak, yaslanacak ve oturacak yeri çivilerle kaplı olan bu koltuk, en rağbet edilenlerdenmiş.

EMEKÇİ HALKIMIZ, YOLDAŞLAR!

12. ve 18. yüzyılda kullanılan işkence aletlerini okurken, sınıfların ortaya çıktığı toplumdaki bu yana, ezenlerin, sömürücülerin, ezilenlere karşı değişmez yöntemi (işkenceyi) kullandığını görüyoruz. Geçmiş toplumlardaki din ve din kurumlarının ölüm cezası vermede ve uygulamada yerli oldukça büyüktü. Yapılan işkence günümüzdekinden daha ilkel ve kaba idi. Aradaki nicel farkı belirtmemiz günümüz işkencelerini hiçe saymamız anlamına gelmemelidir. Bugün kendisine "hür", "uygar", "yeni dünya" ismini veren Amerika'da bile ölüm cezası hala yürürlüktedir. Elektrikli iskemlede ölüm infaz edilmektedir. Yine İngiltere'de Başbakan Thatcher ölüm cezasının tekrar geri getirilmesinden yana olduğunu söylemekte ve bu konuda çaba sarfetmektedir. Ülkemiz ve bizim gibi yarı-sömürge olan birçok ülkede, işkence bütün hızıyla varlığını sürdürmekte, işkence yöntemleri geliştirilmektedir. Yapılan işkence sonucu, bir çok insan sakat kalmakta ya da psikolojik bir bozukluk içerisine girmektedirler. (Uzun süreli hafıza kaybı dahil gitme, titreme, ani uyanma, bağırma vb...) işkencenin kişi üzerinde yarattığı tahribat yıllarca sürmektedir.

Günümüzde kullanılan işkence metodlarını şöyle sıralayabiliriz:

- 1)- Elektrik verme (kablolarla vücudun hassas yerlerine akım vermek)
- 2)- Falaka,
- 3)- Hortumla ıslatma ve elektrik verme (Su kuvvetli bir iletkendir.)
- 4)- Asma (Bacak ya da kollardan asılıp, boyuna ağırlık takılması).
- 5)- Vücudun hassas yerlerini, sigara ile yakmak (kolları, kol altı, yüz, meme, kulak arkası vb.)
- 6)- Aç kalmış hayvanları saldırtma (kedi, köpek, özellikle Cüneydoğu'da lağım sıçanı).
- 7)- İşkence binalarının üst pencerelerinden kol tutularak sallanması,

aşağıya bırakılmış izlenimini yaratma vb..

(Bir ara, ülkemizde, hainlerin uyguladığı güncel bir işkence yönteminde buydu. "İntihar etti" kılıfıyla geçiştirilmeye çalışılıyordu. O zamanlarda u-

şak basın konuyla ilgili bir karikatür yayınlamıştı. "2 polis adamı götürüyor. Polis, adama niçin paraşüt takımı giydiğini soruyor, o da "ne olur ne olmaz, belki intihar ederim" diyor.)

8)- Parmak ucunda durma (topuklar yerden kalkmış bir vaziyette) yorulup ayak yere düşünce, altında iğne olan tahtaya basma, ayrıca, günlerce, aç, susuz, ayakta durma vb. birçok yöntem.

Emekçi Halkımız;

Askeri faşist cunta ve onun hükümeti Özal, demokrasiye artık geçildiğini; 3/2 hala sıkıyönetim resmi olarak uygulanmakta) işkence yapıyor diyenlerin, Türkiye'yi bölmek isteyen iç ve dış düşmanlar olduğunu söylüyorlar. Görünen köy kılavuz istemez, diye bir laf vardır. Artık işkence yapıyor mu, yapılmıyor mu diye tartışmanın anlamı yoktur. Halkımızın bugün büyük bir çoğunluğu bu gerçeği biliyor, duyuyor ve yaşıyor. Çoğunun oğlu, kızı, karısı, kocası cezaevlerinde. Hepside türlü işkencelerden geçmiş. Moruklar çetesinin günü uzak değil. Onların ölümü ellerimizden olacak. Bunu bildiklerinden can çekişmenin verdiği hırsla sağınıyorlar. Bu onların acze düştüğünün göstergesidir. Bu gerçeği görelim ve mücadeleye omuz verelim.

Devrim için savaşanları destekleyelim. Onların bizlerin evladı olduğunu bir an içinde olsa akıldan çıkarmayalım. Birleşip, örgütlenelim, atalım üzerimizdeki korkuyu, uyusukluğu....

-KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİ !

-KAHROLSUN İŞKENCE, BASKI VE ZULUM !

-KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL-EMPERYALİZM VE HER TÜR DEN GERİCİLİK !

-YAŞASIN HALK DEMOKRASİSİ VE SOSYALİZM MÜCADELESİ !

İKK okuyucusu....

İdamlar, İşkenceler ve Katliamlar Faşist Türk Devletini Çöküşten Kurtaramaz !

Soktan sağa: İlyas Has, Raşit Tüz, Feridun İhsan Berkin, Ergun Aydaş, Muzaffer Öztürk, Hıdır Aslan, Sedat Yılmazsoy.

ŞAFAKLA GELEN ÜÇ ÖLÜM

Mayıs dönerken Haziran'a
Üç can daha verdik toprağa
Üç yürek
Üç civan
Üç yoldaş daha

Şafak vakti
Tulumlarınız içerisinde
Baş uçlarınızda mahinalularınız
Açılırken gözleriniz aydınlığa
Karşılaştınız
Kara
Kapkara namlularla
Ve siz
O mahmurluğunuzla
Halkınızın onurlu davası uğruna
Kucakladınız
Temizlemek için uğraştığınız
Toprağı
Can kattı canınıza
Toprağın serinliği.
Daha sıkı sarıldınız
En kutsal değerlere sarılır gibi

Bir gün önce giriştiğiniz
Çatışmanın sonunda
Yorgun argın
Kim bilir
Neler vardı rüyalarınızda
Kiminiz yavukluya
Kiminiz anaya
Bacıya, gardaşa
En sevdiğiniz yoldaşa
Kurda kuşa
Hasret giderdiniz son defa

Radyodan aldık haberi
Üç ölü, üç yaralı diye
Yüreğinizin ta derinliklerinde
Hissettik acınızı
İnce mi ince bir sızı
Kapladi her yanımızı

Ama yoldaşlar
Tanıktır Dersim'in şanlı tarihi
Kurdu, kuşu, karıncası
Dağı, taşı

Maralı, ceylanı
Ala geyiği
Laç Deresi, Zeldağı
Munzur'un alabalığı
Tanıktır Munzur Baba
Buz içerisindeki kızıl güller
Kar çiçekleri
Tanıktır.
Çıplak çocuklarımızın figanları
Gözü yaşlı analarınız
Avı adımız, yarımız,
Beşikteki kızımız
Tanıktır.
Tarih baba
Yerde kalmayacak kanınız
Evet canlarımız
Yerde kalmaması için kanınızın
Daha çok can vermek gerek toprağa
Daha

Daha
Daha

Hakkı Erdoğan